

**Dobrodružství a nebezpečí tam,  
kde je nebe blízko**



# MISIJNÍ PILOT

**Příběhy  
Davida Gatese**



EILEEN E. LANTRY



**Dobrodružství a nebezpečí  
tam, kde je nebe blízko**

# MISIJNÍ PILOT

**Příběhy Davida Gatelye**

**EILEEN E. LANTRY**

***Misijní pilot***  
***Příběhy Davida Gately***  
Původní název:  
***The David Gates Story***

***Vydavatelství a nakladatelství***  
***Jaroslav Jurica - Ráj***

Lubenská 630

739 11 Frýdlant n. Ostr.

Tel: 0049 8031 941 2291

E-mail: jaromar66@vodafone.de  
jaromar66@volny.cz

IČ: 87221284

Copyright - J. J. Ráj

Překlad z anličtiny: Pra del Torno Publishing



# OBSAH

Předmluva	6
1. Únos	8
2. Čas vzpomínek	17
3. Vězeňský život	24
4. Myšlenky na Becky	30
5. Vězeňské těžkosti	38
6. Mraky se zvedají	47
7. Dlouhá, dlouhá noc	51
8. Znovu doma	59
9. Andělé po jeho boku	63
10. Příliš mnoho stresu	70
11. Pod novým vedením	75
12. GAMAS se rodí	83
13. Z Miami do Kaikanu	89
14. Učňovská škola Davisových indiánů	94
15. Nebezpečí v temnotách	103
16. Život v pralesní vesnici	106
17. Řeka Jordán se rozestupuje	114
18. Překvapení a nemoci	123
19. Bůh posouvá vpřed	129
20. Volání k oběti	133
21. Televizní zázraky	139
22. Bez hranic	145
23. Řvoucí lev	151
24. Je pro Boha něco těžké?	154
25. Bůh znovu jedná	162
Dodatek	173

## Předmluva

Věříme v Boha, víme, že existuje, vidíme kolem sebe dílo Jeho stvoření a říkáme, že Mu bezpodmínečně důvěřujeme. Proč potom býváme překvapeni, když v našich životech udělá zázrak?

Knižka *Misijní pilot* volá mocným hlasem do celého světa o skutcích velkého Boha a Jeho přímých zásazích do života Davida a Becky Gatesových.

Poznáte Boží zázračnou ruku, když novorozenému Davidovi Bůh dal do pořádku jeho vnitřní orgány tak, aby začaly fungovat. Uvidíte, proč Bůh inspiroval osmiletého Davida, aby požádal jednu dívku o ruku, až bude velký. Pochopíte, proč Bůh zachránil mladíka Davida před leteckou havárií, a zachvějete se, když David ucítí ve svých zádech něčí samopal při únosu svého letadla. Nebudete mít žádné pochyby o tom, že Bůh vybral Davida a Becky ke zvláštní službě, když je povolal, připravil a vedl k tomu, aby vzali svých pět dětí do vesnice v džungli bez jakýchkoliv financí a záviseli jen a jen na Něm.

Pro ty z nás, kteří Davida obdivujeme po všechny ty roky, je tato kniha pouze potvrzením naší vděčnosti. To, co je na tom



krásné je, že konec tohoto příběhu ještě nemůže být dovyprávěn, protože stále pokračuje. Ve chvílích, kdy tohle píší, David, jeho milovaná Rebecca (Becky) a jejich děti stále ještě slouží v džunglích Jižní Ameriky.

Téměř denně otvírá Bůh nové pohledy, dává znamení a přímo zasahuje, aby se Jeho misijní dílo šířilo. Při čtení následujících příběhů se prohloubí vaše láska k Bohu a váš obdiv k tomuto misijnímu páru, který si ochotně zvolil takový

způsob života, aby oslavil Boha službou v nebezpečných oblastech.

V této době, kdy materiální věci vládnou světem, mne občerstvuje vědomí, že vidím, jak Pán stále volá, připravuje a posílá misionáře, kteří při své službě závisejí jen na Něm. Váš život se obohatí a přijmete požehnání z této zasvěcené služby rodiny Gatesových. V duchu se k nim přidejte v jejich jednoduchém životě v džungli, cestujte vzduchem přes nesmírné rozlohy tropického pralesa a prožijte zkušenosti andělské ochrany, když je napadli lupiči ve městech a vězte, že vás Bůh ochrání také.

Když se budete modlit za Davidovu rodinu a indiány Jižní Ameriky, sčítejte svá požehnání, a potom se ptejte: „Jsem vděčný(á) za spokojený život ve stálé důvěře v Boží vedení v tom díle, ke kterému mne Bůh povolal?“

*Israel Leito,  
President Inter-americké divize adventistů sedmého dne  
Miami, Florida, září 2001*



*V letadle (Cesna 185) před odletem do Mexika*

*Obr. na str 6: Stojící zleva: Katia, Carlos a Lina  
Sedící zleva: Becky, Katrina, David a Kristopfer*

# 1. Únos

„Tohle nevypadá dobře, profesore. Na kopcích se usadila hustá mlha.“

David Gates, americký misijní pilot, ve věku kolem pětadvaceti let se naklonil dopředu v kabině malého letadla Cessna 185 Skywagon a přehlížel celý obzor. Nad pohořím Sierra Madre v jižním Mexiku se táhly husté mraky.

„Muselo tady celý den pršet,“ pokračoval. „Obávám se, že ta malá přistávací plocha vedle naší nemocnice nebude tak docela bezpečná k přistání.“ Hovořil čistou, precizní španělštinou s bolívijským přízvukem ke staršímu Mexičanovi, který seděl na sedadle druhého pilota.

„V čem je problém, kapitáne?“

„Přistávací plocha je na sníženém místě. Pokud je tráva přikrytá vodou, povrch se stává kluzký jako led. Brzdy jsou v takové situaci k ničemu, i když se přistává velmi nízkou rychlostí. Letadlo je neovladatelné a můžeme skončit na stromech.“ David, který měl již deset let praxe v létání, věděl, jakému nebezpečí by museli čelit. Bylo mu v té chvíli úzko.

„Co tedy uděláme?“ zeptal se profesor Chente.

„Poletíme nízko a několikrát to místo obletíme. Snad najdeme nějakou vyvýšenou plochu k přistání.“ Letadlo začalo klesat a brzy se octlo pod mraky.

„Tamhle to je.“ Ukázal na levou stranu. Paprsky zapadajícího slunce ozařovaly pozemek misijní nemocnice, střední školy a zdravotní školy. Na obvodu pozemku se choulily domky lékařů, zdravotníků a ostatních pracovníků misie. „Vidíte ten domeček u přistávací plochy? Tam bydlí moje rodina. Jsem si jistý, že Becky s dětmi nás už vyhlížejí. Nemohu jí teď zavolat, protože na letišti nedokončili opravu rádia.“ Znovu obletěl dokola území misie,



tentokrát ještě níže.

„Přesně, jak jsem předpokládal – vodní koberec pokrývá nízce stříženou travu. Tam nemůžeme ani pomýšlet na přistání. Ale je také riskantní nechat letadlo na nechráněném území. Jediné bezpečné místo je uvnitř hangáru.“

„Máš pravdu,“ souhlasil profesor, školní inspektor církevních škol adventistů sedmého dne. „Slyšel jsem, že za poslední dva měsíce bylo uneseno několik soukromých letadel.“

„Palivový ukazatel je téměř na nule a už je skoro tma. Nemáme žádná světla, takže se musíme rozhodnout hned teď.“

Davidovi proběhlo myslí jeho nejmilejší biblické zaslíbení. „*Věrný jest ten, kterýž povolal vás, kterýž také i učiní to.*“ *Děkuji, Pane, modlil se v tichosti. Prosím, pomoz mi správně se rozhodnout.*

„Je tady jedna silnice, která vede rovnoběžně s nemocnicí. Je zvýšená, suchá a v této roční době málo používaná.“ Několikrát obletěl školu, až uviděl, že jim někdo zamával. Potom přehlédl silnici. *Žádné auto v dohledu.* Rychle snížil výšku, přistál na silnici a zaparkoval letadlo na rozšířeném místě po straně vozovky. V malém pickupu brzy přijel jeden učitel a jeden hlídač.

„Jsem rád, že ses nepokoušel přistát na přistávací ploše. Lilo tady celý den,“ poznamenal hlídač. „Zůstanu přes noc v letadle. Můžeš mne tady zamknout.“

„Dostaneš se ven kdykoliv budeš chtít. Stačí jen otočit touhle klikou,“ řekl David.

Hlasem, z něhož byl cítit strach, hlídač zvolal, „Ne, ne, já nechci, aby někdo věděl, že se mohou dostat dovnitř a ven. V téhle části země není nic bezpečné.“

„Vrátím se brzy ráno. Dobrou noc a Bůh s tebou,“ řekl David. Kráčel šterkovou cestou podél svěží zelené trávy v areálu misie a přitom se kochal pohledem na tmavnoucí hory v dálce. Když se přiblížil k cestičce vedoucí k domu, jeho dvě dcery zavířily radostí. „Tatínek je zpátky doma!“ Jednoroční Carlos se batolil na svých buclatých nožičkách, ruce vztažené k Davidovi. Jejich blondatá maminka, celá usměvavá běžela uvítat muže, kterého milovala.

„Ani králům se nedostane takového uvítání,“ řekl radostně

David, když všechny poobjímal a zlíbal. Potom Becky popohnala všechny ke stolu, kde již byla připravena večeře. Když David dokončil modlitbu, Becky naložila jídlo dětem do talířů a posadila se vedle Davida. Stiskla jeho ruku a usmála se.

„Zvuk tvého letadla mne vždycky rozechvěje a já šeptám Bohu děkovnou modlitbu.“

„A já zase cítím něco jako nebeskou radost když tady mohu sedět vedle tebe, jíst lahodné jídlo a naslouchat tomu dětskému štěbetání. Po všech těch problémech, kterým jsem dnes musel čelit, říkám tomuhle pokoj.“

Po skončení večeře navrhla Becky: „Stůl uklidím později. Pojdme do pokoje a poslechněme si, co tatínek dnes prožil.“ Všechny tři děti se vyšplhaly na otcův klín ve vzrušeném očekávání. „Snažil jsem se jednomu malému děvčeti vytáhnout zanícený zub. Kořeny zubu byly zakřivené a na obou koncích spojené. Možná, že jí budeme muset nejdříve operovat čelist. Křičela bolestí a já jsem jí slíbil, že se co nejdříve vrátím se zubním chirurgem. Její vděčný pohled mi dal náplast na všechny ty ostatní zastávky, které jsme dnes museli udělat.“

Malá, citlivá Lina ho přerušila. „Je mi to moc líto, že má takovou bolest. Budu se modlit, aby jí to Ježíš dal do pořádku.“ „Děkuji ti, jsem rád, že se za ní budeš modlit.“ David pokračoval. „S profesorem jsme navštívili několik odlehlých škol, které měly nějaké problémy a potřebovaly jeho pomoc. Máme jich ještě několik navštívit zítra. Musím vstát brzy ráno, protože potřebuji palivo.“

„Já kolem sebe vidím nějaké ospalé lidičky,“ poznamenala Becky s úsměvem. „Je na čase, abychom se všichni odebrali do postele. Děti tě však vidí tak málo, tak jsem jim dovolila, aby na tebe počkaly.“

V šest hodin ráno přišli dva studenti a zaklepalí na dveře Gatesových. „*Kapitáne*, kolem letadla jsou nějakí vojáci a chtějí vidět tvé doklady.“

„Dobře, řekni jim, že tam budu během chvílky.“ David se obrátil k Becky. „Jsem si jistý, že všechny doklady mám v pořádku.“ Začal počítat na prstech. „Mám dopis od samotného prezidenta země, ve kterém děkuje Adře za práci, kterou tady koná, a mám všechna

pověření od Adry. Mám taky povolení od ředitele civilního létání, jedno z imigračního oddělení a jedno z celnice. Všechno, co se zde požaduje k létání, je v pořádku.“

David se obrátil, aby vyšel ze dveří, poté se zastavil a vrátil se zpět k Becky. Zažertoval, „Málem jsem tě zapomněl políbit. Musím tě políbit pro případ, že už se neuvídíme.“ Žertoval, ale pevně ji na chvíli objal. Becky poznamenala, že v tom nevidí nic legračního. Poté vyšel ven a setkal se s profesorem. S čekajícími studenty potom odjeli na místo, kde bylo zaparkováno letadlo.

„Dobré ráno pánové,“ pozdravil David vojáky, kteří stáli kolem letadla. „Jestli se nemýlím, chcete vidět moje doklady. Tady jsou a všechny jsou v pořádku.“ Velitel vzal doklady, důkladně je prohlédl a uznal, že David mluví pravdu. David si všiml jména na jeho jmenovce, González.

„Jste tentýž pilot, který s tímto letadlem létal přede dvěma roky?“ zeptal se kapitán González.

„Ne, já s ním létám teprve rok a půl. Předchozí pilot odešel před dvěma roky. Já se jmenuji David Gates.“ Zdálo se, jakoby kapitán González byl touto odpovědí zmaten. Všichni vojáci se shromáždili kolem jejich auta a něco si vykládali, zatímco velitel s někým hovořil vysílačkou. Potom se všichni vrátili k Davidovi a profesorovi. „Musíme počkat na instrukce,“ řekl kapitán. „Zůstaňte, prosím, zde.“

„Pánové, já mám program na celý den a musím navštívit několik vesnic. Právě jsem obdržel telegram, že jeden člověk umírá a potřebuje převoz. Taky jsem měl pomoci malému děvčeti s infikovaným zubem.“

„Nemůžete odejít, dokud nám generál nedá další rozkazy.“

David začal být netrpělivý. Poněkud nervózně přešlapoval kolem letadla, zatímco vojáci čekali a čekali. Pak se obrátil ke kapitánovi, „Vy jste tu byli celou noc?“

„Ano, celou noc.“

„Měli jste něco k večeři a ke snídani?“

„Ani jedno ani druhé,“ odpověděl velitel.

David spočítal vojáky. Zavolal jednoho studenta, stojícího opodál a řekl mu, „Zajeď do nemocnice a přivez deset talířů nějakého

jídla pro tyhle vojáky. Mají hlad.“ Studenti nasedli do pickupu a odjeli.

Po krátké chvíli se vrátili se snídaní pro každého vojáka. David zastavil projíždějící nákladní auto s limonádami, koupil jich celou bednu a každému vojákovi podal jednu láhev. Když se všichni najedli a napili, kapitán González se usmál na Davida. „Měli jsme velmi dobrou snídani. Moc děkujeme.“

Konečně vojáci zaslechli z vysílačky hlas generála. Odběhli ke svému vozidlu, chvíli poslouchali a pak se vrátili se zprávou, „Výkonný velitel rozkázal, abyste letěli na speciální přistávací plochu.“ David znal to místo.

„To je ale opuštěné letiště,“ řekl.

„Právě tam na nás bude čekat.“

Davidem projel pocit zděšení a začal se potit. Příkaz k přistání na opuštěné přistávací ploše obklíčené vojáky! Tady něco nehraje.

„Pane, já bych raději přistál na komerční přistávací ploše pouhých pět mil od ní. Nevidím žádný důvod, proč bych měl přistát na speciální ploše. Vy víte, že s mými doklady je všechno v pořádku, takže zde není žádný problém.“

„Hned se vrátíte. Ta zastávka bude jen kvůli generálovi, aby osobně zkontroloval vaše doklady.“ David kapitánovi nevěřil. Bylo mu každou minutu nepříjemněji. Pokračoval však v odporu.

Nakonec jeden z vojáků přiložil na Davidova záda samopal a rozkázal, „Nastoupit do letadla!“

Věděl, že nemá jinou možnost. Přít se s vojáky nemělo smysl. Kapitán a jeden další voják se usadili na zadních sedadlech, David a profesor zaujali přední místa.

„Mám takový zvyk,“ řekl David, když se obrátil dozadu k vojákům. „Před každým letem se modlím k Bohu nebes o ochranu. Sundali byste si laskavě čepice a zavřeli oči?“ Vojáci souhlasili. „Můj Otče v nebesích, my tě prosíme o požehnání pro každého z těchto vojáků, pro profesora a mě. Prosím, abys nás svými anděly ochránil před újmou a zlem. Děkuji ti ve jménu Ježíšově. Amen.“

David se rozjel a vzlétl ze silnice, naplněn neblahými předtuchami. Jeho vysílačka byla odmontována kvůli opravě a neměl teď žádnou šanci někoho informovat o situaci a cíli letu. V tomhle

okamžiku by dal všechno za to, aby mohl hovořit s Becky.

Po chvíli letu se rozhodl, že bude dělat, jakoby hovořil přes vysílačku. Přiložil k ústům mikrofon a předstíral, že hovoří s konferenční kanceláří. „Prosím, okamžitě uvědomte Mexico City, že letíme k opuštěnému letišti. Snad je nějaký problém s doklady. Okamžitě pošlete právníka.“ Kapitán González, sedící přímo za Davidem, slyšel každé slovo. Nevěděl však, že hovoří do nefungujícího rádia. „Rogere, ano, za několik minut přistaneme. Pošlete hned právního zástupce.“

Stále se ještě zdráhal přistát na opuštěném letišti. David zavolal dozadu na kapitána, „Přistanu na komerční dráze.“

„Ne, ne, to nejde. Mám příkaz od generála, musíte přistát tak, jak je nařízeno.“

„Vy jste mi ale slíbil, že za pár minut poletím zpět domů. Potřebuji palivo.“

„Ne,“ odpověděl kapitán pevně, generálovo nařízení je přistát tam, kde on nařídil.“

„V tom případě mne budete muset zastřelit, protože právě přistávám na komerčním letišti.“ Kapitán González byl velmi nervózní.

Na ploše komerčního letiště David doplnil palivo. Slyšel jak rozzlobený generálův hlas, řve z kapitánova rádia: „Proč jste ho tam nechali přistát?“ „Pilot odmítl uposlechnout. Řekl, že potřebuje palivo,“ vysvětloval González.

David v rychlosti tiše hovořil k operátorovi letištní taxislužby. „Poslouchej mne pozorně. Naše letadlo je právě unášeno. Zavolej moji manželku nebo kohokoliv v misijní nemocnici. Řekni jim, že si myslím, že budeme zadrženi na letecké vojenské základně.“ Věřil, že se někdo pokusí ho najít nebo zkontaktovat potřebné osoby.

Když se zase všichni usadili v letadle, David vzlétl a letěl k opuštěné přistávací ploše. Jakmile přistáli, zmocnil se ho vír nejrůznějších emocí. Jeden voják ho zdvořile požádal, „Promiňte, opusťte letadlo a postavte se sem. Prosím, dejte ruce dozadu, nasadím vám pouta. Postavte se proti zdi, když vám budu zavazovat oči.“ Potom David uslyšel další rozkaz: „Dejte jim za záda samopaly, a jestli se pohnou, tak je prostě zastřelte.“

*Je tohle skutečnost?* Přemýšlel. Jak tak nehybně stál, slyšel ostatní vojáky, jak hlučně prohrabávají letadlo. Brzy nato posadili Davida a profesora na zadní sedadla pickupu. Znal dobře všechny cesty v této oblasti, a tak byl schopen rozeznat, že je odvážejí na leteckou základnu. Přemýšlel o Janu Křtiteli, o kterém Bible říká, že „přišel na svědectví, aby svědčil o tom světle, aby všichni uvěřili skrze něho.“ Jan 1,7. *Prosím, Pane, modlil se, ať je přede mnou cokoliv, stůj blízko a pomoz mi svědčit o Tobě.*

Pickup zastavil a vojáci je nyní spěšně vedli, stále ještě se zavázanýma očima, úzkými chodbami s nízkými dveřmi. Ve strachu, aby se neuhodil do hlavy, se David skláněl, jak to jen šlo. Nakonec vstoupili do místnosti.

„Posaďte se,“ přikázal hrubý hlas vyšetřovatele. Po několika minutách stráže odvedly profesora do jiné místnosti. David zůstal tam, kde byl. Vyšetřování začalo bez průtahů. Celou hodinu mu vojáci kladli otázky a pak ho odvedli do jiné místnosti, zatímco profesora vyšetřovali další hodinu. Tento cyklus se několikrát opakoval. David si pomyslel, že to musí být součástí dobře vymyšleného plánu.

Lámal si hlavu nad mnohými, s ničím nesouvisejícími otázkami. Odpovídal opatrně a prosil Boha o moudrost.

„Vy jste všichni dobří lidé, že?“

„Ano.“

„Určitě byste neudělali něco nelegálního, že ne?“

„Samozřejmě, že ne.“

„Ale rozšiřovali jste Bible.“

David věděl, že zákon zapovídá cizincům rozšiřovat Bible, ale také věděl, že on sám osobně je nikdy nerozšiřoval. Odpověděl, „Ne, nerozšiřoval. Já jsem diplomovaný zdravotník. Dělán lékařskou a zdravotní práci.“

„Napiš, že rozšiřoval Bible.“

„Jestli to napíšete, tak ten dokument vám nepodepíšu.“

„Škrtni to.“

Takto vyšetřování probíhalo celý den. Nakonec to všechno zastavil kapitán González. Jeho hlas zněl přátelsky. „Tihle lidé vůbec nejedli. Dnes ráno nám dali dobrou snídani. Můžeme jim dát aspoň oběd. Přiveďte toho druhého. Sundejte jim pásku z očí a

ruce jim spoutejte vepředu místo vzadu. Můžu vám objednat kuřecí sendviče?“

Profesor odpověděl, „Ano, děkuji.“

David dodal, „Já bych nechtěl vypadat, jako že jsem vybíravý, ale nevadilo by vám, kdybych mohl dostat sendvič s vejcem?“

„Vůbec ne. Přineste kuřecí sendvič pro tohohle a pilotovi dejte sendvič s vejcem.“

Po několika soustech si David uvědomil, že má v kapse na kusu papíru celý seznam svých přátel a kontaktních informací na vedoucí církve. Drobným tiskem na něm napsáno bylo mnoho jmen, telefonních čísel a adres. Kdyby se to dostalo do nepravých rukou, mohly by tyto informace být zneužity. Nechtěl, aby se činovníci církve dostali do vězení na podkladě falešných obvinění.

*Co s tím mám udělat? Potřebuji moudrost, Pane.* Pak mu bleskla hlavou myšlenka. Rozhlédl se po místnosti. Vojáci si spolu něco tiše povídali. Oběma spoutanýma rukama sáhl do kapsy, vytáhl papírek, vložil ho do vaječného sendviče a klidně pokračoval v jídle. Když se prokousal tuhým sendvičem, pocítil úlevu.

Když bylo po jídle, profesor znovu musel jít se spoutanýma rukama za zády a zavázanýma očima, zpět do vyšetřovací místnosti. Cyklus jednogodinových vyšetřování pokračoval. Pozdě odpoledne David poprvé zaslechl profesorovy odpovědi. Někdo nechal nedopatřením pootevřené dveře.

„Já ani nevím, kdo *kapitán* Gates je. Setkali jsme se poprvé před několika dny. Nevím, co podniká.“

David pocítil stud za profesora. Vzájemně úzce spolupracovali již od chvíle, kdy David začal létat jako misijní pilot. *Strach ho tak podlomil, že potřebuje povzbudit*, pomyslel si David.

Když vojáci přivedli Davida, aby odpovídal na další otázky, promluvil k profesorovi. „Vy jim musíte říct pravdu. Jestli ji začnete překrucovat, Bůh vás nemůže ochránit. Když poznají, že jim říkáte nepravdy, uškodíte sám sobě. Věříme, že nás obklopují andělé. Vojáci se nás nemohou ani dotknout bez Božího dovolení. Vypadáme teď jako vězni, ale ve skutečnosti jsou vězni oni a mohou udělat jen to, co jim Bůh dovolí. Nemějte strach mluvit pravdu.“

Profesor se obrátil tváří k vyšetřovatelům a řekl: „Je mi to

líto, měl jsem vám říct pravdu. Pracuji s Davidem Gatesem a znám ho dobře. Spolupracujeme už téměř dva roky. Prosím, opravte můj výrok. Měl jsem jen strach.“ Kapitán González to vyškrtal.

Pak jim byly pásky z očí sundány. David viděl, že vojenský písář popsal asi 20 stran na starém psacím stroji. Nic z toho, co vojáci řekli, nedalo Davidovi ani nejmenší tušení, proč byl uvězněn.

„Přečtěte to a podepište,“ řekl kapitán.

David s profesorem udělali, jak bylo poručeno. Potom, znovu s páskami na očích, je vedli zpět k pickupu. David odhadoval, že je čeká dlouhá cesta přes hory do vězení. Když projížděli městem, dokázal podle různých zvuků odhadnout, kudy projíždějí. Pouze několik mil odsud na něj čekala jeho milá manželka s děvčátký Linou a Katrinou a s jejich nedávno adoptovaným chlapečkem Carlosem. Nyní poznával, jak se cítil Josef, když byl odváděn do Egypta a procházel krajinou, kde žil jeho otec Jákob. Proč Bůh tohle dovolil, když se David modlil o moudrost a vedení? Měl pro něho nějaký plán, že ho poslal na neznámé místo, aby svědčil těm, kdo neznají Boha, stejně jako to udělal s Josefem?

Celý zmatený a s pocitem osamocení toužil být se svojí rodinou. Srdce mu začalo poklesávat. Uvidí se ještě někdy se svými milými?



## 2. Čas vzpomínek

Děšť bičoval Davida i profesora, choulící se u kabiny pickupu. Serpentina a jízda na nízké převody prozradily Davidovi, že začínají stoupat do hor. Toho rána odešel z domova jen v košili s krátkým rukávem. Cítil, jak mu zima proniká až do kostí. Začal se chvět.

„Vypadá to, že je vám zima, *kapitáne*,“ poznamenal strážný voják.

„Ano, je mi tak trochu chladno.“

Voják si svlékl svůj kabát a přikryl jím Davida. Přátelským hlasem dodal, „Tady je můj kabát, můžete si ho nechat.“

„Moc děkuji,“ řekl David nahlas a potichu se modlil: *“Pane, tyhle projevy laskavosti – nejdříve jsme nakrmeni, teď mi ten voják dává svůj kabát – to mi říká, že máš vše pod svojí kontrolou. Prosím, dej mi možnost, abych mohl projevit skutky přátelství lidem, se kterými se setkám a kteří nemají tu přednost poznání pravdy“*

Se zavázanýma očima na horské silnici plné serpentin a neustálého kodrcání měl David spoustu času na přemýšlení. *Není třeba se obávat, co přijde potom.* Tuhle starost přenechává v rukou Božích. Ve tmě a zimě byla jeho mysl soustředěna na jeho milovanou Becky. Zdálo se, jakoby se léta vytratila, když mu na mysl přicházely milé vzpomínky.

David vzpomínal, jak mu rodiče vyprávěli o zázraku, který Bůh vykonal, aby mu zachránil život, když mu bylo jen několik týdnů. Narodil se střevní arterií a malrotací (s uzavřenými střevy na různých místech a s apendixem na levé straně), neměl žádnou peristaltiku – žádné nervové spojení se střevy, které má posunovat stravu trávicím traktem. Lékař přišel k Davidově matce Meraldine, která tehdy byla zdravotní instruktorkou na Washingtonově misijní koleji ve státě Maryland (Davidův otec studoval na blízkém semináři) a řekl:

„Paní Gatesová, váš prvorozený syn umře. I když jsme ho zkusili operovat, nemá naději na přežití.“

Lékaři Davida operovali třikrát během několika prvních týdnů života.

„Je nám to nesmírně líto, ale to je vše, co jsme mohli udělat,“ řekl doktor smutně. „Vaše dítě zemře.“

S vírou požádali Davidovi rodiče Dr. Leslie Hardinga, aby pomazal jejich několikátýdenního syna. Během čtyřiaadvaceti hodin zdravotní sestra poprvé uslyšela zvuky pohybujících se střev. Doktor nařídil, aby dítěti udělali rentgenový snímek břicha. Celý vzrušený, prohlásil „Appendix je na správné straně. Zdá se, že střeva pracují normálně, přestože se dítě narodilo bez fungujícího nervového systému zajišťujícího střevního peristaltiku.“ Tento nevěřící lékař pokračoval, „Jestli existuje nějaký Bůh, tak právě zachránil život tohoto dítěte. Jsem si jistý, že s ním má velký plán.“

Jeho rodiče – misionáři, vzali jednorozčného Davida do pralesů Bolívie. Tam David vyrůstal a naučil se španělsky. Když byly Davidovi tři roky vzal jeho otec, pastor a misijní pilot svoji rodinu z pralesů bolívijských nížin a navštívili město La Paz v nadmořské výšce 14000 stop (zhruba 4245 m). Vysoká nadmořská poloha nedělala Davidovi příliš dobře. Odtamtud má ještě jakési záblesky vzpomínek na hezké blond'até děvče. Její matka mu dívku představila: „Davide, tohle je naše šestiletá dcera Becky Sue.“

Becky přinesla nějaké hry a stavebnice, ale než si začali hrát, zeptala se s úsměvem: „Vadilo by ti, kdybych ti nejdřív učesala rozčuchané vlasy?“ Její ma-



*Desetiletý David v Bolívii*

teřská pozornost mu pomohla, aby se cítil lépe.

Později navrhla, „Pojďme malovat. Můžeme namalovat tyhle zasněžené hory za oknem.“ Byla plná různých nápadů, jak chlapec odpoutat od bolesti hlavy a nevolnosti.

Otec Becky, Monroe Dale Duerksen, pokladník bolívijské misie adventistů sedmého dne, často navštěvoval pralesní oblasti, kde David žil. Příležitostně sebou bral i svou rodinu. David navrhoval různé hry a Becky se k němu vždy přidala. Chodili bosí do džungle, sbírali květiny, chytali motýly a neobvyklé brouky. Někdy spolu malovali.

„Musíme si vydělat peníze, abychom si mohli koupit zmrzlinu a žvýkačku. Nemáš nějaký nápad?“ zeptal se jednou David.

„Namalujme obrázek JoJo, mojí krásné opičky.“ Navrhla Becky. To ovšem chvíli trvalo, protože JoJo nechtělo klidně sedět a nechat se portrétovat.

Když dílo dokončili, řekl

David: „Naše obrázky se mi líbí. Mám nápad. Najdeme si víčka od zavařenin, uděláme do každého z nich díru, provlečeme jimi provázky a uděláme z nich rámeček na obrázky. Pak ty nejlepší obrázky s opičkou přilepíme do rámečků a budeme je prodávat.“ Když pak tito malí podnikatelé chodili vesnicí od domu k domu, našli spoustu zákazníků, kteří si od nich obrázky koupili.

Rodiny Gatesových a Duerksenových byli jednou společně na misijní cestě a zastavovali se v každé vesnici, aby ošetřili nemocné. David si pamatuje, že na této misijní cestě měl své páté narozeniny. Když byli trochu starší, rádi chodili na ryby a chytali je z přídi člunu. David rád poslouchal smích Becky, když vhodili



*Patnáctiletá Becky se svoji opičkou JoJo*

chycenou rybu zpátky do vody a pozorovali, jak odplovává.

„Postavme si ve stromě domeček,“ navrhl jednou David.

„Ale jak se chceš tak vysoko vyšplhat po holém kmeni?“ namítala Becky.

„Tak ten strom skácejme a udělejme si domeček ve větvích. Vím, jak se zachází se sekerou a mačetou.“ S miliony stromů tvořících bolivijskou džungli se tito dva malí stavitelé netrápili pro ztrátu jednoho stromu. Celé tři dny sekali a sekali, až se strom nakonec skácel. Po stromě v horizontální poloze teď nebylo těžké lézt bosýma nohama a stavět ve větvích domeček. Když však listů na větvích uschlo, jejich nové obydlí se jim přestalo líbit, a tak se pustili do dalších dobrodružství.

Misie zakoupila pozemek v nížinné oblasti a tyto dvě rodiny se podílely na založení dobytčí farmy. Místní studenti tam mohli pracovat a vydělat si peníze na školné. Rodina Becky žila v malém domečku. Když Davidova rodina přijela na návštěvu, všechny děti spaly v jednom pokoji.

„Tohle je prima,“ chichotala se Becky. „Můžeme si před spaním vyprávět příběhy.“

Té noci David spal v síti nad Becky. Nohou rozhoupala síť a kolébala ho, aby usnul. Najednou se z toho Davidovi udělalo špatně a

zvracel. Z obavy, že bude obviněna z této nehody, Becky předstírala, že spí.

Když bylo Davidovi osm let, oznámil Becky: „Až budu velký, ožením se s tebou.“

„Opravdu? Dobře, já se za tebe ráda provdám, až budeš velký,“ odpověděla jedenáctiletá dívka.

David cítil, že jí musí koupit zásunbní dar, a tak vzal své úspory a šel do jednoho obchodu v malém



*Monroe Dale a Patricia Duerksenovi,  
rodiče Becky v Kaikanu*

městečku jménem Santa Ana. „Chtěl bych lahvičku parfému,“ řekl.

„Ty chceš parfém? Ty už máš děvče?“ zeptal se obchodník.

„Tak nějak,“ odpověděl David se samozřejmostí.

Spokojen se svou koupí, daroval Becky hezkou lahvičku s parfémem. O několik dnů později bratr Becky, Jimmy, povídá Davidovi, „Víš, co Becky dělá s parfémem, který jsi jí dal? Voní jím opičku, když ji vykoupe.“

Davidovi to trhalo srdce, ona používá jeho zasnubní dar, aby navoněla opici! Nerozuměl děvčatům a taky si neuvědomil, že JoJo byla Becky velmi, velmi drahá. Celých sedm let ji brala sebou všude, kam šli nebo jeli. Oblékala ji a velmi ji milovala. Každý pátek po koupeli také vykoupala JoJo. Když se sama navoněla, navoněla i opičku.

Když bylo Becky 13 let, vrátili se její rodiče do Spojených států, aby otec mohl studovat na univerzitě Loma Linda v Kalifornii. Během svých středoškolských let přecházela z jedné školy na druhou ve státech Louisiana, Arkansas, Kentucky, a Tennessee. David se s ní neviděl mnoho let. Po celou tu dobu nevěděl, že Becky neodmítla jeho voňavý dar z lásky. Teprve o mnoho let později se dověděl o jejím motivu. Podělila se o svůj vzácný dar se svým nejmilovanějším zvířátkem.

Davidova rodina odešla z Jižní Ameriky na Andrewsovu univerzitu v Michiganu, když mu bylo jedenáct let. Později žili deset let v Colgedale ve státě Tennessee. V Davidovi se probudila jeho náklonnost, když se s Becky po letech znovu setkal. Bude však ona, studentka na misijní koleji Southern, mít vůbec nějaký zájem o středoškolské děcko?

Becky ale v hloubi svého srdce věděla, že její city patří Davidovi. Každý rok na jeho narozeniny přemýšlela o něm a o jejich vzájemném slibu před mnoha lety. Budou někdy spolu?

Jednou v sobotu pozvali Gatesovi, kteří bydleli poblíž univerzity, Becky a její kamarádku Joy na oběd. Po obědě David navrhl, „Mám krávu, kterou musím podojit. Chcete, děvčata, jít se mnou?“

Když kráčeli ke chlévu, David poznamenal k Joy, „Máš krásné, blondáté vlasy.“ Becky náhle pocítila žárlivost. Pomyslela

si, *On si všímá jí, ne mně.*

Hned v té chvíli byla rozhodnutá, že si nechá narůst dlouhé vlasy.

Ani David ani Becky se nikdy nezmínili o svém dětském slibu. Jejich věkový rozdíl se zdál zdrcující. Oba, David i Becky, chodili s někým jiným. S bolestí v srdci David došel k závěru, že už nemá šanci pomýšlet na Becky jako na svou budoucí manželku.

Je sice pravda, že se občas stýkali jako přátelé. Ale i když spolu hovořili, Becky si myslela, *Je to ještě nezralý kluk a stejně o mne nemá zájem.* A David si myslel, že je pro ni příliš mladý. Vypadalo to, že se jejich dětské sny nikdy nesplní.

Davidovo příjemné snění se náhle přerušilo, když pickup, ve kterém se tak dlouho trmáceli, zpomalil a zastavil. Uslyšel, jak zaskřípala vrata, a uvědomil si, že dorazili k vězení. Kapitán González jim sundal z očí pásky a nařídil, aby ho následovali. David se podíval na hodinky. Tři hodiny ráno! Když procházeli chodbami, povídali si téměř jako přátelé. Vězeňské strážce zasalutovaly, když vstupovali dovnitř.

„Mám pro vás dva nové vězně. Dejte je do cely „A“, ale nechte jejich dveře odemknuté.

„Promiňte, kapitáne, nerozuměl jsem. Tohle jsou dva vězni a vy chcete, abych jejich celu nechal nezamčenou?“

„Tito pánové se nebudou snažit utéct. Chci, abyste nechal jejich dveře otevřené. Je to rozkaz, rozuměl jste?“

„Ano pane.“

Když kapitán odcházel, zavolal, „Dobrou noc, pánové.“

Strážný přistoupil k Davidovi a profesorovi.

„Já už tady pracuji hodně dlouho,“ povídal, „ale nikdy jsem ještě neměl vězně, kterého jsem nesměl zamknout. Tohle je podivné. Ale jednu věc vám řeknu. Neopovažujte se vystrčit nohu ze dveří, nebo vás zastřelím.“

Když si lehali na závěsné lůžko, obrátil se David k profesorovi. „Tohle už je třetí projev laskavosti od chvíle našeho zajetí,“ řekl.

„Mohlo by to znamenat, že jsme vězni, ale ne opravdoví vězni? Jsem si jistý, že za tím vším je Boží ruka. Ještě tomu nerozumím, ale věřím, že je to součástí Jeho plánu. On nás povolal,

On je věrný a my Mu můžeme důvěřovat. On vše dokoná v čase, který sám určí.“

### 3. Vězeňský život

David s profesorem zůstali ve své cele po celé dva dny. Aby si ukrátili čas, opakovali si biblická zaslíbení. Dával jim Bůh tento čas odpočinku, aby je posílil pro to, co je čekalo v příštích dnech, nebo byl tento vězeňský *oddech* přípravou na nesení *svědectví o tomto světle*, (jako Jan Křtitel)? Jan 1,8.

„Bude asi zajímavé pozorovat, jak „milujícím Boha všechny věci napomáhají k dobrému, totiž těm, kteří podle uložení Jeho povolání jsou,“ poznamenal David.

Třetího dne jim strážný přikázal, „Pojďte se mnou.“ Pickupem je dopravili do blízkého městečka, do kanceláře okresního soudce. V místnosti bylo několik úředníků a všichni psali na psacích strojích. Jeden z nich se postavil a začal číst obvinění proti Davidovi a profesorovi. V tuhle chvíli se poprvé dověděli, co stálo za jejich únosem.

„Jste obviněni z několika zločinů v souvislosti s používáním letadla.“ David naslouchal dlouhému výčtu ilegálních činností – zdálo se, že zahrnuje všechno, co si člověk dokáže vymyslet. „Vězňové, jste obviněni ze všech těchto věcí,“ zdůraznil mluvčí.

David věděl velmi dobře, že nikdy nepilotoval ilegálně. Avšak úředník, který řídil tento výslech, jim nedal možnost promluvit. David přemýšlel: *Vypadá to, že tihle vládní úředníci mají v úmyslu být nám co nejbližší na dostřel a vypálit na nás všechnu municí, všechny kulky a všechny střely najednou a doufají, že se něco uchytne.*

„Máme svědka, který může dokázat, že obvinění je oprávněné.“ David zaslechl jméno člověka, který byl také vězněm. „Je ochoten proti vám svědčit.“

„Zpátky do vězení,“ zařval úředník.

David si zapamatoval jméno svědka a rozhodl se, že ho ve vězení zkonfrontuje. *Musím vypátrat, proč chce svědčit o něčem, co*



*je naprosto falešné.*

Když byli zpět v pickupu, David poznal, že je odvážejí do federálního vězení. Když dorazili, David znovu zvažoval, že toho člověka musí najít a zjistit, proč chce falešně svědčit. Stráž za nimi zavřela vrata a vzala jejich otisky prstů. Od té chvíle David upustil od plánu ho konfrontovat.

Stráže zavedly Davida a profesora do (vnitřního) vězení. Okamžitě je obklopil zástup vězňů. „Tak vy jste ti velcí zločinci!“ volali.

„Co tím myslíte?“ zeptal se David.

Někteří z nich měli v rukou čerstvé noviny. Velké titulky na přední straně oznamovaly, „Nemocnice adventistů sedmého dne je podezřelá z používání lékařů, zdravotníků a letadla k ilegálním činnostem. Školí studenty zdravotnictví k páchání zločinů. Hlavní vůdcové zatčeni.“

David viděl, že se zde jedná o politický trik, jak zneuctít Boží církev. Obrátil se k vězňům a řekl, „Vy věříte všemu, co čtete na předních stránkách novin? Někdo tady lže. My jsme misionáři církve.“

„Ale nepovídejte. My víme, že máte peníze. Dobře vidíme, že jste pěkně oblečení, a to dokazuje, že máte peníze, tak jako všichni kriminálníci.“

„Nemáme žádné peníze.“

„Ale máte, a musíte jich mít pěknou hromadu.“

„Je mi líto, hoši, ale nemáte pravdu. Nikdy jsme nebyli zapojeni do trestné činnosti a peníze nemáme.“

„Poslouchejte,“ volal nahlas mluvčí vězňů. „V tomhle vězení řídíme všechno my, vězňové. Vy nám dáte peníze. A jestli ne, budete nuceni čistit dvakrát denně latríny.“

„Dobře.“

„Vám se jistě nebude chtít čistit latríny. Vidím, že jste kulturní lidé a nikdy byste takovou práci nedělali.“

„Já jsem zdravotník a misionář. Čistit latríny není mým zaměstnáním.“

„Pane Gatesi, určitě byste nerad čistil latríny. Všude tam plavou výkaly, potrubí je v nepořádku. V období dešťů jím teče

voda zpět dovnitř a celý záchod je zaplaven jeho obsahem. Člověk musí tohle svinstvo každý den vybírat lopatou. Já vím, že by se vám nechtělo čistit tenhle smradlavý poklad.“

„Myslím, že mne podceňujete. Řekl jsem, že jsem zdravotník. To znamená, že jsem zvyklý na to čistit lidem jejich zadní část. Taky jsem pracoval v domově důchodců a nevadilo mi čistit staré lidi. Můžete mne vyzkoušet.“

„Ne, pane Gatesi, chceme vám dát šanci. My víme, že taková práce se vám nelíbí. Dáme vám dva dny na rozmyšlenou. Jestli do té doby nezaplatíte, budete to muset udělat.“

„Ale já vám říkám hned teď, dejte mi lopatu a kbelík a já začnu hned. Za dva dny ode mne dostanete tutéž odpověď. Nedám vám ani halíř.“

Profesor Davida přerušil. „Já nesouhlasím, myslím, že bychom jim měli dát nějaké peníze.“

David se na něho podíval. „Můžete platit, jestli chcete. Rozhodujete sám za sebe. Ale mě nevádí dělat špinavou práci. Matky taky nemají problém s vyměňováním plínek. Nemají radost z první zaneřáděné plínky, ale potom si na to zvyknou. Nic na tom není.“

Toho večera strážníci seřadili vězně do pěti dlouhých řad. Davidovi a profesorovi nařídili zařadit se do různých řad. Poté, co všichni vězňové byli spočítáni, dostali příkaz rozejít se do svých cel. V každé cele spalo sedmdesát vězňů. Pak byly dveře zamčeny. V cele David viděl dlouhé řady betonových postelí.

Vůdce cely informoval nové vězně, „Musíte zaplatit tři dolary za postel nebo budete spát na zemi.“

Se zatvrzelým odporem si David uvědomil, že pokud začne za něco platit, požadavky nikdy neskončí. Budou chtít stále víc a víc. A kromě toho, betonové postele jsou právě tak tvrdé jako podlaha.

„Mně nevádí spát na zemi,“ řekl vůdci cely.

„Protože jste tady nový, musíte spát na posteli, která je vedle mojí,“ rozkázal.

David věděl, že má tvrdý spánek. Proto potřeboval vyřešit nový problém. Přemýšlel, *Tihle hoši mi ukradnou všechno, co mám. Co s tím udělám?* V cele bylo horko, a tak se rozhodl: *Vežmu peněženku, klíče, hřeben a pero a vložím je do bot. Pak boty zabalím*

*do košile a použijí to všechno jako polštář. Budu spát jen v kalhotách.* Když to takto vyřešil, lehl si. Sotva však položil hlavu na svůj hrbolatý provizorní polštář, uvědomil si, že zapomněl na modlitbu.

Vstal a poklekl. Přitom očekával, že po něm budou házet nějaké předměty nebo pokřikovat oplzlé poznámky. Nic z toho se však nestalo, a tak vylil své srdce svému Příteli. „Pane, já Tě potřebuji. Nevím, proč jsi dovolil, abych procházel tímto traumatem. Já takové zacházení nenávidím. Cítím, že jsem frustrovaný a v depresi. Ty víš, kolik lidí je závislých na našich leteckých návštěvách. Kdo jim teď pomůže? Kdo bude dělat tu práci, kterou jsi pověřil mně? Nikdo? Dostane církev to letadlo zpátky? Proč jsi dovolil, abych skončil v tomhle strašném doupěti? Jaký je Tvůj úmysl, že jsi mne sem poslal? Musím Ti říct, jak hrozně se cítím. Já vím, že jsi se mnou. Prosím, pomoz mi tohle přežít. Nauč mě, abych Ti důvěřoval. Dej mi moudrost, abych o Tobě svědčil, i když tomu všemu nerozumím. Buď s Becky i dětmi a přiveď nás dohromady, až to bude Tvá vůle. Já Tě miluji, i když se cítím tak mizerně. Prosím Tě ve jménu Ježíšově, který za mne tolik trpěl. Amen.“

David znovu ulehl. Po chvilce uslyšel někoho zavolat, „Hej ty, ty jsi náboženský nebo co?“

„Jo, to jsem. Já jsem Božím misionářem. Pracuji v církvi adventistů sedmého dne.“

„Ty věříš v Boha?“

„Ano.“

„Myslíš, že Bůh existuje?“

„Já vím, že existuje. Já Ho znám osobně.“

„Tak potom mám na tebe otázku.“ David se potichu modlil o moudrost. Když hovořil, naslouchalo mu sedmdesát párů uší. Brzy se ozval další hlas. Potom někdo měl další otázku. A znovu, a znovu. Otázky a odpovědi trvaly více než dvě hodiny. Znovu a znovu Duch svatý přinášel biblické texty na jeho mysl. Ve tmě tito muži obnažili svá srdce a tázali se na Boha, kterého toužili poznat. Všichni uchváceně naslouchali. David věděl, že toto zajaté posluchačstvo připravil Duch svatý.

Příštího rána se David probudil a hned poklekl na podlahu a modlil se.

„Počkej, počkej, počkej,“ zavolal na něj jeden mladý vězeň, který k němu běžel. „Vadilo by ti, kdybych se modlil s tebou?“

„Vůbec ne. Jsi vítán.“ A tak se modlili ve dvou. A David věděl, že se Bůh v té chvíli usmívá.

Když toho večera David zase poklekl k modlitbě, přidal se k němu další. Nyní Bůh naslouchal třem svým dítkám. Pak se modlitební tým rozšiřoval na čtyři, pět, šest... až na jedenáct. Bůh znal touhy jejich srdcí. Věděl, že si přejí připojit se k Jeho rodině. Je možné, že sem Davida poslal, aby s nimi byl a přinesl povzbuzení do tohoto pochmurného místa?

Mnoho vězňů přicházelo soukromě k Davidovi a vyprávěli mu své životní příběhy. Jeden z nich říkal: „Já mám manželku a děti a jsem nevinný. Někdo mne nespravedlivě udal a já tady mám být deset let. Moje žena a děti trpí.“ Jiný vězeň propukl v pláč. „Já jsem nic zlého nikdy neudělal a sedím tady patnáct let. Nikdo se nepostará o moji rodinu.“

Vlna smutku projela Davidem. Věděl, že ani on nemohl očekávat spravedlnost. Na kolik let bude odsouzen on? A jak se Becky postará o dvě děvčátka, pěti a tříleté, a jednorozčného Carlose?

\*\*\*

Během následujících tří dnů po Davidově zatčení neměla Becky ani zdání, kde se nachází nebo jestli ho ještě někdy uvidí. Žili na hranicích s Guatemalou a pamatovala si, že i jiný misionář, jménem Lon Cummings, byl unesen. Stalo se totéž Davidovi? Zajaly ho gerily a drží ho někde v jejich pralesním doupěti? Týrají ho? Budou za něj chtít výkupné nebo ho chtějí zabít? Když se modlila, její mysl byla naplněna hrůzou. „Prosím Tě Pane, přiveď mi ho zpátky.“

V těch dnech Becky cítila, jakoby měla stažený žaludek. Nemohla jíst. Když se postavila na váhu, ukazovala 45 kg. To znamenalo, že ztratila 3 kg za pouhé tři dny. Zkoušela se přinutit k jídlu, ale stres, který prožívala, způsobil, že nemohla polykat. Věděla, že si musí zachovat sílu kvůli dětem. Poklekla a prosila, „Pane, ty mi musíš pomoci. Já se cítím, jako bych se brzy měla zhroutit. V tomhle zmatku potřebuji obdržet pokoj. A potřebuji ho právě teď.“

Ty víš, jak miluji Tvé zaslíbení u Jana 14,27 „*Pokoj zůstavuji vám, pokoj svůj dávám vám. Ne jako svět dává, já dávám vám. Nermutíť se srdce vaše ani strachuj.*“

Ve stejné chvíli Becky pocítila, že se do ní začíná vlévat vlna Božího pokoje. Po několik hodin mohla zase normálně fungovat. Pak se strach vrátil a znovu ji přemohl. Opět poklekla a opakovala svou prosbu, „Prosím Bože, potřebuji Tvůj pokoj, já ho ztrácím.“ Po celé dny a přerušované noci se stále znovu a znovu dovolávala zaslíbení z Jana 14,27. Uchopila se tohoto zaslíbení, jako topící se lapá po dechu.

Přicházeli přátelé a ptali se, „Becky, jak můžeš být tak silná?“

„Já nejsem silná,“ odpovídala. „Jen se opírám o Ježíše. Bez Jeho zaslíbení bych tohle nepřežila. Vůbec nevím, co se stalo s Davidem. Ale Bůh to ví. Jednu věc však vím: Bůh nám dává zvláštní sílu pro zvláštní příležitosti.“

Jednoho dne tříletá Katrina viděla svou matku plakat. „Maminko, anděl může otevřít dveře.“

„Jaké dveře?“ otázala se nechápavě Becky.“

„Víš, jako Petrovi.“ Becky si vzpomněla, že před několika týdny četla dětem příběh o apoštolu Petrovi, jak se dostal z vězení. Vzala Katrinu do náruče a objala ji.

„Moje milá, ty máš více víry, než tvoje maminka. Děkuji ti za připomenutí.“

Každou hodinu Becky prožívala „zkoušku ohněm,“ o které se Petr zmiňuje ve své první epištole (viz 1Petr 4,12-13). Začínala si uvědomovat, že se stává účastníkem Kristova utrpení. Nedokázala se však z něho radovat. Pouze vírou si uvědomovala, že jednoho dne se bude radovat při zjevení Jeho slávy.

## 4. Myšlenky na Becky

David věděl, že ho sleduje mnoho párů očí, když se dalšího večera připravoval na spaní a když se s ním modlili další dva vězňové. Když ulehl a celu naplnilo ticho, cítil sladkou přítomnost Ježíšovu.

Spánek však nepřicházel. Nemohl zastavit proud myšlenek. Letadla hrála v jeho životě velkou roli. Nyní se jeho myšlenky ubíraly k tomu jednomu, které právě ztratil – předmět, pro který byl zatčen a uvězněn – a také k jiným, která kdy pilotoval. Vzpomínal, jak mu Bůh požehnal s jeho prvním letadlem. Často létal se svým otcem jako chlapec a tak přirozeně toužil po tom, aby ve třetím ročníku v akademii (přibližně v 15. roce věku – pozn. překl.) mohl brát lekce létání. Našel si proto při studiu vedlejší zaměstnání na koleji, aby si mohl na lekce vydělat.

Brzy se stal partnerem dvou přátel, kteří vlastnili letadlo. Pozdní hodiny v práci se nakonec vyplatily. Vlastnil své první malé letadlo dříve, než v 18 letech ukončil studium maturitou.

Den předtím, než obdržel pilotní licenci, ho jeho otec, zkušený pilot na malých letadlech, vzal v Davidově letounu ke krátkému letu poblíže Akademie Georgia-Cumberland v severní Georgii. Bratr Gates se několikrát za nízkého letu zkusil dotknout přistávací plochy. Pokaždé musel dávat pozor na kombajn, který v blízkosti plochy právě sklízel kukuřici.

David si chtěl vyzkoušet přistávání. „Je to tady trochu úzké,“ řekl otec. „Nechci, abys přistával tak blízko kombajnu. Musel jsem letoun odklonit, abych se mohl dotknout země. Nejdříve přistaneme a já ho požádám, jestli by mohl sklízet trochu dál. Pak se můžeš ujmout řízení.“

Davidův otec přistával normálním způsobem, ale jakmile dosedl na zem, levý podvozek se sklopil a kolo doslova odpadlo zpod křídla. Levé křídlo kleslo až na zem, stočili se a vletěli do pole.

Kombajn, který tam pracoval, se vynořil přímo před nimi. Pastor Gates neměl žádnou možnost ovládat rychlost letadla, a tak stlačil předeek k zemi a čelně se srazil s kombajnem v rychlosti 107 km za hodinu. Tímto rychlým manévrem letadlo minulo muže, který řídil kombajn.

Potom nastalo smrtelné ticho. Když David i jeho otec nabyli vědomí, krev jim stékala z hlavy a pořezaných paží. Bezpečnostní pásy jim zachránily život. Jak letadlo, tak i kombajn byly vážně poškozené.

Lékař z nedaleké záchranné služby je nejdříve důkladně „zaplatoval“ a potom řekl, „vaše zranění nejsou vážná, ale chvíli to potrvá, než se zahojí.“

Během léčení ze svých zranění obdržel David zprávu od Becky, která se předtím vrátila domů na jeden semestr.

„Je mi moc líto, že jste havarovali,“ napsala. Vždycky jsem se chtěla učit létat a doufala jsem, že to jednou bude ve tvém letadle. Ale jsem ráda, že jste oba vyvázli bez vážných zranění.“

David byl brzy schopn pořítit si nové letadlo, protože havarované bylo pojištěné. V jeho mysli se zableskla slaboučká naděje. Je možné, že by Bůh použil tuto nehodu k tomu, aby vyřešil jeho vztah s Becky? Je tahle zpráva pozitivním znamením? Dívka, se kterou chvíli chodil, ho opustila a on pocítil, že může bez zábran odpovědět. Brzy se rozvinula nepřetržitá korespondence.

Po kratší době Becky a její rodiče přijeli navštívit zotavující se piloty. Když odjeli, Davidův otec poznamenal, „Mám pro tebe novinku. Matka Becky řekla tvé matce, že se Becky právě rozešla se svým přítelem, protože neměl příliš mnoho zájmu o misijní službu, která je jejím životním cílem. Naznačila, že Becky stále ještě mluví o svém dětském slibu vůči tobě, Davide.“

„Opravdu tati!? Já jsem si už dlouho myslel, že u Becky prostě nemám šanci. Tohle je opravdu dobrá zpráva.“



*Cesna 140 „Becky Sue“*

David si připomněl zaslíbení ve Filipenským 1,6: „Ten, kterýž začal ve vás dílo dobré, dokoná až do dne Ježíše Krista.“

Modlil se, „Děkuji ti Bože. Pro Tebe není nic obtížného. Jestli chceš, abychom já a Becky pracovali spolu pro Tebe, prosím, ukaž mi, co mám dělat.“

David byl vždy rychlý k činům. Nyní se jeho deprese obrátila v pocit, že se nachází na vrcholku hor. Napsal Becky dopis, poslal ho, ale dostal ho po 4 dnech zpátky. Ve svém nadšení totiž zapomněl na obálku přilepit známku.

Jejich přátelství se nyní rychle rozvíjelo. Becky přijela na Davidovu maturitní oslavu. Byla na něj hrdá, když ho viděla, jak s ostatními sestupuje po stupínkách. Po obřadu se snažila, aby se netřásla v chladném větru, když spolu stáli venku. Srdce se jí na moment zastavilo, když ze sebe rychle shodil svůj maturitní plášť a něžně ho položil přes její ramena.



*David-absolvent Collegale Academy*

Brzy začali hovořit o vzájemných plánech pro misi. Becky na koleji studovala lékařskou technologii. Jednoho večera, když se spolu procházeli v areálu koleje, překvapil ji David nečekaným návrhem.

„Pokud oba chceme být misionáři, potřebujeme vystudovat ošetřovatelství. Ať už nás Pán povolá kamkoliv, schopnost ošetřování může lidem pomoci.“

„Davide, já jsem vždycky říkala, že nechci být zdravotní sestrou. Nemyslíš, že to v rodině stačí, když naši rodiče jsou všichni zapojeni do zdravotnictví?“

David zůstal na chvíli zticha a dával Becky čas na přemýšlení.



„Jsem si jistá, že bych nikdy nechtěla, aby mojí profesí bylo zdravotnictví,“ pokračovala pomalu, „ale možná, že když nebudu muset pracovat na nemocničním oddělení, tak třeba schopnosti pomáhat nemocným mohou zkvalitnit naši misijní službu.“

„Já taky nemám zájem udělat ošetřovatelství svým zaměstnáním, jen myslím, že to je hodnotná možnost jak pomáhat lidem.“

„Dobře, Davide. Pojdme tedy na katedru ošetřovatelství a zeptejme se.“

Ředitelka výuky ošetřovatelství však zakroutila hlavou. „Je mi líto. Zapsali jsme již všechny studenty, které můžeme přijmout pro tento školní rok. Můžeme vás zapsat na seznam čekatelů. Měli byste pořadové číslo sedmdesát osm a sedmdesát devět. Můžete však udělat zkoušku abyste viděli, jakou máte naději.“

O několik dnů později se David a Becky vrátili na katedru ošetřovatelství, aby se podívali na výsledky své zkoušky.

„Obstáli jste dobře,“ poznamenala vedoucí. Poskočili jste v seznamu žadatelů až na sedmé a osmé místo. Ale i to je příliš málo na to, abyste mohli být přijati do tohoto ročníku.“

O tři týdny později, v první den registrace na kolej, navrhl David Becky, „Vím jistě, že Bůh chce, abychom studovali ošetřovatelství. Nechoďme na dnešní hodiny a místo toho zůstaňme celý den na modlitbách.“

Na druhý den se znovu šli zeptat.

„Je mi líto, ale vypadá to beznadějně.“

Nadšená dvojice se však nevzdávala. Po celý den se znovu modlili a připomínali si, že pro Boha není nic nemožného. Viz. Marek 10,27.

„Jestli je to Boží vůle pro nás, On to usměrní. A jestli ne, pak pro nás určitě má nějaký lepší plán,“ řekla Becky s důvěrou.

„Registrace bude končit ve čtyři,“ zamumlal David a podíval se na hodinky. „Na zaregistrování máme přesně pět minut. Podívejme se, jak se situace vyvíjí.“ Přistoupili ke stolu poradkyně ošetřovatelství.

„Dvě místa zůstávají otevřená, ale myslím, že ta dvě děvčata přijdou brzy,“ řekla jim ředitelka ošetřovatelství.

„Registrace už pokračuje dva dny a ony se ještě neukázaly. Rád bych si promluvil s děkanem,“ poznamenal David.

„Jistě,“ odpověděla a ukázala mu, kde se nachází kancelář děkana. David děkanovi vysvětlil jejich touhu nastoupit do kursu ošetrovatelství, aby byli lépe kvalifikováni pro misijní službu.

„Máme jeden problém,“ dodal David. „Jestli se nedostaneme do letošního ročníku, nemůžeme čekat další rok. Prostě nebudeme moci dělat ošetrovatelství. Buď to uděláme teď, nebo budeme muset pokračovat v našich původně naplánovaných profesích.“

„Pojďte se mnou. Promluvíme s ředitelkou.“

Když děkan přistoupil k přepážce ředitelky, zeptal se, „Je to pravda, že dvě studentky ještě nejsou zaregistrované a ani vás nekontaktovaly? Pokud je to tak, pak se zdá rozumné, když už je tak pozdě, nechat tyhle dva nastoupit do kursu.“

Jen několik minut po uzavření registrace se David s Becky zapsali a byli přijati k dvouletému studiu ošetrovatelství. Když opouštěli registrační místnost, Becky se obrátila k Davidovi.

„Není Bůh úžasný? Ted' můžeme studovat ošetrovatelství spolu. Mně nevadí, že změním svoji specializaci, i když je to v posledním roce. Víím, že to je vůle Boží.“

Od té chvíle tento pár začal všechno dělat společně. Becky však cítila, že by s manželstvím měli počkat až do ukončení zdravotní školy. David měl námitky. „Becky, ty pořád se vším otálíš. Prostě moc váháš. Možná, že já jednám příliš rychle, ale ty zase táhneš zpět jako na opačnou stranu. Myslím, že ty jsi pluh a já traktor.“

„Je možné, že Bůh ví, že potřebujeme rovnováhu. Já dávám přednost čekání na Pána, zatímco ty jsi jako Pavel, který vždycky běží o závod.“ Zasmála se a sebrala tím Davidovi všechn vítr z plachet.

Několik měsíců po zahájení školy se oba zúčastnili svatby svého přítele jako družba a družička. Během hostiny se jich jeden přítel zeptal, „Plánujete také svatbu?“ Rodiče Becky zaslechli otázku a odpověděli, „Máme dojem, že nám brzy řeknou, datum svatby.“

„Co myslíš tím ‚brzy‘?“ Přerušil je David. „Becky říká, že chce čekat až do ukončení studia. Jak může být svatba brzy, když už

má plány na dva roky dopředu.“

Když David přijel toho roku domů na Vánoce, jeho otec ho přímo oslovil.

„Zaslíbili jste se jeden druhému?“

„Ne tati, já bych to nikdy neudělal, aniž bych se nejdříve zeptal na tvou radu a názor. Vážím si tvých rad.“

„Myslíš, že si vezmeš Becky za ženu?“

„Jsem si tím jistý.“

„Jseš si jistý, že jsi našel tu pravou osobu, kterou chceš milovat a oženit se s ní?“

„Ano, našel jsem tu pravou. Ona je přesně to, co chci. Oba máme rádi Boha a oba máme stejný cíl být misionáři těm, kdo potřebují pomoc.“

„V tom případě jste si v podstatě zasnoubeni, i když jsi ji ještě oficiálně nepožádal.“

„Inu, citově jsme zasnoubeni. Já patřím jí a ona patří mně.“

„Tvoje matka a já jsme o tom hovořili a myslíme si, že jste ideální pár. Bůh vás pro to připravoval, už když jste vyrůstali v Bolívii. Vždycky jste byli přátelé. Máme však o vás trochu obavy. Máte k sobě stále blíže, a jestli se váš vztah stane intimnější, mohli byste udělat vážnou chybu, která by zničila, nebo aspoň zanechala šrám na vašem manželství. Jinak byste se také mohli v zájmu zachování svého vztahu jeden od druhého vzdálit a několik roků počkat. My však cítíme, že obě řešení nejsou dobrá. Takže jestli se chcete vzít, máte naše požehnání a svolení.“

S překvapením si David uvědomil, že obě strany rodičů podporují myšlenku na jejich brzkou svatbu. David neztratil ani minutu a zavolal Becky. „Máš teď hodně práce? Je tak krásný den. Myslel jsem, že bychom mohli vzít Becky Sue a trochu ji provětrat.“

„To zní dobře,“ odpověděla Becky. „Setkáme se na letišti.“ Usmívala se, když o něm přemýšlela. Jak milovala jeho rošťácké hnědé oči, dlouhé řasy a úsměv na jednu stranu! Když ho začala nazývat „Vysoký, tmavý a hezký,“ on ji nazval „Malá, blondatá a krásná.“ Vzpomínal na den, kdy ji vzrušeně zavedl do hangáru, aby jí ukázal, jak pokřtil svou malou Cessnu 140. Velkými písmeny na předku letadla bylo jméno „Becky Sue.“

O chvíli později dorazila na letiště a našla Davida, jak zkouší funkce letadla před letem. „Hned budu u tebe,“ řekl s úsměvem. Rychle dokončil testy a přišel za ní. Něžně vzal její ruku do své, podíval se do jejích modrých očí a řekl, „Vím, že jsem se tě zeptal již dřív, ale chci se tě zeptat tady vedle Becky Sue... chceš se za mne provdat?“

Tvář Becky zazářila krásným úsměvem. „Já se za tebe provdám ráda“ zašeptala. David myslel, že se mu srdce rozskočí štěstím. „Promluvme si podrobněji, jak poletíme,“ navrhl. Nemohl si vzpomenout, kam letěli. Věděl jen to, že to děvče, které sedělo po jeho boku, bude jeho navždy.“

Když David stočil letadlo k přistání, bylo již po západu slunce a nad obzorem se šířila jasně červená a oranžová záře zapadajícího slunce. Když tak vychutnávali nádheru, která se rozprostírala přímo před nimi, Becky zvolala, „Podívej, Bůh zkrášlil svět, aby oslavil tuhle vzácnou chvíli.“ Chvilku před přistáním se David naklonil k Becky a políbil ji na tvář. Byl to jejich první polibek.

„Nemyslíš, že na to jdeš trochu rychle?“ zeptala se.

„Vůbec ne,“ odpověděl upřímně.

„Davide, navrhuji, abys s příštím polibkem počkal.“

„To není dobrý návrh,“ usmál se na ni, „ale jestli je to tvé rozhodnutí, pak nemám na výběr.“

Rozhodli se, že David požádá její rodiče o ruku dříve, než se jejich zasnoubení stane oficiální. A tak celou noc jeli a dorazili do nemocnice brzy ráno 1. ledna 1979. Její rodiče měli noční směnu. Otec jako zdravotník a matka jako sestra na pohotovostním oddělení.

David nejdříve našel otce Becky.

„Co tady pro všechno na světě děláte tak brzy ráno? Vždyť



*Svatba Davida a Becky, Tennessee, USA*

jste tady byli o Vánocích.“

David si dodal odvahy a vyhrkl, „Já bych se rád oženil s tvou dcerou.“ Dale Duerksen se usmál. „To si musím promyslet.“ Na chvíli se odmlčel. „Inu, abych řekl pravdu, už jsem o tom přemýšlel. A bude mi potěšením.“

Šťastný pár spěchal na pohotovostní oddělení, kde pracovala maminka Becky, Pat. Byla zcela zabraná do jednání s obtížnou pacientkou, která na ni křičela něco o zdravotním pojištění v této nemocnici, a tak ani nepostřehla, že vešli do místnosti.

Slyšeli, jak jí taktně odpovídá. „My bychom vám tady rádi poskytli léčení, ale vaše pojištění nám to nedovoluje. Zajděte si do nemocnice, která je jen dva kilometry odsud, a tam se o vás postarají.“

Najednou Pat pozvedla hlavu a zavýskla „Becky, Davide,“ a běžela k nim. Pacientka pokračovala ve svém vřeštění a vůbec si nevšimla, že křičí do prázdna.

Pat se okamžitě dovtípila. „Jste zasnoubení?“ zeptala se vzrušeně, když je oba poobjímala. Jejich rozzášené tváře jí vše pověděly beze slov.

Sestra Becky, Betsy, a její snoubenec Ted Burgdorff, také misionář, který vyrostl v Bolívii, již plánovali svou vlastní svatbu. Všichni čtyři se rozhodli, že uspořádají dvojitou svatbu pod stromy v zahradním altánku u jezírka na farmě Gatesových poblíže Collegedale v Tennessee. Růže tam byly v plném květu, a tak bylo postaráno i o květiny. Otec Becky, Dale, vyprovázal své dvě dcery – nevěsty, zavěšené do něho z levé i pravé strany.

Když teď David ležel na tvrdé betonové podlaze vězeňské cely, znovu si představoval svou půvabnou nevěstu. Jako tenkrát slyšel slova svého otce a dědečka, jak vysluhovali celý obřad. Jeho srdce začalo tlouct rychleji, když slyšel milý hlas Becky pronést své „Ano.“ 17. června 1979 se Becky stala jeho skutečnou přítelkyní na celý zbytek života. Rozdíl věku přestal hrát roli. On právě dovršil 20. rok věku, Becky bylo 23. Byli jedno v Kristu Ježíši.

Hlasité chrápání vytrhlo Davida ze sladkého vzpomínání. Znovu ho udeřila drsná skutečnost. Kdy zase uvidí Becky? Jak dlouho bude zavřený mezi těmito vězeňskými zdmi?

## 5. Vězeňské těžkosti

V sobotu ráno měli David s profesorem poradu.

„Určitě chceme v sobotní den uctívat Boha, i když jsme ve vězení. Musíme si naplánovat, jak si udělat společnou sobotní školu,“ poznamenal David.

„Ale jak?“ zeptal se profesor. „Víš, že nemůžeme jít za vězeňskými úředníky a žádat je o povolení k bohoslužbám. To by nepovolili.“

„Mám nápad. Požádejme je o něco jiného.“

Šli spolu za velitelem věznice. „Pane, mohli bychom poskytnout ostatním vězňům zdravotní službu?“

Zdálo se, že ho to zaujalo. „Jak to chcete udělat?“

„Já jsem diplomovaný zdravotník, tady profesor řídí naše školy v celém jižním Mexiku. Rádi bychom promluvili k vězňům o zdraví a vzdělání. Povolil byste to?“

„Určitě! Tady je mikrofon.“ Podal mikrofon Davidovi. „Oznamte program.“

„Upozornění všem vězňům. V devět hodin a třicet minut budeme mít zvláštní shromáždění pro ty, kteří mají zájem dovědět se něco o vzdělání a dobrém zdraví. Máte-li nějaké otázky ohledně zdraví, rádi vám je zodpovíme. Všichni jsou srdečně zváni.“

„Děkuji“, řekl velitel věznice, když mu David podával zpět mikrofon.

Později David zjistil, že toho rána Bůh vykonal zázrak. Ve věznici panovala přísná hierarchie a byl tam nepsaný zákon, že nikdo, kdo si ve věznici neodsloužil alespoň pět roků, nemůže používat mikrofon. Velitel věznice však Davida povýšil nad toto pravidlo, když ho požádal, aby sám oznámil shromáždění.

Celkem bylo ve vězení přes čtyři sta vězňů. Na shromáždění jich přišlo kolem tří set padesáti. Strážcové nikdy předtím neviděli, že by na jedno shromáždění přišlo takové množství vězňů. Připravili

se na problémy a se zbraněmi obklíčili celou místnost ze všech stran.

*Když David viděl, jak vězňové zaplňují místnost, tiše se modlil, Bože Ty víš, že jsem pochyboval o Tvé věrnosti, když jsi dovolil unesení letadla a naše uvěznění, ale teď vidím, proč jsi to dovolil. Nikdy a nikde předtím jsme v sobotní škole neměli tolik posluchačů. Vidím, jak plníš své zaslíbení, „já dokonám!“ a činíš další zázrak. Použij nás při této pobožnosti a způsob slávu svému jménu.*

Nejdříve zazpívali, společně se všemi vězni, několik křesťanských písní. Poté se profesor modlil a pak přednášel o výhodách křesťanské výuky v jižním Mexiku. Pak se ujal slova David a vyprávěl o Božím plánu s člověkem, o stvoření s dokonalým zdravím a výživou, o pádu do hříchu a degeneraci lidstva. Potom vysvětlil nádherný Boží plán, na obnovu lidí zpět k Jeho obrazu. Ukázal, jak by každému člověku prospělo, kdyby zachovával oněch osm zákonů zdraví.(New start)

„Kdyby jen Adam s Evou uposlechli Boha místo nepřítelů, byli bychom stále v ráji. Nebylo by potřeba žádných vězení. Satan ponížil člověka na úroveň hříchu a sobectví. Někteří z vás jste tady, protože jste se provinili hříchem a tím, že jste žili jen pro sebe. Jiní zde možná jsou nespravedlivě kvůli nenávisti a sobectví někoho jiného.

Pro každého z vás je však naděje, pokud přijmete Boží lásku a bezplatný dar spasení v Ježíši Kristu. Pamatujte, On trpěl a zemřel pro vás.“

Když David skončil s vysvětlením významu Golgoty a plánu spasení, otevřel fórum pro otázky. Ruce se zvedly ve všech částech místnosti.

V jednu hodinu po poledni musel diskusi přerušit. „Přátelé, potřebujeme přestávku na oběd, ale jestli si přejete přijít znovu, můžeme pokračovat odpoledne.“ Vrátili se ve velkém množství a program pokračoval celé odpoledne.

Když shromáždění skončilo, vězňové se srotili kolem Davida.

„Já mám ostré bolesti už několik dnů,“ stěžuje si jeden.

„Můžeš mi pomoci?“

Druhý zvolal, „Mám bolesti hlavy několik týdnů.“

„Mě je špatně, nemám vůbec chuť k jídlu, nemůžu udržet jídlo v žaludku.“

„Já mám problém v oku a nepřetržitě to bolí.“ Stížnosti přicházely jedna za druhou.

Nakonec David rozhodl, „Pojďme za velitelem věznice. Já vás nemohu vyšetřovat na tomhle místě. Možná, že bude mít nějaký návrh.“

Velitel věznice řekl, „Máme tady malou místnost, která slouží jako výdejna léků. Jeden lékař sem přicházel, aby vyšetřoval vězeňské pacienty, ale to už je dávno. Jestli chcete tuto místnost použít, pak je vám k dispozici. Pojďte se mnou, já vám ji ukážu, je teď prázdná.“

„Já nejsem doktor, jen diplomovaný zdravotník. Ale jestli někomu mohu pomoci, rád to zkusím,“ vysvětloval David, když vstoupili do místnosti. Rozhlédl se kolem a shledal, že tam je jen skromné vybavení, ale žádné knihy, ve kterých by mohl najít pomoc v případě potřeby. „Mohl byste vězňům oznámit, že budu přijímat pacienty zítra ráno po snídaní?“

Od toho dne David prohlížel nejméně padesát pacientů denně. Brzy si uvědomil, že někteří jsou v tak vážném stavu, že vyžadují operační zákrok. Velitel věznice mu dovolil vést konzultace s vedoucím misijní nemocnice. Znovu David rozpoznal Boží ruku, protože tak mohl poslat zprávu své milované Becky. Přemýšlel o tom, jak asi doma čelí této krizi a zároveň se stará o všechny děti. Toužil po tom, aby s ní mohl hovořit přímo.

Příležitost se naskytla jen jednou. Když obdržel povolení, že může používat telefon, zavolal David jen zkusmo na číslo Jane, přítelkyně Becky, která bydlela jen několik kilometrů od nemocnice. Protože nemocnice neměla telefon, Becky se zastavila u ní, když se vracela z nákupu. Hlavním důvodem návštěvy bylo, aby se zeptala, jestli nemá nějaké zprávy od Davida. Jen několik okamžiků poté, kdy Becky vstoupila do domu, zazvonil telefon. Byl to David, který volal z vězení. Toužil, aby se s ní mohl podělit o temný mrak, který nad ním visel.



„Vypadá to, jako bych tady měl zůstat čtrnáct let. Možná, že se budeš muset přestěhovat sem, abychom spolu mohli být aspoň o návštěvních dnech.“

„Budou tě celou tu dobu platit jako misionáře?“

„To prozatím nevím, ale vedoucí právního oddělení říká, že je to možné.“

„Davide, musím ti říct, co se stalo včera večer. Děvčata byla se mnou v posteli a já jsem jim četla o Petrově úniku z vězení. Katrina se zeptala: ‚Maminko, nemyslíš, že Pán Ježíš může odemknout dveře vězení kvůli tatínkovi právě tak jako to udělal pro Petra?‘ Já jsem odpověděla, ‚Ano, může.‘ Pak se znovu zeptala, myslíš, že bychom se měli modlit, aby to Ježíš pro tatínka udělal?‘

Já jsem odpověděla, ‚Myslím, že bychom měli.‘ A ona se zeptala, ‚A udělá to?‘ Já jsem ji pak ujistila, ‚Jestli to je Jeho vůle, udělá to.‘ Ale když jsme se pak modlily, pocítila jsem úžasný pokoj. V tu chvíli jsem věděla, že Boží živá přítomnost povzbuzuje také tebe i nás svou ochraňující láskou.“

Telefonický hovor trval jen několik minut, ale pro ně to znamenalo celý svět.

Lékař v misijní nemocnici vše připravil k operačním zákrokům ve vězení. Příštího dne vykonal se svými chirurgickými nástroji dlouhou cestu přes hory. Neměl žádné potíže se vstupem do vězení.

„Zdravím, doktore Mauricio,“ pozdravil ho David. „Ani nevíš, jak rád tě vidím.“

„*Kapitáne*, nemohu snést pomyslení, že tě vidím za mřížemi. Nevypadáš, jako ten David, kterého jsem znal.“

„Taky že nejsem.“

Stráž ihned začala prohledávat doktorovy chirurgické balíčky. Když otevřel první, David vykřikl, „Neotvírejte sterilní sáčky! Infikujete je a zničíte sterilitu.“

„Máme nařízení prohledat každé zavazadlo, které přichází do vězení.“

„Zadržte. Rychle zavolejte velitele nemocnice,“ pronesl David pevně.

David vysvětloval veliteli: „Stráže nemohou otvírat tyto

sáčky. Doktor je přinesl kvůli operacím, které tady má provést. Musí zůstat sterilní, aby pacienti nedostali infekci.“

„Neotvírejte je,“ zněl velitelův rozkaz. „Nic z toho, co Gates vnese do vězení, neotvírejte. Je to jasné?“

„Ano pane.“

Veškeré nástroje a sterilní obvazy byly ihned zaneseny do lékárny. Lékař s Davidem provedli toho dne patnáct lehčích operací a ještě více zákroků následujícího dne. Několik vězňů potřebovalo závažnější operace, pro které doktor udělal opatření společně s místním chirurgem.

Vzhledem k doktorově návštěvě dostala kancelář *Adventist Community Service* povolení donášet do vězení oblečení. Když ženy z blízkých sborů, uslyšely, že misijní pilot byl uvězněn, přinášely jídlo – rýži, zeleninu a ovoce. David s profesorem nebyli schopni sníst všechno, co jim přinesli. David se zeptal velitele, „Můžeme, prosím, dostat povolení k rozdělení jídla mezi ostatní vězně?“

Mnozí přišli se zájmem o vegetariánské jídlo. Jeden z nich pošeptal Davidovi, „Já patřím k tvé církvi. Mohu dostat trochu z tvého jídla?“

„Samozřejmě. Ale mám otázku. Znamená to, že v pátek jíš jen rybu?“

„Ano.“

„A v sobotu jíš jen vepřové?“

„Ano.“

David se zasmál. „Příště mi nelži. Nemusíš patřit k mé církvi. Každý, kdo potřebuje jídlo, ho může mít bez ohledu na to, k jaké církvi patří. Můžeš přijít kdykoliv. Ale prosím tě, mluv pravdu.“

Vězňové, kteří byli denně zamčeni ve svých celách od 6 hodin večer do 6 hodin ráno, se těšili určité míře „svobody“ během dne. Dopoledne je jejich manželky a rodiny mohly navštívit na vězeňském dvoře. Někteří přinášeli jídlo, které si pak vězňové mohli uvařit anebo prodat jiným vězňům. David hledal pozitivní věci a také je nacházel. A to do té míry, že napsal dopis veliteli věznice.

*Vážený pane,*

*Velmi mne zaujalo, jak řídíte tuto věznici. Máte výbor, jenž*

*tvorí nejdůležitější vězni, kteří se smí účastnit provádění a udržování kázně ve věznicích. Zvete rodiny vězňů, které mohou přicházet. Děti mají tu přednost, že mohou být s oběma svými rodiči během dne. Pochybují, že něco takového je možné ve Spojených státech.*

*Mám za to, že americká ambasáda vás kontaktovala s tím, že pokud budu usvědčen, mohu si svůj trest odpykávat buď tady, nebo ve Státech, to však není moje starost, ale Boží. Ať už se stane cokoli, já osobně dávám přednost tomu zůstat v Mexiku, kde bych mohl vidět svou manželku a děti každý den. Je od vás hezké, že dvakrát týdně dovolujete manželské návštěvy a že manželky dlouhodobých vězňů mohou zůstat přes noc a manželky krátkodobých vězňů mohou zůstat celý den.*

*Také je dobré, že zde máte organizovaný volejbalový tým. Poskytuje to dobrou fyzickou kondici a dává příležitost, aby člověk na chvíli zapomněl na život ve věznicích. Vězňům se líbí moje výška a schopnosti a prosí mne, abych tady zůstal a pomáhal jejich týmu vyhrávat. Kdyby bylo po mém, raději bych jejich pozvání nepřijal.*

*Udělal jste mnoho pro to, aby vězení bylo snesitelné, a já vám za to děkuji.*

*David Gates*

Několik vězňů běžně podplácelo strážce, aby vpouštěly do věznice jejich přítelkyně v úterý a jejich manželky ve čtvrtek. Jednoho odpoledne, krátce před zamykáním cel, uslyšel David hlasitý rámus a vzápětí jakot spolu se smíchem a potleskem, přicházejícím z vězeňského dvora. Spolu s ostatními vyhlédl z okna. Uviděli nahého muže, jak běží kolem celého nádvoří, pronásledován ženou, která ho tloukla svou polobotkou. Obecenstvo vesele provolávalo, „Jen mu to dej, *señora!* A pořádně!“

Strážníci udělali chybu. Vpustili vězňovu přítelkyni do věznice a zapomněli na ni, když později přišla jeho manželka. Našla svého manžela zaměstnaného přítelkyní, chytila botu a začala ho s ní tlouct. Běhal kolem dokola, zatímco ona ječela a dávala mu nadílku na záda, a to k velkému potěšení povzbuzujících vězňů.

David shledával, že je pro něho obtížné snášet tupou jednotvárnost vězeňského života. Každý den se zdál věčností.

Jeho činorodá nátura ve vězení stagnovala. Zdravotnické dílo však pokračovalo. Uvědomil si, že tato práce nejen přináší úlevu vězňům, ale také jeho vlastnímu srdci. Ptal se sám sebe, jestli je možné, aby v něm byla láska i tehdy, když cítil vztek a ukřivdění. Utěšoval se tím, že alespoň nebyl požádán vězeňským výborem, aby uklízel latríny.

Během několika prvních dnů si David všiml, že ho pozoruje postarší, bělovlasý muž. Vyhlížel jako Američan, ale hovořil bezvadnou španělštinou. Jednoho dne Davida oslovil.

„Jmenuji se Donovan. Slyšel jsem, že jsi tady pro nějaké trestné činy,“ řekl muž.

„To je pravda,“ odpověděl David, „ale ne pro ty, které bych spáchal. Jsem zdravotní misionář.“

„Opravdu? K jaké církvi patříš?“

„K adventistům sedmého dne.“

„Kde ses naučil španělsky? Ovládáš jazyk, jakoby ses tady narodil.“

„Vyrůstal jsem v Bolívii.“

„Ty jsi vyrostl v unii Inca,“ řekl muž s úsměvem, který prozrazoval, že ví, o čem mluví.

„Počkej moment! Jak víš o unii Inca?“

„Moji rodiče mne vychovávali a vyučovali jako adventisté sedmého dne. S otcem jsme začali Boží dílo v Kolumbii. Vidíš tu jizvu po kulce na mé noze? Dav lidí, vedený knězem se postavil proti tomu, že jsme s otcem učili naši víru. Vtrhli do modlitebny a začali mačetami sekat do lidí, kteří se snažili utéct dveřmi. Můj otec měl řeznou ránu na zádech, ale oba jsme byli schopni uniknout nejhoršímu. Druhý misionář se však ven nedostal. Rozřezali ho na kousky, naházeli je do pytle a pak ho pohodili na schodech modlitebny s cedulí, tak se stane každému cizímu misionáři.‘ Prožil jsem si divoké časy. V mnoha zemích Jižní Ameriky museli misionáři čelit velkým těžkostem a hroznému pronásledování. Přesto jsem si zvolil stát se misionářem. Vystudoval jsem teologii na *Pacific Union College*. Později jsem obdržel titul Magistra a také doktorát pro oblast vzdělávání. Když na Kubě otevřeli *Antillian College*, stal jsem se jejím ředitelem. Můj otec byl tajemníkem Jihoamerické divize.“

„Znám tvého bratra,“ přerušil ho David. „Když jsem se svými

rodiči pracoval v Bolívii, posílal nám každý měsíc náš plat.“

„Jo, působil tam jako pomocný pokladník.“

Naplněn soucitem, David se zeptal, „Proč tedy jsi ve vězení?“

„Zanevřel jsem na církev a odešel jsem od manželky a dětí.

Nějakou dobu jsem pracoval v oblasti turistiky, ale pak jsem se zapletl do obchodování s drogami. Deset let jsem dohlížel na náklad drog do letadel a posílal jsem je ven z Kolumbie. Chytili mne v Mexiku a odsoudili na třináct let. Už jsem jich devět odkroutil.“

„Teď už vím, proč mne sem Bůh poslal,“ zvolal David.  
„Poslal mne sem kvůli tobě.“

„Já jsem se ale rozhodl nevracet se zpátky. Rád bych, ale ono to nejde.“

„Donovane, Bůh chce, aby ses ohlédl zpět právě teď v této chvíli. On poslal mne, misijní dítě z Jižní Ameriky právě takové, jako jsi ty, abys mohl otevřít oči a uviděl skutečný (celý) obraz toho, co se děje v zákulisí. Vzdal ses své rodiny, manželky, dětí, svého domova a svého Boha. Jsi zraněný osamělý muž, ale můžeš najít pokoj v tom, že se vrátíš k Bohu. Máš novou rodinu?“

„Ano, moje manželka je z Kostariky a mám dvě děti. Přicházejí za mnou každý den. Nechci, aby moje děti zažily stejnou zkušenost, kterou jsem musel projít já.“

„Chodí do školy?“

„Ano, chodí do veřejné školy. Chtěl bych, aby mohly chodit do církevní školy a taky navštěvovat modlitebnu. Můžeš mi nějak pomoci?“

„Velmi rád. Můžu to pro tebe zařídit. Rád bych promluvil s tvou manželkou a viděl tvé děti.“

Druhého dne se David setkal s Donovanovou rodinou, když ho navštívili ve věznici. S pomocí členů církve a vedoucích sdružení, David zařídil stipendium pro děti, aby mohly navštěvovat církevní školu. Brzy také začaly chodit do modlitebny.

Často se David setkával s Donovanem k modlitbě a studiu Božího slova. Tento vězeň se stále znovu a znovu ptal, „Má Bůh o mne zájem i po tom všem, co jsem udělal? Jaká je teď Jeho vůle se mnou?“ David ho ujistil nadějí na základě Božího slova. Bůh přitahoval svého pobloudilého syna zpět a napsal „odpuštěno“ u

všech jeho hříchů.

Davidův vnitřní boj se zintenzivnil. Každým dnem se prohluboval a zatemňoval mrak, který visel nad jeho hlavou a hrozil udušením.

Jihoamerická unie jednala rychle. Právní vedoucí, pastor Hayasaka byl poslán, aby se pokusil působit v otázce propuštění oněch dvou mužů. Když se však vrátil, přinesl sebou jen mizivé naděje.

Po mnoha hodinách bezvýsledného jednání s autoritami o propuštění vězňů přišel tento právní zástupce (ředitel) do věznice a požádal, aby směl vidět Davida a profesora.

„Je mi to velmi líto, ale musím vám říct, že nedokážu udělat prakticky nic,“ řekl pastor Hayasaka. „Armáda je rozhodnutá ponechat si vaše letadlo. Udělají všechno, aby toho docílili, i kdyby vás měli pro to nechat ve vězení. Pravděpodobně vymyslí nějaké důkazy, aby vám mohli prokázat vinu. Když prokáží všechna obvinění pomoci svědků a prohlásí vás za vinné, pak nenajdeme žádný způsob, jak vás dostat ven. Já jsem je znovu a znovu žádal o povolení, abych mohl nahlédnout do vašich záznamů, ale oni to odmítají. Nemohu najít jediného katolického právníka, který by byl ochoten zastupovat protestanta. Obávám se, že se pro vás v tomto městě nenajde jediný obhájce.“

Hayasaka pokračoval, „Mám jen jedinou naději. Slyšel jsem o jednom právníkovi, který je nazarejského vyznání. Je to jediný právník, který by snad vzal obhajobu protestanta. Říká se, že je velmi váženým právníkem, ale nikdo mi nedokáže říct, kde najdu jeho kancelář. Už ho hledám a ptám se na něho několik dnů, ale zatím nemám ani ponětí, jak ho najít. Moc se za tu věc modlím. Přišel jsem za vámi, abych se modlil i s vámi. V této zoufalé situaci nám může pomoci jen Bůh.“

„Protože pro Boha není nic nemožného,“ citoval David, když spolu poklekli. (Lk 1,37)

## 6. Mraky se zvedají

Modlitební chvíle naplnila pastora Hayasaku odvahou a vírou. Příštího dne brzy ráno znovu začal hledat protestantského právníka. Chodil, díval se a ptal se každého, koho potkal. Nikdo mu nedal vytouženou informaci.

Po několika hodinách hledání se zastavil na tichém místě, aby prosil Boha. „Drahý Pane, já už nevím, kde bych hledal. Jestli si přeješ, abych našel toho nazarejského právníka, který by mohl obhajovat *kapitána* Gatese a profesora, budeš mne muset k němu zavést. Já prostě nevím, kam se mám obrátit. Prosím, poskytni mi své božské vedení.“

Po modlitbě otevřel oči a uviděl nad sebou cedulku, na které bylo napsáno „Notář.“ Věděl, že v Latinské Americe tohle vždy ukazuje na právníka. Vstoupil do kanceláře.

„Hledám v tomto městě nazarejského právníka. Mohla byste mi říct, kde ho najdu?“

„Co je důvodem vaší návštěvy v této kanceláři?“ zeptala se sekretářka.

„Celé hodiny hledám a teď jsem se zastavil, abych si oddechl, a vidím tuhle tabulku,“ odpověděl pastor. „A tak jsem vstoupil sem. Mohla byste mi říct, kde ho najdu?“

„To mohu. Málo lidí ví, že tady je jeho kancelář. Teď je nahore v prvním poschodí.“

Pastor Hayasaka vyslal tichou modlitbu vděčnosti, a následoval sekretářku do prvního poschodí do právníkovy kanceláře. Když se představil, vysvětlil mu případ se všemi podrobnostmi. „Ano, mám zájem těmto lidem pomoci. Pojďme do soudní budovy a prozkoumejme celý spis,“ prohlásil právník.

V soudní budově dlouho studoval všechny záznamy. „Nenacházím ani jeden důkaz k usvědčení z čehokoliv nezákonného.“

Oba muži zodpověděli všechny otázky správně. I kdybych býval seděl s nimi, nemohl bych jim poradit, aby odpovídali jinak. Bůh jim určitě při výslechu pomáhal svou moudrostí. Jestli však ti úředníci ‚vyrobí‘ nějaký důkaz, budeme mít těžkou pozici. Nevím o žádném způsobu, jak dokázat, že takový ‚důkaz‘ je falešný. Jestli předloží nějaký důkaz o tom, co říkají, že našli v letadle, a přivedou svědky, kteří odpřisáhnou, že to tam našli, jak dokážeme, že ti dva muži jsou nevinní?“ Na chvíli se odmlčel a potom navrhl, „Pomodleme se a poprosme Boha o moudrost.“

Zdravotní dílo ve vězení pokračovalo a David každý den vyšetřoval mnoho pacientů. Napovrch se jevil jako láskyplný křesťanský zdravotník, šťastný, že má příležitost sloužit Bohu tím, že se stará o nemocné vězně. Uvnitř se však odehrával boj s negativními myšlenkami, depresí a zklamáním. Rodil se v něm přístup, který by se dal vyjádřit slovy „co je mi do vašich bolestí?“

Jeden pacient si stěžoval, „Bolí mě to v tomhle místě.“

„Tahle rána mi mokvá.“

„V noci nemůžu spát kvůli bolestem v zádech.“

Davidu zahalil mrak zoufalství a jeho emoce se v něm bouřily a mnohdy si pomyslel, „To je toho, nemyslíš, kamaráde, že já mám větší problém než ty?“

Marně se snažil tyto pocity ze sebe setřást. Nakonec to vyřešil tak, že si uvědomil, že láska není vždycky provázená jen příjemnými pocity. Křesťanská láska znamená činnost, akci. Byl schopen spoluvězněm naslouchat. Byl schopen uspokojit jejich potřeby. Ačkoliv se necítil jako láskyplný křesťan, přesto byl schopen vyjádřit soucit. Mohl se spolehnout na Boha, že mu pomůže, aby dokázal projevat slitování i když ho necítil. Uvnitř toužil po svobodě. Chtěl být s Becky a dětmi, chtěl se dostat z vězení i zbavit se povinnosti ošetřovat vězně. V zoufalství prosil, „Pane, všechno, co mohu teď dělat je spoléhat na Tebe, abys změnil moje smýšlení. A dej mi ovoce Ducha, abych mohl jít dál, tak jako Kristus. Já vím, že chceš, abych ulehčoval trpícím. Dej mi mysl a lásku Ježíšovu.“

Po této modlitbě se David nestačil divit, jakým způsobem Bůh jeho modlitbu vyslyšel. Dal mu sílu být trpělivým, i když cítil netrpělivost. Den za dnem cítil Boží přítomnost, cítil, jak se k němu



Bůh sklání a učí ho lekcím důvěry. Dříve David řešil většinu svých problémů a těžkostí svým bystrým rozumem. Nyní se cítil bezmocný. Nemohl učinit nic kromě podřízení se Bohu.

Nakonec došel k nesnadnému, ale konečnému rozhodnutí. „Pane, i kdybych tady měl zůstat čtrnáct let (ach doufám, že mne tady nenecháš tak dlouho), jsem ochoten Ti důvěřovat. Nejrady bych chtěl být z vězení propuštěn, a Ty víš, že nemám žádnou vinu na tom, z čeho mne obviňují. Ale i když mi nezařídíš svobodu, stejně Ti budu naprosto důvěřovat. Sotva jsem začal tuhle misijní kariéru, ale pokud tohle má být moje misijní pole pro příštích čtrnáct let, pak jsem se rozhodl mít důvěru v Tebe, ať to stojí cokoliv. A jestli to je, můj Bože, období, kdy mě chceš učit pro příští dílo jako Mojžíše, abych se naučil trpělivosti, závislosti na tobě a neochvějně důvěře, pak ať se tak stane. Děkuji Ti za to, co plánuješ pro budoucnost. Nebojím se, pokud moje ruka spočívá ve Tvoji.“

Bůh vložil do Davidovy mysli dvě myšlenky. „Čiň druhým tak, jak bys chtěl, aby oni činili tobě (viz Matouš 7,12), i když to k nim necítíš.“ „Pouštěj chléb svůj po vodě, nebo po mnohých dnech najdeš jej,“ (Kazatel 11,1). Když jednal přátelsky s vojáky, kteří unesli jeho letadlo, vyústilo to v přátelské jednání s ním. Když se staral o uspokojení fyzických a emocionálních potřeb vězňů, změnili své postoje vůči němu. Duch mu šeptal, „Bůh rád obrací pozhelnání, která působíme v pozhelnání, které přijímáme. Pokaždé, když dáme, přijmeme mnohem víc.“

Později se David doslechl, že si velitel věznice všimá jeho mnohých hodin strávených zdravotní pomocí vězňům. Překvapovalo ho množství oblečení a jídla přinášeného do vězení lidmi ze sboru, užasl nad tím, že adventisté zaplatili lékaře, který přicestoval přes hory, aby vykonal menší chirurgické zákroky a později zabezpečili chirurga pro vážnější operace. Velitel měl pocit, že musí jednat. Rozhodl se, že vykoná návštěvu u okresního soudce a podělí se s ním o to, co se ve vězení děje.

„Říkáte, že tihle adventisté jsou zločinci,“ řekl velitel věznice okresnímu soudci. „Dovolte, abych vám k tomu něco řekl! To, co se teď děje ve vězení, je to nejlepší, co se tam kdy stalo. Nepřetržitě poskytují lékařskou službu nemocným a pomáhají všem vězňům.“

Poslali lékaře přes hory jen proto, aby mohl vězně operovat. Přinášejí oblečení a jídlo a pomáhají našim vězňům všude, kde mohou. Jestli neodvoláte jejich obvinění, budu nucen publikovat článek o adventistech a o všem, co dělají pro naši věznici.“

*Mmmm, tohle nezní dobře, pomyslel si soudce. Nerad bych tohle nechal publikovat.*

Zcela neočekávaně okresní soudce povolal právního zástupce adventistů, kterému se předtím vyhýbal. Podíval se na něho od svého psacího stolu a znenadání ze sebe vychrlil, „Jsme ochotni odvolat obvinění proti vašim lidem.“

„Opravdu?“

Ano. Místo ze zločinu budou obviněni pouze z přestupku.“

„Proč to děláte?“

„Protože byste tento spor mohli vyhrát. Neexistuje žádný spolehlivý důkaz pro obvinění. Vaši muži mohou být propuštěni na kauci a jít domů.“

V mnohých latinskoamerických zemích jsou soudní procedury spojeny s „nároky“ na peníze v hotovosti. Právní zástupce se otázal, „Kolik mne to bude stát?“

„Pět set dolarů za oficiální kauci a pět set na ‚ostatní‘ náklady!“

Právník se ihned odebral na sdružení, kde obdržel požadovanou částku. Ještě dříve, než se vrátil s penězi, profesor byl již propuštěn.

Protože David nevěděl o důvodu profesorova propuštění, zmocnilo se ho velké zklamání, když ho viděl odcházet. Začal si stěžovat. „Tak oni si propustí svého člověka a Američana nechají ve vězení. My jsme přece oba nevinní. Bože, tohle není fair. Jak dlouho mne zde necháš, abych se učil poddanosti a závislosti na Tobě? Kéž spočinu ve Tvé lásce, když mi dáš dokonalý pokoj.“

## 7. Dlouhá, dlouhá noc

Spánek prostě nepřicházel a David se na betonové podlaze cely převaloval z boku na bok.

Znovu a znovu se modlil. „Proč Pane? Je tohle Tvůj plán pro můj budoucí život?“ Zdálo se mu, že znovu slyší hlas, „V Boha doufám, nebudu se báti, že by mi co učinit mohl člověk.“ Žalm 56,12.

„Odpust', mi Pane, já vím, že jsi se mnou a vím, že z tvé vůle se vyplní i tvůj plán. Pomoz mi k šťastnějším myšlenkám.“

Jeho myšlenky se vracely k prvním rokům manželství s Becky. Vzpomínal, že jejich manželství fungovalo jako tým, když dokončili zdravotní studia a stali se diplomovanými ošetřovateli. Její povzbuzování mu pomohlo, aby dokončil studium profesionálního pilota. Protože neobdrželi povolání k misii, přijali létání, aby mohli následovat Davidovy rodiče v Pucallpa v Peru jako dobrovolní, neplacení misionáři. Šest měsíců tak pracovali s lidmi v džungli.

David se usmál, když vzpomínal, jak se jednoho dne modlili: „Bože dej nám nějaký nápad, jak se máme uživit a přesto pokračovat ve Tvé misijní práci.“

Příštího dne uviděl David ve vesnici muže, který měl na klobouku vyšíta slova „Věříme zlatu.“ Pospíšil si k němu a zeptal se „Kde se tady nachází zlato?“

„V řece.“

„Mohl byste mi ukázat, jak se to dělá?“

„Jistě. Je to tvrdá práce, ale je tu dost zlata pro každého, kdo je ochoten tomu věnovat čas.“ David se nemohl dočkat, až tohle sdělí Becky.

„Myslím, že bude docela zajímavé dělat něco takového. S Boží pomocí bychom mohli vydělat dost peněz na naše vlastní živobytí i nákup léků pro nemocné.“

A tak se David a Tim, další dobrovolný misionář, který

dělal údržbu letadel v Pucallpa, rozhodli, že stráví své dvoutýdenní prázdniny zlatokopeckým dobrodružstvím. To by mělo stačit, aby získali dost zkušeností zlatokopů. Becky a Jenny, Timova manželka, zůstaly na letecké základně v Pucallpa.

Tito budoucí zlatokopové žili na březích řeky, daleko od městečka Puerto Inca a kopali každý den. Celý den vypírali hlínu, bláto a písek a rýžovali, aby našli zlato. Byli přesvědčeni, že s Boží pomocí a tvrdou prací, budou moci nalézt dostatek zlata, aby se mohli uživit a nakoupit léky.

Dvě opuštěné manželky se rozhodly, že své muže navštíví.

„Mohl bys nás vzít na jeden ze svých letů a nechat nás tam, kde David a Tim pracují?“ zeptala se Becky svého tchána.

„Samozřejmě, ve čtvrtek poletím nedaleko od toho místa.“

David vzpomínal, jakou radost pocítil, když uviděl svou milovanou ženu vystupovat z letadla. Toho večera si na spaní rozprostřeli na zemi plachty. Veškerý komfort spočíval v umělohmotné (plastové) celtě, která přikrývala jejich spací pytle.

Protože již tři měsíce nezapršelo, neobávali se, že zmoknou. Během noci se však počasí změnilo a probudil je déšť. Ve chvíli se jemné kapky deště proměnily v hustý tropický déšť.

Becky rychle složila jednu z dek, omotala ji kolem sebe. Tak alespoň deka zůstala suchá. Muži vylévali vodu z cely. Brzy však byli sami promočeni až na kůži.

Nakonec déšť ustal a tato čtveřice se choulila pod jediným otevřeným spacím pytlem, který zůstal suchý. Jaká to bezútěšná noc! Druhého dne, v pátek, děvčata vyprala mokré, pískem pokryté přikrývky v řece a rozprostřela je na břehu, aby uschly.

Jeden farmář jménem Emerson připlul se svými pomocníky ve své dlouhé kanoi. Zastavil se na kus řeči. „Myslíte, že řeka stoupne ještě výš?“ zeptal se David.

„Nemusíte se bát. Víc už nebude stoupat,“ odpověděl.

Tim s Davidem se radili, kde by příští noci měli spát. „Postavíme pěkný malý přístřešek v trávě, dále od písčitého břehu. Tak se alespoň dobře vyspíme a budeme spolu moci prožít příjemnou sobotu. Není problém získat balzové dřevo z džungle, a plastové cely, můžeme použít jako zešikmenou střechu.“

Když byl přístřešek dokončen, všichni měli radost. „Ať si prší, teď už nám to nebude vadit,“ zvolal David. „Bude nám všem dobře v suchu našeho nového domečku.“

Protože byli všichni velmi unaveni po předchozí probdělé noci, uložili se toho večera k spánku poměrně brzy. Jasná obloha slibovala, že žádné „mokrý překvapení“ již nepřijde. Kolem druhé hodiny ranní se však probudili s poněkud zvláštním, pocitem, jako by je něco nadnášelo. David vztáhl ruku a zjistil, že kolem je asi deset centimetrů vody.

„Ach ne, tohle snad není pravda,“ zvolal. „Řeka se rychle zvedá. V horách určitě silně prší.“ Ve tmě popadli každý své věci a brodili se směrem ke kopci, přičemž zakopávali a padali přes kořeny stromů. Řeka je však pronásledovala i tam. Během jedné noci se zvedla o osm metrů! Pověsili vše, co mohli na větve stromů a několikrát se vrátili pro další věci – jídlo, generátor, a ostatní zařízení, které by jinak vzala řeka, pokud by je okamžitě neodnesli z ohroženého území. Další mizerná noc!

Příštího rána, po sporé snídani z potravin, které nenamokly, se rozhodli strávit sobotní školu v lese.

Emerson, který je tak ujišťoval, že nebezpečí deště již nehrozí, připlul na své lodi proti proudu s posádkou mužů a viděl, že přístřešek plave v řece, ale žádná známka po lidech.

„To je hrůza,“ pomyslel si. „Co se stalo těm *gringům*? Já jim řekl, že řeka už nestoupne.“

Vytáhli loď na břeh a začali hledat ztracené misionáře. Když uslyšeli zpěv přicházející z lesa, nakonec je našli. S širokým úsměvem jim Emerson nabídl, „Prosím, dovolte mi, abych vás pozval do svého domu. Všechno oblečení, věci na spaní i jídlo máte mokré.“

„Raději bychom zůstali tady, protože nechceme všechny tyto věci stěhovat v sobotu. Je to náš den odpočinku. Děkujeme za pozvání, rádi ho využijeme zítra. Myslím, že dnes to nějak zvládneme.“

„Mám za to, že jste adventisté sedmého dne a nemůžete pracovat v sobotu.“

Obrátil se ke svým mužům a přikázal, „Vezměte jejich věci a naložte je do kanoe.“

Téměř okamžitě se jedenáct mužů pustilo do nakládání zavazadel a zařízení do kanoe. David se usmál na Becky, „Vypadá to, že všichni naši služebníci pracují, a my světíme sobotu.“

Emerson je vzal do svého pohodlného domu postaveného vysoko nad řekou. Jeho příjemná žena je uvítala a rychle připravila chutné jídlo a pohodlné spaní. Oba manželské páry se těšily z pohostinství této katolické rodiny. Toto přátelství, jak se později ukázalo, se stalo velkým požehnáním pro Davida i Becky.

Poznali, že práce mezi vesničany tohoto odloučeného území Puerto Inca byla velmi prospěšná. Zdravotní péče vedla přímo k zájmu o duchovní věci.

Když David a Becky viděli, že léčiva a zásoby potravin ubývají, cítili, že potřebují letadlo, aby mohli v těchto malých vesničkách pečovat o nemocné. Jednoho dne David překvapil svou ženu jistým nápadem.

„Miláčku, co kdybychom se vrátili do Států pracovali, jako zdravotníci v *Madison Hospital* v Tennessee a tak si vydělali dost peněz na zakoupení letadla. Jestli uděláme smlouvu s Bohem, že uděláme všechno, abychom nemuseli pracovat v sobotu, vím, že nám požehná.“

„Nechci být jako ostatní zdravotníci, kteří pracují v sobotu, jen aby si vydělali více peněz. Když budeme muset pro nemocné pracovat v sobotu, pak to chci dělat zadarmo, s ochotou. Ale veškeré peníze vydělané v sobotu patří Bohu. Možná, že se nám podaří je přemluvit, aby nám dali od neděle do čtvrtku služby, pokud to bude možné.“

„S tímto rozhodnutím se David s Becky přestěhovali zpět do Tennessee a začali pracovat v nemocnici. A Bůh jim finančně požehnal. Museli však obětovat čas strávený společně. Vrchní sestra jim téměř každý týden naplánovala služby na rozdílných odděleních.

„Nedovolujeme rodinným příslušníkům, aby pracovali na stejném oddělení,“ řekla jim vrchní sestra. „Naše minulé zkušenosti nám ukázaly, že to moc dobře nefunguje.“

Jednoho dne však personál na pohotovostním oddělení neměl na vybranou a musel tento manželský pár dát dohromady.

Shledali, že David a Becky tvoří harmonický tým. Po této

zkušenosti měla Becky tu přednost pocítovat rozechvění pokaždé, když se potkávali na nemocniční chodbě a David se na ni usmál a zašeptal nějaké hřejivé slovo. Ano, ti, kteří se mají rádi, mohou pokračovat v milostném vztahu i v práci. Po šesti měsících práce v nemocnici měli dostatek peněz na malé letadlo Cessna 150. Prožívali velkou radost z přípravy letadla na dlouhý let do misijního pole. David s jedním přítelem dopravili letadlo do Peru a potom se vrátil pro Becky. Pamatoval si, jak to okomentovala, „Tohle jsou naše další líbánky. Je to všechno tak milé!“

Když se David s Becky vrátili do Peru i se svým letadlem, Emerson, onen laskavý katolický farmář, který je předtím zachránil před povodní a pohostil ve svém domě, dal Davidovi a Becky domeček, ve kterém mohli bydlet. Kontakt, který spolu po nějakou dobu udržovali, vyústil ve vřelé přátelství s touto rodinou. Později, když se Gatesovým narodila první dcera, pojmenovali ji Lina po Emersonově laskavé manželce. Tento příčinnivý, pracovitý muž je inspiroval k tomu, aby prožívali svou víru stejně, jako on prožíval svoji. On a jeho čtyři synové obdarovávali jídlem a léky každého v okolí, kdo potřeboval pomoc. Uváděli tak do praxe Kristovu zásadu z Matouše 25,40 „Cožkoli jste činili jednomu z bratří těchto mých nejmenších, mně jste učinili.“

Protože Emerson věděl, jak potřebná je zdravotnická práce v jeho oblasti, prodal velmi hezký kus pozemku Davidovi a Becky. Později David prodal pozemek rodičům Becky, kteří se svými zdravotnickými zkušenostmi vybudovali prosperující kliniku, která za sedm let působení ošetřila a léčila 28 tisíc pacientů. A to vše jen proto, že zde byl jeden laskavý místní farmář, který nebyl lhostejný k potřebám druhých.

Jak ležel ve tmě na betonové podlaze, David potřásl hlavou. Byl nyní profesionálním pilotem s mnohaletými zkušenostmi a nemohl se vynadivit Boží laskavé ochraně. *Dali jsme andělům hodně práce, když jsme létali v maličkém dvousedadlovém letadle s nedostatečným výkonem nad všemi těmi džunglemi v Peru a přistávali na mizerných přistávacích plochách,* pomyslel si.

*Jakou radost jsme prožívali, když jsme přivázeli jídlo a léky vzdáleným misionářům a převázeli pacienty na léčení. Takovou*

*radost prožívá jen málo lidí. Neodvažují se pustit do díla bez peněz.*

Když jednoho dne letěl nad pralesem, Bůh ho přesvědčil, že se musí naučit dělat si sám údržbu na letadle. „Miláčku, potřebujeme se vrátit na nějakou dobu do Států a projít dalším školením. Jestli se na letadle něco poškodí, musím vědět, jak to spravit. V džungli nenajdeme dobrého mechanika.“

Odstěhovali se do Kentucky, kde David strávil dva roky studiem údržby letadel. Becky tehdy byla těhotná a ani jeden z nich nenašel práci ani na částečný úvazek. V té době poznávali, že vzdělání někdy vyžaduje velké oběti. Během prvních několika měsíců žili v malém karavanu ve státním parku. Ve druhém roce našli oba práci v adventní nemocnici v Manchesteru. Obě dcery, Lina a Katrina se narodily zde.

Krátce před dokončením studia pracoval David s přítelem na jednom letadle. V ruce držel špičaté kleště, když ho jeho partner požádal: „Zatáhni vši silou.“ David silně zatáhl kleštěmi za drát, který jimi svíral, ale kleště po drátu sklouzly. Nebyl schopen tento náhlý pohyb zastavit a oběma rukama si zapíchl špičaté kleště do levého oka. Uviděl červený záblesk a klesl na kolena. Jeho první myšlenka byla, že celá jeho letecká kariéra v tu chvíli skončila. Čekal, že ucítí, jak mu tekutina stéká po tváři. Sáhl si na tvář, ale byla suchá.

Nicméně, přestal na toto oko vidět. Se strachem se dotkl oka, a čekal, že prst bude moci bez odporu zanořit do očního důlku. Místo toho však ucítil tlak a odpor. „Ó Pane, tomuhle nemohu uvěřit. To oko tam určitě zůstalo.“

Rozběhl se ke koupelně a podíval se do zrcadla. Pak zvolal nahlas, „Ve víčku mám velkou díru. Kleště se odrazily od oka, prošly vnitřní stranou víčka a vyšly druhou stranou, aniž by vážně zranily oko.“

Nyní si David vzpomněl na svou zasvěčující modlitbu. „Pane, Ty jsi zachránil můj život, když jsem se narodil. Teď, když jsem starší, jsi zachoval můj zrak. Nic z toho, co mám, nemohu nikdy považovat za své. Jestli mi dovolíš, abych znovu létal pro misijní pole, jestli mi znovu dáš příležitost sloužit Ti v cizích zemích, zasvěčuji Ti znovu všechno, co mám a svůj celý život. Jestli ztratím život, bude to Tvoje věc. Ty jsi mi ho již tolikrát vrátil. Vrátil jsi mi to, co jsem měl ztratit.“



To, co jsi obnovil, patří bez výjimky Tobě.“

Nyní měl dokončené misijní studium byl profesionálním pilotem, leteckým mechanikem a diplomovaným zdravotníkem. Začínal, však mít starosti když viděl, jak se církevní program pro létání v misijních polích po celém světě omezuje a ustává. Uvědomil si, že si potřebuje své vzdělání rozšířit na více oblastí. „Miláčku, ekonomická a politická situace asi již brzy ukončí všechno církevní létání v Peru. Začínají se prosazovat počítače. Jsou velmi žádáni programátoři a operátoři. Abychom zajistili, že budeme potřební v misijním poli, potřebuji si doplnit vzdělání i v tomto odvětví.“ A tak David pokračoval ve studiích ve Spojených státech a přitom se oba s Becky živili prací v nemocnici.

Obdržel bakalářský stupeň v oboru počítačové techniky a začal pracovat na svém magisterském titulu se specializací na software. Kombinací korespondenčních kurzů, dálkového studia a přímého vyučování ve škole, po šesti letech nakonec dokončil studia a vrátil se do Států k promoci.

Nyní, když byl David vysoce kvalifikovaným pracovníkem, úředníci na Generální konferenci adventistů sedmého dne ho informovali, že o jeho služby mají zájem tři země Brazílie, Peru a Mexiko. Která z nich je Božím cílem pro něho a Becky? Kde je nejvíc potřebují?

„Potřebujeme Tvoji pomoc, Bože,“ modlili se. „Rozpomeň se na své zaslíbení ‚Věrný jest ten, kterýž povolal vás, kterýž také i učiní to.‘ Přátelé nás nabádají, abychom zvážili výhody Brazílie a Peru. Ale my jsme se právě dověděli, že nemocnice s dvaceti dvěma lůžky a zdravotní škola v jižním Mexiku potřebuje administrátora, který by pomohl studentům medicíny a zubního lékařství, kteří tam dobrovolně jezdí na práci z University Loma Linda. To vyžaduje pilota, který by je dopravoval do mnoha vesnic této oblasti a dovážel by jim zásoby a zároveň byl jejich poradcem. Jsme pro takovou odpovědnost kvalifikováni?“

„A máme ještě jednu prosbu, Pane,“ dodala Becky, „Jihomexická unie říká, že pro zahraniční pracovníky nemají ve Státech finance, ani žádné důchodové zabezpečení. Museli bychom žít z místního platu 300 dolarů měsíčně. Se dvěma dětmi, o které

pečujeme, je tohle Tvůj plán s námi? Důvěřuji slovům u Filipenským 4,19, „Bůh pak můj naplní všelikou potřebu vaši podle bohatství svého slavně v Kristu Ježíši.“

A tak zavrhli lukrativnější nabídky v důvěře, že je Bůh v jižním Mexiku povede.

Na podlaze vězeňské cely vzpomínal David na mnohé těžkosti i radosti v období jednoho a půl roku stráveného ve službě v této oblasti. Malý Carlos, jejich adoptovaný mexický chlapeček jim přinášel nesmírné potěšení. Ale jestli je Bůh vedl, proč potom nechal unést letadlo a dal zavřít Davida do tohoto vězení, a to možná na čtrnáct let?

S těmito znepokojujícími otázkami v mysli si začal David připomínat vzácná Boží zaslíbení. Víme, že všechno pracuje k dobrému pro ty, kteří milují Boha a kteří byli povoláni podle Jeho uložení (viz Římanům 8,28). „U Boha přece není nic nemožné.“ Lukáš 1,37. „*Neboj se, nebo jsem já s tebou; nestrachuj se, nebo jsem já Bůh tvůj. Posilním tě a pomáhati budu tobě, a podpírati tě budu pravici spravedlnosti své.*“ Izaiáš 41,10.

„To mi stačí, Pane. Já vím, že mohu naši budoucnost svěřit do Tvých rukou. Děkuji Ti za pokoj, který mám, když se poddám cele Tvé lásce a moci.“

Znepokojená mysl se uklidnila a David usnul zdravým spánkem.

## 8. Znovu doma

Ve svém zoufalství David zapomněl na důležitost příštího dne. Bůh však nezapomněl. Bůh chtěl, aby Američan zůstal ve vězení o den déle, aby mohl své milované děti překvapit.

Toho dne dal právní poradce okresnímu soudci peníze na Davidovo propuštění. Soudce je nacpal do kapsy, podepsal nějaký papír, podal ho právnímu zástupci a řekl, „Upustili jsme od obvinění. Můžete zaplatit kauci a odvést si Gatese z vězení.“

Teprve teď si David uvědomil, jak malou cenu zaplatil – pouze deset dnů práce za celý zbytek života na svobodě. Radoval se, že nepodlehł depresi a pracoval, jak nejlépe mohl, aby pomohl ostatním. Až do chvíle propuštění nerozuměl způsobu, kterým mu Bůh dával klíče k vězení. Sloužil ostatním, aniž by věděl, že mu tato zdravotnická práce otevře bránu vězení dokořán.

Když strážce vyváděly Davida, zastavily ho před východem a nechaly ho podepsat své propuštění. Když prošel vězeňskou branou a uslyšel za sebou zvuk, který naposledy zaslechl, když touto branou vcházel dovnitř. Když zámek zaklapl, uvědomil si, že právě v okamžiku, kdy za ním tenkrát zaklaply dveře věznice, se rozhodl, že najde onoho muže, který o něm podal falešné svědectví. Zmocnilo se ho zklamání, když si uvědomil, jak snadno mohl své rozhodnutí provést. Proč si na toho člověka nezapomněl? Vždyť dokonce znal i jeho jméno!

Když nastupoval do auta právního zástupce, podělil se s ním o své zklamání, že nekonfrontoval člověka, který ho obvinil.

„Buď rád, že jsi to nikdy neudělal,“ řekl zástupce. „To vládní úředníci zařídili, aby tě obvinil. A protože jim řekl, že s tebou měl kontakt v období, kdy jsi podle něho prováděl nezákonnou činnost, očekávali, že se pokusíš s ním navázat spojení. Vyslali špehy do věznice, aby tě celou dobu sledovali. Ani jednou tě však neviděli,

že bys s ním promluvil. Celou dobu jsi kolem něho chodil. Míjeli jste se, když jsi hovořil se stovkami lidí, ale na něho ses ani jednou nepodíval a on se nepodíval na tebe. Kdybys ho vyhledal a zeptal se ho, proč o tobě lhal, dnes bys tady se mnou nebyl.“

Davidovo zklamání se okamžitě proměnilo v radost. „Chvála Bohu!“ zvolal. „On je nejen schopen ti připomenout zaslíbení a verše, ale taky ti dokáže některé myšlenky odejmout z hlavy. Já jsem na toho člověka naprosto zapomněl ve chvíli, kdy za námi zaklapl zámek věznice a poprvé jsem si na něho znovu vzpomněl až teprve když mě nechali vyjít ven. Jaké to zázračné věci Bůh dělá s lidskou myslí, pokud se Mu člověk poddá.“

Když David jel přes hory směrem ke svému domovu, stěží udržoval své city na uzdě. Ve své vděčnosti a lásce k Bohu si stále opakoval, *Tomu pak, kterýž mocen jest nade všechno učinit mnohem hojněji, než my prosíme, aneb rozumíme, podle moci té, kterouž dělá v nás...* (Ef 3,20)

A pak také přemýšlel o Becky, jaká to bude radost, že zase bude s ní a s dětmi. Deset dnů strávených ve vězení mu připadalo jako deset let. To hrozné pomyšlení, které ho pronásledovalo každého rána, sotva otevřel oči – čtrnáct let ve vězení! A teď už bude brzy doma.

Podíval se na datum na hodinkách a vzpomněl si ještě na něco. Přesně v tento den před osmi lety si s Becky slíbili věrnost na věky. Srdce se mu zachvělo. Jeho láskyplný Bůh ho přivádí domů právě na jejich výročí.

Becky nevěděla o Davidově propuštění naprosto nic. Když umývala nádobí, vyhlédla z okna kuchyně a uviděla projíždějící pickup. Všimla si úředního znaku na jeho dveřích a pak viděla, že zastavil před jejich domem. Zmocnil se jí strach. Je možné, že chtějí dělat ještě víc problémů?

„Bože, dej mi odvahu,“ modlila se, když si utírala ruce a vykročila ke dveřím. Když otevřela dveře, uviděla cizího muže vystupovat z pickupu. Ach, ten člověk je tak strašně hubený, pomyslela si, když ho viděla kráčet cestičkou k domu. Kráčel pomalu, krátkými kroky.

Najednou si uvědomila, kdo to je. Rozběhla se k němu a

vykřikla, „Davide!“

Otevřel náruč a Becky se do ní schoulila. Oba stáli v pevném objetí a plakali. Nakonec David zašeptal, „Šťastné výročí, miláčku!“

Zavěšeni do sebe, kráčeli k domu. Děti uslyšely jejich hlasy, když vstoupili do domu.

„Tati, tati,“ výskaly, když k němu běžely. David poznal, co je to být zahrnutý láskou, Boží láskou a láskou svojí rodiny.

„Pojďme děti, poklekněme a poděkujme Pánu Ježíši, že tatínkovi otevřel dveře vězení a přivedl ho domů.“ Becky vzala všechny děti do náruče.

„Já jsem věděla, že to udělá. On slyšel naše modlitby. Tatínek je doma. Je doma!“ Katrina a Lina nebyly k zastavení. Potom se sklonily a pomohly malému Carlosovi sepnout ruce a David vylil své srdce v modlitbě k nebeskému Otci.

Když uložili děti ke spánku, David s Becky hovořili dlouho do noci. „Drahoušku, já jsem se v tom vězení naučil tolika věcem. Úplně mě to změnilo. Konečně jsem si plně uvědomil, že na tomhle světě nic nevlastním. Všechno patří Bohu. V té vězeňské cele jsem neměl žádný domov, ani rodinu, ze které bych se mohl těšit, žádné auto, žádné letadlo. Žádné knihy, žádný počítač. Neměl jsem prostě nic než Boha a pokoj, který mi dal, když jsem mu všechno svěřil. On jediný mi dal svobodu. On mi otevřel dveře a dovolil, abych se vrátil ke své milé rodině. Pro Jeho slitovnou lásku mohu teď užívat věci, které On dává k našemu pohodlí. Vděčím Mu za svůj život, zdraví, dýchání – prostě za všechno. On mě má na věky celého i se vším, co mám.“ Becky přidala svou chválu.

„Když jsem zápasila s depresí a strachem, taky jsem se naučila znovu Mu důvěřovat. Když moje víra začala kolísat, volala jsem k Němu a pak se dostavil pokoj. Jaké to vzácné lekce důvěry a odevzdání se Bohu jsme v těchto deseti dnech dostali. Jsem tak ráda, že se na Něho můžeme spolehnout, protože On nejenže slyší a odpovídá na naše modlitby, ale také nám dává odvahu, když se všechno zdá ponuré a beznadějné.“

Situace na jihu Mexika zůstávala napjatá. Vedoucí jihomexické Unie adventistů sedmého dne naléhali na vládní orgány, aby vrátily letadlo. Armádní činitelé si uvědomovali, že mohou o toto

skvělé letadlo přijít, když obdrželi soudní příkaz od mexické vlády k jeho navrácení. Protože neměli ani nejmenší chuti uposlechnout, začali plánovat nový úskok. Rozhodli se, že zavřou Davida opět do vězení. Aby toho dosáhli, podařilo se jim přesvědčit celou jednu vesnici, aby podepsali listinu, na níž stálo, že viděli Davida používat letadlo k nezákonným účelům. David však nikdy v této vesnici nepřistál. Když měli tento papír s podpisy vesničanů v ruce, vydali na Davida nový zatykač.

Jeden úředník církve se zastavil na policejní stanici, aby si vyzvedl nějaký právní dokument. Policista mu řekl: „Máme nový zatykač a váš kapitán má jít znovu do vězení. Víme, že je nevinný a chceme vám poradit, abyste ho odsud odvolali, jak nejrychleji můžete, protože my ho tady už nechceme. Pokud tu zůstane, musíme ho zatknout. Tentokrát by ho z vězení nepopustili.“

Činovníci sdružení okamžitě uvědomili Davida: „Kapitáne Gatesi, rychle se připravte k odjezdu. Sbalte si své věci, ale zůstaňte doma. Nikomu o svém plánu neříkejte. Jakmile budete připraven k odchodu, uvědomte nás a my zařídíme, abyste se svou rodinou mohli opustit zemi. Doporučujeme, abyste odešli v noci, aby o vás nikdo nevěděl. Až budete pryč, pošleme za vámi vaše zavazadla.“

Se smíšenými pocity odešli Gatesovi ze země, kterou přijeli milovat. Důvěřovali zaslíbení, „Zdaliž jsem nepřikázal tobě, řka: Posilni se a zmužile se měj, neboj se ani lekej, nebo s tebou jest Hospodin Bůh tvůj, kam se koli obrátíš.“ Jozue 1,9. S vírou odevzdali dílo na jihu Mexika do jiných rukou, které Bůh vybere. Se zájmem čekali, až jim Bůh ukáže, kam je pošle do příští služby.

## 9. Andělé po jeho boku

Po krátkém odpočinku a návštěvě u svých rodičů ve Spojených státech, obdrželi David a Becky povolání vrátit se zpět do Unie Inca adventistů sedmého dne v Peru. „Potřebujeme někoho, kdo by dělal vedoucího počítačových sítí v celé Unii. Prosíme, přijďte a pracujte s námi v Limě.“

Pro Davida toto povolání znamenalo téměř nepřetržité cestování. Naléhavá volání o pomoc experta na počítače přicházela bez ustání. Jednou byl celý měsíc pryč z domova, příští měsíc v kanceláři a hned další měsíc zase někde venku, a pak znovu v kanceláři. Tento náročný shon ho okrádal o čas s rodinou a o společenství s Bohem.

Měl Bůh další lekce víry a důvěry, kterým se měl David naučit? Byl zcela závislý na Bohu? Cenil si náležitě obecenství s Ním? Naučil se už odevzdat celý svůj život Bohu?

Když jednoho dne projížděl Limou, zařadil se David se svým autem do hustého provozu na pětiproudové silnici, kde se vozidla posunovala pomalu a byla tak blízko sebe, že se téměř dotýkala. Pohlédl na levou stranu a uviděl pistolí, jak míří na jeho hlavu. Zajíkl se, když hleděl do ústí hlavně, která byla jen asi 30 centimetrů od něho. Očekával výstřel a myslel, že je to jeho poslední chvíle. Zabrzdil a totéž učinila i vozidla za ním. Muž s pistolí pokračoval v jízdě.

Později se dověděl, že zkřížil cestu gangu, který se vracel po vyloupení banky. Zloději si tak razili cestu, aby unikli dopadení. A jak se prodírali hustým provozem, jeden z nich vždy mířil pistolí na ostatní řidiče. Každé auto tak buď zpomalilo, nebo zastavilo, a tak se zločincům podařilo ztratit se v provozu. David cítil Boží přítomnost a děkoval Mu za anděla strážného.

Jiného dne odpoledne David obdržel zprávu. „Zásilka

počítačů dorazila do přístavu Port of Callao. Vyzvedněte ji co nejdříve.“

Vzal svůj starý kombík a jel do města vyzvednout počítače, přestože věděl, že startér u auta nefunguje. V Limě bylo docela těžké obstarat si nové náhradní díly do vozidla. Jediný způsob, jak nahradit poškozenou součástku byl, že ji prostě někdo musel opravit. Proto před odjezdem vymontoval startér a odnesl ho elektrikáři, aby převinul cívky. To trvalo dosti dlouhou dobu. A protože neměl jiné vozidlo jel teď autem, které nemělo startér. Musel se spolehnout na to, že ho pak někdo roztlačí, aby se mohl s počítači vrátit. Rozhodl se, že to „riskne.“ Jistě mu někdo pomůže, až budou počítače naložené.

Po cestě do přístavu neměl žádné problémy. Co nejrychleji vyplnil potřebné formuláře, vyřídil vše na celnici, a naložil svůj kombík počítači v hodnotě sedmdesáti tisíc dolarů. Tyto potřebné přístroje měly být rozděleny do misijních stanic, na univerzitu, do ostatních škol a nemocnic. Přemítal, kolik asi lidí obětovalo své prostředky na zakoupení takového množství počítačů.

Když je nakládal, slyšel, jak děti kolem mluvily neslušná, obscenní slova, která se nehodí pro uši dětí ani dospělých. Měl z toho nepříjemný pocit. *Jestli tahle děcka mluví takovýmhle způsobem, jak „mravní“ jsou asi dospělí? Callao bylo vždycky nechutným místem. A směrem k univerzitě je tato část města čím dál horší.*

Našel tři muže, kteří mu pomohli roztlačit auto. Když z přístavu vjížděl na silnici, připomínal Bohu, *Ty jsi mi slíbil, že „anděl Boží se klade vůkol těch, kteří se Ho bojí, a vysvobozuje je.“* Pak nahlas dodal, „Děkuji Bože, že jsem v autě a jedu tímhle špinavým doupětem směrem k univerzitě.“

O chvíli později se podíval na přístrojovou desku a zjistil, že bliká červené světlo, které signalizuje, že motor je přehřátý. Pak motor krátce zakašlal a zastavil se. David sjel z cesty a zaparkoval na šterku. Když se rozhlédl, zjistil, že stojí v kopci za starým, opuštěným autobusem, který neměl kola. Pravděpodobně tady stál alespoň dvacet let a sloužil místním narkomanům jako přístřešek. Podíval se na hodinky. Bylo za deset minut šest, tedy téměř chvíle západu slunce. Rychle si sundal kravatu a sako a nahlas pronesl, „Bože, já bych tisíckrát raději byl všude jinde než tady. Zůstaň se



mnou.“ Vběhl do blízkeho krámku. Majitel se na něho podíval jako na blázna a asi si říkal, co tenhle člověk dělá na ulici když, se stmívá.

„Dejte mi vodu do chladiče prosím,“ spěšně požádal David.

Muž našel kbelík a naplnil ho vodou. David ji nalil do chladiče. Vrátil se pro další kbelík a nalil ho tam také. Chladič se však neplnil. Podíval se pod auto a uviděl, že voda uniká spodkem motoru. Uvědomil si, že se dostal do vážného problému. Neznal žádný způsob, jak udržet vodu v chladiči, neměl startér a všechny obchody a dílny v Limě zavíraly přesně v šest.

Nabízelo se jen jedno řešení: „Prosím, Bože, Ty víš, že jsem v pořádném problému. Auto nejde nastartovat a je v něm náklad počítačů za 70 tisíc, které se mají použít ve Tvém díle. Zoufale potřebuji Tvou pomoc.“

Právě v té chvíli vystoupili ze starého autobusu dva muži. David je sledoval a viděl, jak zvedli dva velké kameny. Jeden obešel auto z jedné strany, druhý z druhé. David věděl, jak často se v Limě stává, že jsou lidé napadeni. Zrovna před několika týdny byl se svými přáteli, když se k nim přiblížilo několik mužů s tyčemi, řetězem a pistolí. Jeden z nich po něm hodil kamenem. David včas uhnul a kámen mu zasvištěl kolem hlavy.

Nyní, když stál vedle auta, věděl, že kdyby ho takový kámen zasáhl do spánku, způsobil by mu těžké zranění. David pochopil jejich úmysly. Čekali, jestli na ně vytáhne zbraň.

Jak se pomalu přibližovali, David si pomyslel, *Pane, ty jsi nám přikázal, že máme za své přátele položit život, ale nic jsi neřekl ohledně darovaných počítačů. Tyhle přístroje nemají cenu mojí rodiny. Přece nemusím položit život kvůli počítačům. Mám je tady nechat? Já si jich vážím, ale nechci kvůli nim umřít. Jestli chceš tyto věci ochránit, musíš to udělat sám. Já prostě nemohu.*

Ustoupil o krok a narazil do dalšího muže. *Kde se tady vzal ten třetí?* Pomyslel si David. Chvilí předtím neviděl nikoho jiného než tyhle dva gaunery. David se rychle obrátil. Tvář toho člověka ho zarazila. Nikdy předtím neviděl tak dokonalou tvář bez jediné poskvrny. V té chvíli úplně zapomněl na nebezpečí a hleděl do této velmi nezvyklé tváře. „Tvůj život je ohrožen. Musíš odsud zmizet“, řekl.

„Já vím,“ odpověděl David, „ale já nemohu. Motor je zadřený, nemám startér a není tu nikdo, kdo by mne roztlačil.“

„Já tě roztlačím. Nastup do auta.“

„Ten kombík je strašně těžký a je plně naložený. V přístavu mě museli roztlačit tři chlapi. A navíc je to do kopce a vozidlo stojí na šterku. Na roztlačení není šance. Tihle hoši s kameny ti ublíží.“

David se ohlédl na ty dva s kameny v rukou a viděl, jak stojí bez hnutí. *To je divné*, pomyslel si. *Proč se nehýbou? Nejsou to nějakí příbuzní Lotovy ženy?*

Muž před ním znovu promluvil. „Nastup si. Já tě roztlačím. Já tyhle hochy znám. Jsou velmi nebezpeční. V tom autobuse bydlí čtyři takoví. Před chvílí napadli autobus plný cestujících. Sotva se vrátili, uviděli, že jsi tady uvízl. Chtějí tvůj náklad. Já jsem tě přišel roztlačit.“

Davidovi nešlo do hlavy, jak to, že ten člověk toho tolik ví, ale uposlechl s poznámkou: „OK, ale ono to stejně nenastartuje.“ Měl obavy o jeho život, když pozoroval, jak kráčí k zadní části auta. Ti dva se však ani nepohnuli. Stáli na svém místě s kameny v rukou. David si vzpomněl na běžnou praxi kapesních zlodějů v Limě. Když se někdo snaží pomoci okrádanému člověku a zavolá na něj, že ho chtějí okrást, někdo další přiskočí zezadu s třemi žiletkami upevněnými mezi prsty. Rychlým pohybem rozřízne jeho tvář a zmizí v davu. Tahle hrozivá myšlenka ho nenechala na pokoji. *Udělaljí totěž této nádherné, dokonalé tváři?*

Přestože nevěřil, že se mu podaří auto roztlačit, otočil klíčem. Ucítit, jak se vozidlo dalo do pohybu. Zařadil druhý stupeň, stále ještě skeptický k celému podniku. *Tohle nemůže nastartovat. Motor je zadřený.* V té chvíli uvolnil spojku a motor začal pracovat, jakoby neměl žádnou poruchu.

Pak zabrzdil, ale ten muž vykřikl, „Zmiz odtud, pospíchej. Prosím, prosím!“

David stáhl okno. „Tady je zvykem zaplatit za úsluhu. Nemohu odjet, dokud ti nezaplatím.“

„Já žádné peníze nepotřebuji,“ řekl muž pevně. „Jed’ už.“

David trval tvrdohlavě na svém, „Ne, já ti musím zaplatit.“

Muž přikročil k oknu a David mu podal několik *soles*.

„Prosím tě jed' už!“

Tentokrát David uposlechl a rozjel se k hlavní cestě, která směřovala z kopce dolů. Projel dvěma křižovatkami a motor znovu zakašlal a zastavil se. Podařilo se mu však zaparkovat na benzinové stanici. Tam, na osvětleném prostranství znovu začal přemýšlet o muži, který ho zachránil.

Začal si skládat věci dohromady. Ten člověk s dokonalou tváří se objevil z čista jasna; věděl o Davidově problému; znal ty zločince i jejich hrůznou minulost a věděl, co mají v úmyslu. Co zadrželo ty dva s kameny v rukou? To, co uschopnilo toho muže roztlačit plně naložené vozidlo na šterku a do kopce, musela být jedinečnou nadpřirozená moc. Všechny podrobnosti scény zapadaly jedna do druhé.

Jeho mysl naplnila slova Žalmu 139,5: „Ze zadu i ze předu obklíčils mne, a vzložils na mne ruku svou.“ Anděl položil ruku na Davidovo rameno.

Vděčný, ale zahanbený za svou tupost, David děkoval nebeskému Otcí, že poslal mocného anděla, aby se postaral o nechápavé dítě, které se nedovtípilo ani poté, kdy požádalo o pomoc. Jaký to Bůh!

Cestou domů začal David nad sebou uvažovat. *Proč situace v mém životě dají mému andělu tolik práce? Zdá se, že si moji andělé moc neodpočinou. Jestli andělé někdy spí, pak ti moji moc spánku nemají. Je možné, že mne Bůh staví do předních linií služby, kde je plno nebezpečí? Sesílá láskyplně své anděly, aby zasáhli, když je můj život v nebezpečí. Nechci dělat potíže, ale zřídka odmítám nebezpečné misie.*

*Je možné, že Bůh chce, abych se do nich pouštěl s větší vírou? Poslal mi zvláštní pomoc, i když jsem si to nezasloužil. Co mi ale brání v tom, abych rozeznal Jeho božskou přítomnost a jednal podle Jeho rady bez odmítnutí? Prosím ukaž mi, Bože, co mi chybí.*

O dva týdny později David dorazil na autobusové nádraží v Limě po celonoční cestě ze Severoperuánské misie. Dával do provozu program pro účetnictví, který sám sestavil. Cesta do Limy trvala celou noc a na autobusové nádraží dojel kolem poledne. Je to místo uprostřed města a je velmi nebezpečné. Naneštěstí se musel

pěšky přemístit na stanoviště taxíků, vzdálené asi jeden kilometr. Vydal se tím směrem s aktovkou v ruce a plně si uvědomoval nebezpečí, jakému se vydává. Po cestě autobusem neměl mnoho příležitostí použít záchod, a v této chvíli si urgentně potřeboval ulevit. Jak to udělat?

Rozhlédl se kolem a všiml si malého veřejného záchodku v jedné postranní uličce. Věděl, že bude muset projít nestřeženým a nebezpečným sousedstvem. Nikoho kolem neviděl a pomyslel si, *rychle vběhnu dovnitř a zase ven a nikdo si mne nevšimne*. Současně si však uvědomil, že spoléhat na to, že ho nikdo neuvidí je, jako kdyby krvácející člověk plaval v bazénu plném žraloků a myslel si, že ho neucítí.

Rychle prošel uličkou a dal vrátnému obvyklé spropitné deset centů. Pospíšil si dovnitř a pomyslel si, *budu tady jen asi patnáct vteřin a rychle odtud zmizím*.

Někdo si ho však přece všiml, protože zvenčí uslyšel nějaký hluk. Právě ve chvíli, kdy stál v „bezmocné pozici“, vtrhl dovnitř muž s šátkem kolem hlavy a po domácí vyroběným mečem. David neměl šanci se ubránit. Věděl, že ten člověk jde po jeho aktovce, hodinkách a všem, co měl v kapsách.

Právě v momentě, kdy přistoupil k Davidovi s napřaženým mečem, se lupič zastavil. Myslel si, že David je sám. I David měl za to, že vstoupil sám. Nyní však viděl, jak lupič hledí na něco mnohem vyššího, než byl David. Zbledl, brada mu poklesla, jak zíral s otevřenými ústy. Meč v jeho ruce poklesl a on ho schoval za svými zády. Začal couvat, pak se zastavil v rohu místnosti a zjevně byl celý nesvůj.

Jakmile David dokončil svůj úkon, popadl aktovku a vyšel ven. Zřízenec na něho vyjeveně hleděl. Nečekal, že David vyjde živý. Když David pospíchal po hlavní ulici ke stanovišti taxíků, znovu si uvědomil, že se setkal se svým strážným andělem. Ačkoli ho tentokrát neviděl, věděl, že lupič ano. „Děkuji ti, Otče,“ modlil se při chůzi, „za tu přednost, že mohu žít v přítomnosti Toho, který sesílá své božské posly, aby uspokojili všechny moje potřeby. Děkuji Ti za svého anděla, který se, vojensky klade kolem mne a vysvobozuje mne.““

Když ho taxi odváželo domů, David stále přemýšlel o všem, co by mohlo ničit jeho vztah s Bohem. *Jsem stále v jednom kole v misijním díle, takže nejsem schopen si naplánovat dostatek času na studium Božího slova a na modlitbu? Když se mi naskytne nějaká minuta navíc, trávím tento čas čtením časopisů, novin nebo knih, sledováním televize nebo videa, tedy věcmi, které mi ubírají „chuť“ na duchovní věci? Dovoluji přátelům, aby mne odváděli od Ježíše? Vybírám si takové jídlo, které udržuje mou mysl čistou, takže mohu být na stráži před satanovými duchovními útoky? Těším se ze vzácného vztahu, který mne vždy přivádí do milé Boží náruče?* „Potom se modlil nahlas: „Pomoz mi vzdát Ti chválu vším, co dělám.“

## 10. Příliš mnoho stresu

V roce 1990 vedení Unie Inca v Peru jmenovalo Davida delegátem na sjezd Generální konference v Indianapolis. Potřebovali člověka schopného překládat z angličtiny do španělštiny. Davidovy jazykové schopnosti zahrnovaly také portugalštinu, němčinu a francouzštinu a mohl v těchto jazycích konverzovat. Do španělštiny však mohl pohotově překládat s naprostou přesností a s rychlostí potřebnou pro přímé tlumočení. Španělští delegáti na konferenci velmi oceňovali jeho služby, když překládal kázání a jiné přednášky do sluchátek. Tato práce ho nepřetržitě zaměstnávala od časného rána do pozdní noci. Strávil ve Spojených státech osm týdnů v nepřetržitém stresu.

Když se vrátil do Limy, pocíťoval únavu, kterou ze sebe nedokázal setřást. Rozjitřené nervy, negativní myšlenky, neschopnost snést zátěž – to všechno ukazovalo, že tohle není ten optimistický David. Něco tady nehrálo. Jeho pesimistické nálady byly pro Becky a děti záhadou. Život s ním začal být obtížný a tento stav trval celé tři měsíce. Zdálo se, že nenávidí úplně všechno. Nesnášel být doma, nenáviděl být v práci. Každému působil těžkosti.

Becky cítila, že jeho přepracovanost je kritická a že David je na pokraji zhroutilí. Modlila se za pochopení svého nepokojného manžela a prosila Boha o nějaké řešení.

Další věc, která oběma otřásla, byl náhlý rozpad manželství jejich nejbližších přátel, také misionářů, kteří se rozhodli rozvést se.

David začal na Becky žárlit. Obával se, že peruánští studenti mají za to, že americké manželky jsou snadnou kořistí. Jednoho dne uslyšel, jak jeden student oslovil Becky křestním jménem. Ve španělské formální společnosti studenti nikdy neosloví pracovníky fakulty jejich křestním jménem. Něco takového je nevhodné pokud se dotyční nestanou blízkými přáteli. Davidova vystresovaná a zmatená mysl začala tohoto mladého studenta podezřívát. Snažil se

získat Becky?

Becky tomuto mladému studentovi teologie pomáhala zapisovat jeho výzkum. Jednoho večera, když student přišel, David ho znovu uslyšel oslovit ji „Becky.“ To ho rozhněvalo. Jak si mohl student dovolit takhle oslovovat člena fakulty?

Znovu mu napadlo, že se student snaží jeho manželku využít. Zapomněl na svůj zvyk, za vše se nejdříve modlit. Místo, aby hledal řešení, situaci ještě zhoršil. „Vyhod’ ho z domu. A řekni mu, aby si takové věci nedovoloval.“

Becky měla za to, že David, jako její manžel, by měl se studentem promluvit a říct mu, že ji takovým způsobem nesmí oslovovat a jestli to udělá ještě jednou, aby se už nevracel. Když Davidovi své pocity takto vysvětlila, hněvivě jí odpověděl: „Nikdy jsi mu neměla dovolit, aby tě oslovoval křestním jménem!“

Nikdy předtím s ní takhle nemluvil. Pochopila, že jeho duševní stav ho tak zaslepil, že proto má takové nerozumné požadavky. Jeho podrážděnost vůči ní sílila. A tak i takové ideální manželství jako bylo jejich, bylo ve vážném ohrožení.

Becky se obávala, že David je blízko naprostému zhroucení, a modlila se, aby ho Bůh naklonil k přijetí jejího návrhu. „Davide, už jsme dlouho neměli žádnou dovolenou. Musíme být na chvíli sami. Mohl bys prosím najít nějaké tiché místo, kde bychom mohli být spolu a na chvíli si odpočinout?“

Její plán se neminul účinkem.

„Mám jet na služební cestu provést účetní uzávěrku v jedné z našich malých nemocnic poblíž hranic s Brazílií. Až to dokončím, mohli bychom zůstat v jednom venkovském srubu u řeky Amazonky. Určitě nám tam pronajmou kanoi. A bude to zrovna na naše desáté výročí. Líbilo by se ti to?“

„Ach ano! Budu s tebou ráda kdekoli, třeba i uprostřed Amazonky!“

Zjednali si spolehlivou mladou ženu, která se postará o děti, a David s Becky odjeli na tolik potřebnou druhou svatební cestu.

„Tohle je nádherné, Davide,“ usmívala se Becky, když pádlovali ve vydlabané kanoi. „Dělá mi radost jenom pomyšlení, že mám tu přednost být se svým vysokým, tmavým a pohledným na

téhle mohutné řece. Určitě je tady pět nebo šest kilometrů široká. Proti té vysušené a šedivé Limě mi tenhle zelený prales a barevní ptáci připomínají nebe.“

„Ty mě uvádíš v úžas, moje milá. Zřejmě nejsi jedno z těch normálních, kultivovaných, romantických děvčat, které si rádo posedí při svíčkách. Ne každá dívka si libuje v tom, že by v džungli hopla do kanoe, pádlovala přes řeku a přitom prohlašovala, že to je ta nejromantičtější věc, kterou si představovala. Jak to, že tak ráda žiješ tam, kde nemáš ledničku, elektřinu a tekoucí vodu, a kde chodíš bosa?“

„Protože tam jsme se poprvé potkali, Davide, když jsme byli děti. Právě to, že jsme tyto věci dělali spolu, utužilo naše přátelství. Pro mne to jsou vzácné vzpomínky. Ale já mám ráda i civilizovaná překvapení. Těší mě, když mne zásobuješ parfémy a přinášíš mi růže a jiné květiny. Jsi vždycky vynalézavý ve vymýšlení malých překvapení na mé narozeniny a naše výročí.“

„Jednou jsem ale zapomněl, vid’? Bylo to v tom roce, kdy jsme se přestěhovali z Mexika do Peru.“

„A měl jsi výčitky, když sis uvědomil, že ti ten den vypadl z paměti a tys zapomněl. O pár dnů později jsi přišel domů o něco dříve a choval ses nějak divně. Stále ses díval ven z okna, vyhlížel jsi na ulici, chodil jsi sem a tam a znovu jsi hleděl z okna.“

David se usmál. „A když ses zeptala, ‚Něco není v pořádku?‘ odpověděl jsem, Ne, všechno je OK.“

„To si pamatuji. A o pět minut později jsem před domem uviděla velký nákladřák. A potom muže, jak z něho vykládají piano. Moje vzrušení nebralo konce. Postaral ses, abys mi víc než vynahradil to zapomenutí na mé narozeniny.“

„Bůh nám dopřál tolik společné radosti,“ řekl David zamyšleně. „Pamatuješ na tu sobotu před svatbou, když jsme spolu seděli v houpací síti a učinili smlouvu s Bohem? „Půjdeme, kamkoliv nás pošleš. Jen nás zachovej věrnými Tobě. Je-li to Tvá vůle, udržuj nás pohromadě, ruku v ruce, v očekávání na Ježíše přicházejícího v oblacích.“

„Ano Davide, a Bůh mi dává pokoj. Kamkoliv nás povolal, vytvořil z našeho domova malá nebesa.“



Během této krátké dovolené na Amazonce se David dal do pořádku. Tam si teprve uvědomil, že prožil vážnou duševní krizi. Jednou rukou objal Becky a modlil se: „Bože, prosím, připomínej mi moji slabost. Odpuť mi, že jsem si nedal pozor a přepracoval se. Drž mne blízko sebe, abych se znovu nedostal do takové mizérie.“

Po téměř pěti letech neustálého cestování se Becky s Davidem rozhodli, že David už není schopen vydržet režim, který by vyžadoval tak dlouhou pracovní dobu a tolik hodin mimo domov. Jejich rodina se rozrostla. Adoptovali další dvě děti. Rozkošné peruánské děvčátko jménem Katia, o pět let starší než jejich dcera Lina. A také malého Kristophera, také Peruánce, o čtyři roky mladšího, než Carlos.

V roce 1992 David požádal o schůzku s vedoucími církve v Unii Inca.

„Velmi si cením přednosti spolupracovat s vámi všemi,“ řekl jim. „Mám svou práci velmi rád, ale nyní potřebuji změnu. Máme teď pět dětí, které potřebují mít doma otce, zvláště ti dva nejmladší. My, jako rodiče nesmíme obětovat duchovní život dětí potřebám, které vyžaduje moje zaměstnání. Potřebuji změnu. Možná, že bych mohl učit na univerzitě. Rád udělám všechno, co ode mne Bůh žádá, ale potřebuji více času pro svou rodinu.“

„Je nám líto, ale v současné době musíme snížit počet našeho personálu. Z devadesáti platů určených pro naši divizi jsme nuceni jít na dvacet dva. Tvoje schopnosti a odbornou kvalifikaci zde velmi potřebujeme. O specialisty na počítače tady jen málokdy zavádíš.“

„Já vašemu problému rozumím,“ ujistil je David. „My však po mnohých modlitbách cítíme, že si Bůh nepřeje, abych pokračoval v tomto stresujícím zaměstnání i přesto, že se mi líbí a dělal jsem ho celých pět let. Naše děti sotva kdy vidí svého tátu. Potřebují oba rodiče. Myslím, že tím nejlepším řešením pro moji rodinu je vrátit se natrvalo do Spojených států. Potřebuji si doplnit znalosti počítačového softwaru a programování.“

Když učinili takové rozhodnutí, David i Becky si oddechli a pocítili velkou úlevu. Toho večera, když uložili děti ke spánku, spolu několik hodin hovořili.

„Mám jistotu, že Pán má pro celou naši rodinu zvláštní plán. Víím, že nám pomůže, abychom skrze víru spatřili to, co se očima

nedá vidět. Důvěřuji Mu, že pod Jeho vedením uvidíme Jeho moc. Na nás je jen to, abychom se soustředili na poznání Jeho vůle a ne na to, co nám říkají lidé. Jsi ochotná společnout se výhradně na Jeho božskou všemohoucnost?“

Becky položila hlavu na jeho rameno. „Jsem odhodlaná jít kamkoli nás Bůh pošle. Věřím, že nám dá správnou představu o službě, která nás uschopní, abychom viděli nekonečné možnosti namísto hromady problémů. Nebude to nádherné spatřit, jak Bůh nám otvírá cestu a sám se stará o vypořádání se s překážkami? Už se nemohu dočkat, až nám Bůh ukáže, jaký má s námi plán.“



*Sbor u letiště v Kaikanu*

## 11. Pod novým vedením

Když David v r. 1993 dokončoval studium softwarového inženýrství, kontaktoval ho Dr. Sylvan Lashley, ředitel koleje v Karibské unii v Port-of-Spain v Trinidadu.

„Zoufale tě potřebujeme jako vedoucího počítačových služeb, ale máme jeden problém,“ řekl ředitel. „V našem rozpočtu nejsou peníze pro tvůj plat.“

„Nemůžete na tu práci najít někoho jiného?“ zeptal se David.

„Nemáme nikoho, kdo by měl takovou kvalifikaci jako ty.“

„Mohl bych pracovat jako pracovník AVS [Adventist Volunteer Service – služba adventních dobrovolníků]? Můžete opatřit domov pro sedmičlennou rodinu a finanční příspěvek, abychom alespoň měli co jíst? Pokud ano, rádi přijmeme vaše pozvání. Pracujeme pro Boha, ne pro peníze. Víme, že Bůh se postará, když my uděláme první kroky.“

A to se také stalo. Po třech měsících práce, dostala škola jeden plat navíc. Přidělili ho Davidovi. A tak začal učit na částečný úvazek na koleji Karibské unie v Trinidadu a současně pracoval jako vedoucí počítačových služeb v oblasti této unie. Často sebou brával studenty, aby mu pomohli instalovat software v různých zemích po celé unii.

Někdy ho služba zavedla do Georgetownu v Guayaně. Když David jednou doprovázel vedoucí Guayanského sdružení uprostřed pralesa, uvědomil si velké potřeby indiánů, zvláště kmenů Akawayo a Arecuma, které žijí kolem hory Mount Roraima. Tato oblast jihozápadní Guayany je zcela odloučená od civilizace, obklopená džunglí, zrádnými řekami, strmými horami a četnými vodopády. Zde se setkávají hranice tří států – Venezuely, Brazílie a Guayany.

V těchto místech David objevil Davisovy indiány. Tito lidé byli potomky starého náčelníka Owkwy, který měl mnoho vidění, v nichž hovořil s anděly. Zdálo se, že tito indiáni jsou šlechtetnější,

než ostatní kmeny kolem. Náčelník vyučoval svůj lid biblickým pravdám, které mu byly svěřeny ve viděních skrze anděly. A toto učení stále zachovávali. Bylo mu také andělem zaslíbeno, že jednou přijde bílý muž s černou knihou a vyučí je důkladněji o Bohu a nebeském království. V roce 1911 se toto zaslíbení naplnilo skrze odvážného misionáře O. E. Davise. Ačkoliv Davis zemřel nedlouho po svém příchodu, stačil jim předat biblické učení, které přijali a milovali.

Na rozdíl od ostatních indiánských kmenů, se kterými David kdy pracoval v jiných zemích, Davisovi indiáni nikdy nežebrali. Naopak – byli známí svým velkodušným dáváním. Dávali ostatním z toho, co měli.

David se dověděl, že ve vesnici jménem Kaikan nikdy nežil žádný misionář. Když se vrátil z cesty, řekl Becky a dětem, „Rád bych věděl, kolik z těchto indiánů asi umírá pro nedostatek zdravotní a duchovní pomoci. Jaké by to bylo požehnání mít letadlo, které by se mohlo dostat do nedostupných vesnic.“

Becky zvolala, „Já bych tam tak hrozně moc chtěla jít! Mohli bychom těm lidem tolik pomoci!“

Po několika letech služby na koleji Karibské unie objevil David tyto řádky, napsané neznámým autorem:

*„Ach, nemodli se o snadný život, modli se, abys byl silný! Nemodli se o úkoly odpovídající tvým silám, modli se o sílu, abys dokázal své úkoly plnit. Potom výsledkem tvé práce nebude žádný zázrak, ale ty budeš zázrakem ke slávě Toho, který tě učinil tím, čím jsi.“*

„Becky, prosím tě přečti si tohle. A pak si musíme promluvit. Mám nápad.“ Způsob, jakým David tato slova pronesl, prozrazoval, že má na mysli něco mimořádného.

„Už téměř 16 let pracujeme v cizích zemích. Začali jsme jako dobrovolníci. Později jsme asi čtyři roky měli plat. Teď si užíváme požehnání slušného platu a dalších výhod. Bůh nám požehnal pěti dětmi, které brzy budou potřebovat vzdělání. Tyhle děti jsou naši nejpřednější odpovědností.“

David se odmlčel. Becky začalo tlouct srdce rychleji, když čekala na jeho další slova. „Bůh mi dal do srdce misijní úkol jít do pralesa k Davisovým indiánům ve vesnici Kaikan. Guayanské

sdužení pro tuto oblast nemá rozpočet. Mám silný pocit, že Bůh od nás chce, abychom se znovu stali dobrovolníky. Jen nevím, jak to zvládnout s pěti dětmi.“

„Chceš říct, že vezmeme naši velkou rodinu do džungle bez prostředků k přežití v pralesní vesnici, jako to udělali moji rodiče v Peru a v Africe? Moje sestry a jejich rodiny následovaly jejich příklad. A my to můžeme udělat taky.“

„Rozhodli jsme se, že se příští rok vrátíme domů do Států. Mohli bychom návrat o jeden rok odložit a zkusit to s Bohem. Věřím, že teď je právě doba pro naše naprosté odevzdání se Bohu. Pohovořme si o tom s dětmi. Bůh je schopen zajistit všechny naše potřeby i 300 km hluboko v džungli. Budeme ochotní vzít na sebe tenhle risk a naprosto na Něm záviset? Neřekneme nikomu o našich potřebách a uvidíme, co Bůh umí vykonat. Brzy poznáme, jestli Bůh mluví pravdu. Není tohle doba, abychom to zkusili na vlastní kůži?“

„Já jsem ochotná, můj drahý. Náš Bůh, který vládne celým vesmírem, se bezpochyby dokáže postarat o jednu sedmičlennou rodinu. Naše děti potřebují poznat zkušenost z první ruky dříve, než opustí domov a půjdou na kolej,“ dodala Becky. „Naučí se žít jednoduchým způsobem stejně jako ty a já, když jsme byli dětmi. A stejně jako my, i ony naleznou štěstí v životě služby.“

David promluvil se svým nadřízeným, předsedou Unie. „S určitostí jsme se rozhodli vrátit se do Spojených států. Nejdříve bychom však rádi požádali o svolení jít dobrovolně na jeden rok do Guayany a přinést Boží poselství Davisovým indiánům ve vesnici Kaikan.“

„Nechcete ten další rok raději zůstat tady? Nemám zdání, kde seženu kompetentního učitele informatiky,“ odpověděl předseda.

„Bůh jistě učitele opatří. Mohli bychom se vrátit přímo do Států, ale raději budeme rok dobrovolně sloužit v Guayaně.“

Předseda zdráhavě souhlasil. „Bude to dobré dílo. Potřebují to. Jsme ochotni vás uvolnit.“ Toho večera při večeři sdělil David nové zprávy dětem. „To zní nádherně tati, jako opravdové dobrodružství.“ Katrina se vždycky těšila na něco nového.

Jedna z dívek dodala skepticky, „Bez elektřiny? Bez tekoucí vody? Bez koupelny? Takhle budeme žít?“ Ostatní děti poznámku

ignorovaly a sborově volaly „Kdy začneme balit tati?“

„Čím dříve, tím lépe. Zařídím let do Georgetownu. Do Kaikanu nevedou žádné silnice, takže budeme muset letět s někým, kdo má malé letadlo vhodné k letům do pralesa.“

David se o svůj sen podělil s příbuznými přes e-mail. „Plánujeme zorganizovat dobrovolnou zdravotnickou misií mezi Davisovými indiány,“ napsal. Sestra Becky, Betsy, a švagr Ted Burgdorff, kteří žili v Chowchille v Kalifornii, se rozhodli, že se k nim na nějakou dobu připojí.

V den, kdy obdržel svůj poslední plat, se v Davidovi rozbouřily všechny druhy emocí. Chystal se skočit ze skály do propasti? S vědomím, že přísun peněz skončil, se modlil: „Bože, prosím, dej mi jistotu, pokoj a důvěru.“ Okamžitě mu přišel na mysl verš u Jeremiáše 33,3. „Volej ke mně, a ohlásím se, a oznámím věci veliké a tajné, o nichž nevíš.“

Uschoval si všechny letenky pro let domů pro případ, že by zjistili, že tohle nebyl Boží plán. „Tohle je zkouška pro Tebe, Bože,“ řekl nahlas. „Pokud nás nebudeš moci živit a postarat se o naše finance, budeme muset letět domů. Ale v srdci věřím, že tyhle letenky jednou použijeme jen pro krátkou návštěvu domova.“

Lidé v Kaikanu se dověděli o příchodu misijní rodiny, ale nevěřili tomu. Když však Gatesova rodina přistála v Georgetownu, zavolala jim krátkovlnnou vysílačkou. „Jsme tady a brzy budeme u vás! Další rodina se svými třemi dcerami dorazí brzy také.“

„Když rodina přistála v Kaikanu, uvítání, kterého se jim dostalo, je zcela přemohlo. Od přistávací plochy až do modlitebny, vesničané postavili malé sloupky, které ozdobili pralesními květinami. Nad vchodem do modlitebny upevnili velký nápis VÍTEJTE V KAIKANU. Celá vesnice se svými sto padesáti obyvateli je očekávala na přistávací ploše. Při vstupu Gatesových do modlitebny zpíval sbor zpěváků.

„Připadám si jako král David, když vcházel do Jeruzaléma s truhlou smlouvy,“ pošeptal David Becky do ucha. „Nemohli by lépe přivítat ani prezidenta země. Tihle lidé opravdu touží po misionáři. Jak veliké požehnání! Slyšel jsem o misionářích, kteří byli ukamenováni lidmi, kterým přišli sloužit. Tohle je opravdu něco

mimořádného.“ Becky i David plakali, když byli uváděni ke zvlášť připraveným křeslům. Dvě hodiny naslouchali dobře provedenému koncertu.

Poté vesničané vyprovodili rodinu k malému domku u břehu řeky, podobnému jejich vlastním domkům. Jeden usměvavý vesničan řekl, „Připravili jsme ho pro vás a doufáme, že se vám bude líbit.“

Věděli, že u pralesních lidí často žije několik rodin v jednom domku, a tak se vtěsnali dovnitř. Dospělí se usmívali, když se rozhlédli kolem stíněných prostorů, ale pro děti to bylo příjemné sednout si pohromadě na podlahu. V kuchyňské kredenci nebylo žádné jídlo, takže se toho dne ukládali k spánku poněkud hladoví.

Příštího dne si vesničané uvědomili, že jejich misionáři nemají skoro nic ke snídani. Lidé začali přicházet ze všech stran s nákladem banánů, papaj, kořenové zeleniny a všemožného jídla na zádech.

Mezi těmi, kteří přinášeli jídlo, byl Claude Anselmo, jenž jim hned nabídl své služby. Mluvil dobrou angličtinou. „Býval jsem policistou v Georgetownu, ale měli jsme doma nějaké problémy, a tak jsem se vrátil do Kaikanu. Rád vám pomůžu se usadit a zvyknout si na život ve vesnici. Jestli pro vás něco můžu udělat, dejte mi vědět.“

Claude se Davidovi brzy stal jeho pravou rukou. Zařídil mnoho drobností, které by se bez něho zanedbaly. Dospělí misionáři, zdravotníci, si hned povšimli, že lidé potřebují lékařskou péči. Přestože úřady udržovaly ve vesnici malou lékárnu, místní zdravotník měl jen několik měsíců zdravotnického vzdělání a mnoho léků nebylo k dostání. „Musíme se poradit, jak tomu zdravotníkovi pomoci v poskytování zdravotních služeb“, řekl si David.



*Rodina Burgdorffova*

Kolem jejich domečku protékala řeka s čistou, průzračnou vodou. To po mohlo při vaření, koupání a praní prádla. Poblíž vyvěral pramen poskytující dobrou pitnou vodu. I tak však do pitné vody přidávali

trochu chloru. Venkovní latrina dělala dobrou službu. Zpočátku vařili stejně jako vesničané tak, že měli venku otevřený oheň udržovaný naštipaným dřívím. Brzy si však uvědomili, že tato primitivní metoda vyžaduje příliš mnoho času, a tak David obstaral plynová kamna. To urychlilo vaření a poskytlo více času k službě vesničanům. Solární panely nabíjely dvánáctivoltovou baterii, která zásobila elektřinou vysokofrekvenční vysílačku a dávala v noci trochu světla. Invertor dodával proud pro laptop a šicí stroj. Děti měly úžasný prostor k hrám – celý prales kolem vesnice.

Po několika měsících řekla Becky Davidovi, „Já to tady miluji. Největší radost mám z toho, že děti poznávají jednu důležitou věc – odhalily, že štěstí nezávisí na věcech, ale na službě Bohu. Úplně září spokojeností a radostí když žijí takhle jednoduše. Jsem matkou i učitelkou v jedné osobě, prádlo peru v řece na valše, na nákupy v blízkém obchůdku se plavíme loďkou přes řeku... To všechno nám všem přináší spoustu zábavy a smíchu.“

Jak misionáři, tak i vesničané si začali uvědomovat potřebu postavit jim větší domov. Pod Claudovým vedením se lidé s okolních vesnic spojili s vesničany z Kaikanu, poráželi stromy, připravovali dřevo svými motorovými pilami a také pomohli se stavbou. Přízemí dvoupodlažního domu sestávalo z velké kuchyně a jídelny, plus jedné místnosti, která měla sloužit jako ordinace pro přijímání nemocných. Ve druhém podlaží byla prostorná obývací místnost s velkým rohovým oknem bez skel a čtyři ložnice. Muži smontovali provizorní venkovní uzavřenou sprchu pro Becky.

Davidův švagr Ted zhotovil postele, příborník, skříně, lavice a stůl. Také rozmístil barely na zachytávání dešťové vody pro kuchyňský dřez.

Všechny děti Gatesových a Burgdorffových se podílely na uskutečňování celého projektu. Pomáhaly v sobotní škole a byly v čele různých sobotních aktivit. Starší děvčata uplatnila své hudební nadání a zorganizovala sbor mladých. Děti z vesnice velmi rády zpívaly.

Během prvního roku v Kaikanu musela jedna učitelka základní školy nečekaně odejít dříve, než skončil školní rok. Vesničané přišli za dcerou Gatesových Linou a její sestřenicí Heidi. Obě měly čtrnáct



let. „Mohly byste učit naše děti?“ požádali vesničané. Lina a její sestřenice tuto výzvu přijaly. Každý den na modlitbě odevzdávaly své vzácné školáky Bohu a prosily o moudrost. A Bůh jejich úsilí požehnal. Když školní rok skončil, ředitelka školy řekla Becky, „Základní škola v Kaikanu skončila ve zkouškách na prvním místě, a to proto, že máme výtečné mladé učitelky.“ Později se k nim přidala i jejich druhá dcera Katrina, její sestřenice Kristen a jejich přítelkyně Sarah Eirich.

„Musíme vesničany naučit, jak pečovat o tělo,“ navrhla Becky své sestře Betsy.

„Máš pravdu, nemají ani nejzákladnější zdravotní znalosti jak předcházet chorobám. Mohly bychom uspořádat šestiměsíční kurs. Bude to týmové vyučování. Ted je taky zdravotník, takže se k nám může přidat.“

Kurs byl velmi úspěšný. V sousedních vesnicích uslyšeli o tomto kursu. Docházeli každou neděli pěšky z velkých vzdáleností po mnoho týdnů, aby získali zdravotnické vzdělání.

K tomu Becky také učila hudbu a založila klub Pathfinder. ADRA opatřila několik šlapacích šicích strojů, na nichž Becky učila šít vesnické ženy, aby mohly ušít uniformy pro klub Pathfinder.

„Je to docela vzrušující vidět radost těchhle milých lidí, když jejich život dostává nový smysl kvůli novým dovednostem!“ zvolala jednou Becky.

O několik měsíců později jim přijeli na pomoc Davidovi rodiče. Davidův otec ihned začal připravovat půdu pro založení zahrady. Mnohaletá zdravotnická zkušenost jeho matky pomohla při vedení kliniky.

Jednu sobotu, po kázání Davidova otce, k němu venku přistoupil Claude Anselmo, „Kdybys dnes učinil výzvu k následování Pána, odevzdal bych Mu svůj život.“ Za tuto chvíli se Gatesova rodina dlouho modlila. Byla to velká radost vidět o několik dnů později Davidova otce křtít Clauda v řece. Od toho dne byl Claude ve vesnici silným vlivem na straně dobra. Vážila si ho také armáda a vládní úředníci. Kdykoliv Gatesovi odjeli z Kaikanu, staral se o jejich dům a zajišťoval mnohé věci ve vesnici.

Lidé z jiných vesnic přicházeli se žádostí: „Mohli byste přijít

do naší vesnice a také nás učit?“

„Kde bydlíte?“ ptal se David.

„Ne moc daleko. Jen čtyři dny cesty pěšky tímhle směrem,“ řekli a ukazovali směrem k džunglí pokrytým horám. David si nedokázal představit čtyřdenní pěší cestu s horskými výstupy a broděním se přes řeky, potom zůstat jeden den a pak to celé absolvovat zpět. Osm dnů bez valného užitku.

Tohle byla právě ta potřeba, kterou David s Becky nějak předvídali ještě dříve, než se přestěhovali do Guayany. Bez silnic nebo splavných řek byla letecká přeprava prakticky nepostradatelná. Již dříve snili a modlili se za letadlo a výsledkem jejich modliteb bylo, že je Bůh popostrčil, aby vykročili s vírou.



*Křest v Kaikanu*

## 12. GAMAS se rodí

„Máme jen jednu možnost, Becky – letadlo,“ přesvědčivě promluvil její manžel-pilot. „Ale teď máme sotva dostatek peněz na léky a jídlo.“

Becky s Davidem se modlili o vedení. Mají znovu vykročit s vírou?

„Bůh otevře cestu,“ uzavřel David. „Nejdříve se musím spojit s vládními kruhy a vytvořit základy pro program létání.“

Od samého počátku úředníci odolávali jeho naléhání. David však jejich záporný postoj ignoroval. Zeptal se, „Který formulář mám vyplnit?“

„Tenhle.“ Podali mu příslušný formulář. Rychle ho vyplnil.

„Jaký test musím podstoupit?“ Udělal zkoušku. Zvládl vše, co požadovali, a skončil s licencí komerčního pilota pro Guayanu v kapse, přestože jim to trvalo skoro celý rok a nikdo z nich si nepřál, aby ji získal.

Potom podal hlášení Becky, „Položil jsem základní kámen, nemáme však peníze, abychom mohli začít guayanskou misijní službu. Ale stále mi zní v uších, že „Ten, který tě povolává, je věrný, aby to také dokončil.“

„Mnoho let jsme se o toto zaslíbení opírali. A myslím, že stále platí,“ řekla Becky a usmála se na Davida. „Mám dojem, že dříve, než se usadíme v Guayaně, bys měl jet do Států a koupit letadlo. Máme tam pět tisíc dolarů úspor – peníze, které jsme obdrželi od Generální konference na přestěhování z Trinidadu zpět do USA. Pošleme tam jen několik věcí a zbytek peněz použijeme na zakoupení letadla, přestože jsme plánovali nechat je v bance pro případ nouze.“

„Máš pravdu, miláčku. Když slyším, kolik nemocných ve vesnicích umírá, protože nemají možnost převozu do nemocnice, myslím, že tohle je případ nouze. I když pět tisíc nám na letadlo ani zdaleka nestačí. Já ale vím, že Bůh je znásobí. Pojedu.“

Pevně ho objala. „Ty máš s Bohem tak fantastický vztah. Víím, že Mu dělá radost odpovídat na tvé modlitby.“

Spoléhaje na Boží zaslíbení, David směřoval do Spojených států.

Když dorazil ke svým rodičům, koupil si jedno číslo časopisu *Trade-A-Plane* [inzertní časopis pro prodej a koupi letadel]. Na prodej byly celé tisíce letadel. Pečlivě je studoval a porovnával je s potřebou ideálního letadla do džungle.

„Co hledáš?“ zeptal se jeho otec.

„Chci koupit letadlo.“

„Za pět tisíc? Dobře víš, že za takové peníze letadlo nekoupíš.“

„To není můj problém, tati. Nejdříve musím sehnat to letadlo. Za peníze je odpovědný Bůh. Myslím, že jsem našel právě to, co jsem hledal. Zavolám majiteli.“

David mu vysvětlil, co potřebuje a proč. Majitel odpověděl, „Jestli se na letadlo přijedete podívat a zjistíte, že se hodí pro vaši misijní službu, snížím cenu o několik tisíc dolarů.“

Když David položil sluchátko, oznámil otci. „Jedu se podívat na to letadlo.“

„Za cí peníze ho koupíš?“ ptal se znovu otec.

„Tati, to opravdu není můj problém. Můj úkol je nejdříve najít to správné letadlo a potom teprve očekávat, že Bůh pomůže s penězi. Až je budu potřebovat, On dodrží svůj slib, Bůh pak můj naplní všelikou potřebu vaši podle bohatství svého slavně v Kristu Ježíši.“

Otec se však na Davida stále tázavě díval.

„Podívej se tati, myslím, že ti to musím vysvětlit. Já vím, že tohle není obvyklý způsob, jak uzavřít obchod. Běžná praxe je, že nejdřív máš peníze a potom můžeš jít nakupovat. A také to, že pilot je tu proto, aby řídil letadlo, ne na to, aby se staral o ostatní věci.“

„Takže jak plánuješ, že ho budeš řídit?“ divil se otec.

„Zvolili jsme si žít vírou a důvěřovat, že Bůh ví, jak naplnit naše finanční potřeby. On je zná lépe než my sami. Já nejsem proti těm, kteří spravují své obchody s vyrovnaným rozpočtem dříve, než vstoupí do nějakého kontraktu. Ale my jsme si zvolili život dobrovolníků, nemáme žádný měsíční plat, ze kterého bychom si takový rozpočet vybuďovali. Bůh ví o financích mnohem víc než my. On je schopný řídit si své dílo. Rád pečuje o své děti. A on to také dělá. Četli jsme, co udělal pro George Müllera, Hudsona, Taylora a ostatní. Důvěřujeme Mu, že totéž udělá pro nás. A tak zakládáme svá

rozhodnutí na Jeho zaslíbeních. Chceme jít vpřed vírou, abychom poznali, jaké nové oblasti před námi Bůh otevře.“

„Rozumím, synu. Tvoje matka a já věříme, že musíme být naprosto odevzdaní Bohu ve víře a riskovat všechno pro Něho.“

Davidův švagr, Bill Norton, naslouchal rozhovoru. David se ho zeptal: „Chtěl bys jet se mnou podívat se na to letadlo? Ze Severní Karolíny je to do Kalifornie pořádný kus cesty. Chtěl bych mít na cestě tvoji společnost.“

„Samozřejmě, rád to udělám,“ odpověděl.

V den, kdy odjížděli ze Severní Karolíny, řekli rodiče Davidova švagra Teda: „Máme nějaké úspory. Jsme ochotni ti poskytnout bezúročnou půjčku na zakoupení toho letadla. Na vrácení nespícháme. Můžeš peníze vrátit kdykoliv tě Pán zásobí financemi.“

A tak David odjížděl s penězi v kapse. A to letadlo koupil. „Letadlo potřebuje spoustu oprav,“ pomyslel si. „Ačkoliv se tam musí opravit téměř všechno, za tu cenu stojí. Předem vidím, že tenhle letoun má velké možnosti. Vezmu ho do Kentucky a tam uděláme generální opravu motoru. Až bude opravený, dáme letadlu nový nátěr, vyměníme některé plechy a nainstalujeme novou vysílačku.“ Po nějaké době už David montoval nově opravený motor do letadla. Studený prosincový vítr profukoval nevytápěný hangár. Zoufale osamělý, po celé měsíce odloučený od své rodiny a prokřehlý zimou, David pocítil, jak se ho zmocňuje deprese. Zápasil s ní celý večer, když spojoval elektrické kabely a upevňoval šrouby.

*Tohle není normální, pomyslel si David. Mám pocit, že se chci stočit do klubička a schovat pod příkrývku.* Pak si vzpomněl na své velké Útočiště. Přednesl svoji žádost Bohu. *Drahý Ježíši, sténal vnitřně. Jestli je tahle tíseň od nepřítele, prosím odejmi ji ode mne.* O šedesát vteřin později si začal pískat a cítil, že je naplněn svým obvyklým nadšením. Po zkušenosti s depresí si David uvědomil, že jeho optimismus a radost jsou každodenními dary od Pána.

Druhého dne, stále ještě překypující radostí, dostal David nápad. Co takhle překvapit rodinu a strávit s nimi Vánoce v Kaikanu? Vyžádalo by si to nějakou finanční obět', ale rodina za to stojí. Zatelefonoval několika lidem a vše bylo zařízeno. Zajistil

si poslední místo na pravidelné týdenní lince do Kaikanu. Nikomu o svém přiletu neřekl.

Becky přiběhla k ranveji, aby poslala Davidovi dopis. Toto měly být druhé Vánoce za celé jejich dvacetileté manželství, kdy měli být každý jinde. Velmi jí scházelo. Když letadlo přistálo a přijíždělo blíže, jedna z indiánských žen se zeptala Becky, „Není to pastor Gates, kdo sedí v tom letadle?“ Becky poskočilo srdce, ale pak odpověděla, „Ach, to není možné. Letos na Vánoce nebude doma. Je ve Státech a pracuje na opravě letadla.“ Když hleděla směrem k letadlu, po tváři jí stekla slza.

Když její vysoký, tmavý a pohledný vystoupil, přiběhla k němu a padla mu do náruče. Potom spolu ruku v ruce kráčeli směrem k domu, aby si i děti užily toto překvapení.

O měsíc později se David vrátil, aby si vyzvedl letadlo z Kentucky a přeletěl k Andrewsově universitě v Berrien Springs v Michiganu. Vedoucí údržby letadel, Brooks Payne, zde zapojil do konečných příprav letadla své studenty. Brooks byl obzvláště nadšený, že může být součástí misijního úsilí. Zasvětil tomuto projektu mnoho hodin navíc, aby zajistil, že vykonaná práce bude absolutně perfektní. Davidova odevzdanost do nich vlila touhu po misijním létání. Když do letadla dávali nové čalounění, nové brzdy, nová kola, nový přístrojový panel, nové kabely pro elektroniku a když odstraňovali korozi, postarali se také o vysokofrekvenční vysílačku.

Jeden muž, který uslyšel o Davidově misijním projektu v Guayaně, se zastavil v hangáru. David mu vysvětloval, „Tahle dvousedadlová Cessna 150 je ideální pro operace na krátkých a nekvalitních přistávacích plochách pralesa.“ Letadlo bylo vybaveno pro krátké vzlety a přistání. Mělo také měnitelné špičky křídel, které pomáhaly zvýšit úhel stoupání. Velká kola s balonovými pneumatikami umožňovala přistávání na nerovném terénu.

„Mohu tomu projektu nějak pomoci?“ otázal se muž a začal z kapsy vytahovat šekovou knížku. Peníze začaly přicházet z mnoha dalších zdrojů. Tři měsíce po zakoupení letadla byla půjčka od Tedovy rodiny kompletně splacena. David mohl jen konstatovat, že „Bůh to znovu udělal! Vykročili jsme s vírou a vody se rozestoupily.“

Guayanská adventní letecká zdravotní služba se brzy stane skutečností.

Rekonstrukce letadla byla dokončena. David se usmíval, když kontroloval funkce bílého letadla se žlutými, červenými pruhy, černými registračními čísly a zelenými nápisy (barvy guayanské státní vlajky). „Vykonalí jste nádherné dílo,“ řekl studentům. „Nový výkonný motor a vysokozdvíhací křídla z něho dělají ideální letoun k zahájení zdravotní přepravní činnosti.“

„Máš všechno vyřízeno s úřady v Guayaně?“ ptali se ho lidé v Andrews.

„Nemám. Celý postup je v Božích rukách. Budeme čelit nesnázím. Sekulární vláda se nezdá být příliš nakloněna akcím misijního letadla ve vnitrozemí Guayany. Ještě nevidí, jakým přínosem může být církev při zvyšování kvality života v pralesi. Doposud jejich odpovědi jsou jen ne, ne, ne. Ale já důvěřuji Bohu, který dělá velké věci.“

„Pověz nám něco o svých plánech, až Bůh odstraní ty problémy.“ Studenti projevovali hluboký zájem.

„Máme tři hlavní cíle. Za prvé, bezplatnou službu pro zdravotní převoz. Budeme reagovat na každé nouzové volání a přepravíme nemocného do nejbližší nemocnice. Za druhé, nabídneme vyučování zdravotní výchovy. Velmi málo lidí tam zná zásady zdravého života. A za třetí, věříme, že hlavním faktorem úspěchu je dobrá komunikace. Každá vesnice, která má ranvej, má také vysílačku, takže pacienti budou vědět, kdy dorazíme na místo.“

„Jaké přistávací plochy tam jsou?“

„Délka je různá. Některé jsou dlouhé asi 270 metrů, jiné až 450 m. Všechny vyžadují zkušeného pralesního pilota. Některé jsou nebezpečné za vlhkého počasí. Jiné mají problém s větrem – jsou bezpečné ráno, ale obtížné večer.“

„Vypadá to, že tě čeká spousta nesnází. Je dobře, že Bůh a ty jste v tom spolu. Věnovali jsme té práci hodně sil a nechtěli bychom, abys s letadlem někde havaroval.“

„Moc vám děkuji, hoši. Potřebuji vaše modlitby o moudrost a bezpečí. Nadešel čas, abych letadlo dopravil do Guayany. Během dvou dnů bych měl stačit vyplnit palubní deník a doklady pro FAA.“

Leif Aaen (nedávný absolvent Andrewsovy školy pro údržbu letadel) bude mým druhým pilotem na cestě do Guayany. Plánuje, že s námi zůstane jako dobrovolník. Zastavíme se jen na víkend u mé rodiny v Illinois a pak už budeme na cestě do Jižní Ameriky.



## 13. Z Miami do Kaikanu

Rodina, sousedé a přátelé se shromáždili kolem letadla na travnaté přistávací ploše farmy Gatesových v Illinois. Davidův otec měl obvykle pevný hlas. Tentokrát však bylo slyšet, jak se mu hlas chvěje, když se modlil: „Děkuji Ti, Bože, za opatření tohoto misijního letadla. Sešli své anděly, aby se starali o Davida a Leifa na jejich mnohahodinové cestě do Jižní Ameriky. Chceme ti je i s letadlem odevzdat pro Tvé dílo v Guayaně.“

David a Leif najeli na začátek rozjezdové plochy a vzlétli kolem šesté hodiny večer. Na své první zastávce v Chattanooga kolem půl jedenácté, doplnili palivo nejen do nádrží v křídlech, ale naplnili také přepravní nádrž s obsahem 60 litrů. Nádherné počasí umožnilo příjemný celonoční let do Orlanda na Floridě. Přistáli v pět hodin ráno, vyspali se asi pět hodin v zatemněném pokoji pro piloty a pak pokračovali směrem na mezinárodní letiště v Opa Locka, které patří k Miami. Vyřizování v Miami jim trvalo celé pondělní odpoledne.

V úterý časně ráno doplnili palivo do nádrží. Vzhledem k momentálnímu výpadku elektřiny musel David vyplňovat letový plán a platit za palivo při tlumeném světle. V sedm hodin již byli ve vzduchu a směřovali k Stella Maris, malému ostrůvku na Bahamách.

Právě když přelétali Nassau, ozval se v rádiu hlas z řídicího střediska. „Zapomněli jste své pasy v Miami.“ David okamžitě sáhl po své ledvince a pasy tam našel. Rádiovou zprávou byl poněkud zmaten. Co tam asi nechali?

Když přistáli ve Stella Maris, aby natankovali, půjčil Leif Davidovi peníze, aby se nemusel prohrabávat zavazadly, než najde svou aktovku. Večer, když přistáli v Grand Turk, David vytáhl zavazadla, aby našel svou aktovku, ve které byly peníze. Zachvátila ho panika. „Leife, já jsem nechal aktovku se dvěma tisíci dolary v té

zatemněné kanceláři! Většina letišť, kde musíme tankovat, nepřijímá na nákup paliva kreditní kartu.“

Když opouštěli Portoriko, nebylo Davidovi dobře od žaludku. Během tohoto pěti hodinového nočního letu dlouho mluvil s Bohem. „Nebeský Otče, Ty jsi Pánem celého tohoto projektu, bez ohledu na mé lidské břídilství a nedostatečnosti. Jestli jsem nechal tu hotovost v Miami, prosím proved' nás touto nesnází. Ty víš, jestli se aktovka našla a jestli jsou v ní peníze. Chci spočinout ve Tvých rukou.“

Znovu mu na mysl přišlo ujištění, „Když volají k Hospodinu v soužení svém, z úzkostí je vysvobozuje.“ Žalm 107,13. Jakmile vystoupili z letadla na mezinárodním letišti v San Juan, spěchal David k telefonu. Věděl, že Letecké sdružení Miami je v provozu 24 hodin denně. Na jeho otázky úředník odpověděl: „Ano, vedoucí zde poznamenal, že našel vaši aktovku u přepážky, kde jste platil za palivo. Otevřel ji, našel tam vaši hotovost a hned ji zamkl v trezoru. Mám vám oznámit, že vaše věci jsou v bezpečí a teď je jen zapotřebí se domluvit, jak je přepravit k vám.“

Naplněn vděčností a chválou, děkoval nebeskému Otci, který se nepretržitě stará o své nedokonalé děti, David té noci spal pokojně.

Druhý den ráno hovořil s manažerkou z Miami. Řekla mu, že peníze promění na platební příkazy. „Pošlu vám celou aktovku do Portorika,“ řekla a dodala, „Nebudeme vám za tuhle věc účtovat žádné náklady. Se všemi našimi zákazníky jednáme stejně.“

Ačkoliv tak ztratili celý den čekáním na aktovku, David se radoval z Božího požehnání a využil času na nákup zásob jídla na zbytek cesty. Věděl, že má před sebou ještě několik dlouhých letů než do pátku dorazí do Guayany.

Poštovní letadlo však mělo zpoždění a dorazilo až ve čtvrtek v 11 hodin dopoledne, takže David s Leifem vzlétli teprve půl hodiny po poledni. Směřovali k ostrovu Martinique. Mohutný mrak popela z nedávného výbuchu sopky v Monserratu však způsobil, že museli změnit směr letu a tak toho dne skončili ve Fort-de-France. Zde David znovu načerpal palivo, obdržel zprávu o počasí a vyplnil letový plán. Mluvil francouzsky se španělským přízvukem.

Příští zastávka byla na ostrově Svaté Lucie. Davidovi stoupala hladina adrenalinu v žilách, když přeletěli asi tři tisíce stop

nad dvěma krátery vysokých, činných sopek. Letadlo se otrásalo a kymácelo ze strany na stranu turbulencemi způsobenými směsí horkého a studeného vzduchu. „Děkuji Ti Bože za Tvé mocné anděly, kteří letí s námi,“ modlil se s vděčností.

Později se na obzoru začaly ve tmě ukazovat povzbudivé světelné tečky podél pobřeží Svatého Vincenta. Konečně David přes mlhu a nízkou oblačnost uviděl světla Grenady. Když se začalo ukazovat pobřeží Trinidadu, pozvedlo mu to náladu.

„Tady na tomhle letišti jsem žil tři roky a učil jsem aviatiku,“ řekl David Leifovi. „Pod námi je údolí Maracas, kde jsem vyučoval na koleji Karibské unie.“

Přistáli o půl desáté večer. Když čekali na celní a pasové odbavení, zavolal svému bývalému vedoucímu a příteli Rolandu Thompsonovi, pokladníkovi Unie, který hned přijel, aby se podíval na nové letadlo a pomohl mu s doplněním paliva. Potom pozval oba piloty, aby strávili zbytek noci v jeho domě.

Vzlétli o půl sedmé ráno a o tři a půl hodiny později už přistávali v Guayaně. Před přistáním na malém letišti uprostřed Georgetownu David vysvětloval Leifovi: „Získat povolení k našemu letu do Kaikanu bude Boží zázrak. Obvykle to trvá několik týdnů nebo i měsíců od příletu. Moc bych chtěl být na ukončovací slavnosti školního roku své dcery Katriny a neteře Kristen. Pojdme se pomodlit.“

Po přistání v Georgetownu ho několik mechaniků a pilotů sledovalo, jak zajížděl k hangáru. Letištní administrátor nařídil: „Zaparkujte támhle v tom rohu. V tomhle letadle nepoletíte hodně, hodně dlouho.“

„Možná, že máte pravdu, ale já si opravdu nemyslím, že to bude můj případ,“ odpověděl David. „Myslím, že odletím hned dnes. Mohu zaparkovat tady, když budu hovořit s ředitelem civilního létání?“

„Kvůli čemu?“

„Chci dnes letět do vnitrozemí.“ Všichni kolem se zasmáli.

„Nikdy jsme o něčem takovém neslyšeli. Když my přepravujeme letadla do země, musíme čekat dva nebo tři měsíce. Nemáte šanci letět dnes.“

Na cestě do kanceláře ředitele civilního létání, se David chytil zaslíbení, „V Bohu udatně sobě počínat budeme.“ Žalm 108,14. Nejdříve svou žádost předložil zástupci ředitele.

„Já vám opravdu nemohu povolit odlet,“ odpověděl zástupce.

„Potřebujete více zkušeností.“

„Létám v pralese už deset let.“

„Mám na mysli více zkušeností v Guayaně.“

„Ve vesnici Kaikan jsem už přistál nejméně desetkrát jako druhý pilot aerotaxi na strojích Islanders a Cessna 206s. Jsem obeznámený jak s trasou, tak i s terénem na přistávací ploše. K čemu potřebuji více než deset letů?“

„Potřebujete jich nejméně dvacet, než si zvyknete.“

„Obávám se, že až jich budu mít dvacet, řeknete mi, že jich potřebuji čtyřicet. Mohl bych, prosím, mluvit s ředitelem?“

„Máte štěstí, ředitel je dnes ve své kanceláři, ale on vám to stejně nepovolí.“

„Mohu jít k němu?“

David vykročil ke kanceláři ředitele a přitom se modlil. Ředitelova slova zněla stejně. „Ne, je mi líto, ale nemohu vás nechat letět. Potřebujete více zkušeností. Musím vaši žádost zamítnout. Let je příliš nebezpečný. Potřebujete letět nejméně dvacetkrát.“

„David pocítil zklamání, ale vyslal k Bohu další modlitbu, než pokračoval v rozhovoru s ředitelem. „Prosím, nezlobte se na mne, ale je zde taková okolnost – moje rodina žije v Kaikanu a moje dcera a neteř mají v pondělí ukončení školního roku. Byl jsem nějakou dobu ve Státech a byl bych šťastný, kdybych mohl vidět svou rodinu a být na tom ukončení.“

„Vaše rodina není tady v Georgetownu?“

„Ne, moje rodina žije v Kaikanu. Je to naše domovská vesnice. Ranvej je poblíž mého domu. Zním to tam velmi dobře.“

„Tak to mění celou situaci. Neměl jsem ani zdání, že tam žije vaše rodina. Vaše sebedůvěra je evidentní a je nakažlivá. Máte mé povolení k letu. Ale buďte opatrný. Ještě vám tady podepíšu tenhle formulář. Můžete dnes odletět.“ David vyšel od ředitele s povolením v rukou a s chvalozpěvem v srdci.

Letištnímu administrátorovi se otevřela ústa, když ho

David požádal: „Prosím, nechte doplnit palivo, než vyplním letový plán.“ Podal vedoucímu řídicího střediska letů povolení podepsané ředitelem civilního létání. Nikdo nevěřil, že by mohl odletět tentýž den, kdy přiletěl do Guayany. Ale David věděl, že jen Bůh může měnit smýšlení. Když letadlo začalo nabírat výšku, David pozvedl svůj hlas k nebesům, „U Boha není nic nemožného.“

Letěli nad pralesem celé čtyři hodiny a cestou si všímali orientačních bodů v krajině. Když začali klesat ke Kaikanu, Davidovi se zalily oči slzami. Když zajížděli k zaparkování, viděli, že na ně čeká celá vesnice. Ještě dříve, než se stačil odpoutat od bezpečnostního pásu a vystoupit z letadla, většina vesnických mužů se shromáždila kolem a všichni se snažili ho obejmout. Potom utvořili kolem letadla kruh, aby mohli vzdát díky Bohu, pro kterého nic není nemožné.

Davidovi se několikrát zadrhl hlas, když ze srdce vyléval svou vděčnost Bohu, že toto letadlo zdravotnické služby konečně dorazilo do svého domova v Kaikanu. Pralesem se rozléhal chvalozpěv Bohu, kterému tito indiáni sloužili. Becky se zdálo, že slyší zpívat anděly. Dvacet minut před zahájením soboty zatlačili letadlo na parkovací plochu u jednoho z mangových stromů.



*Oprava Cessny 150; David, Joe Alexander a Claude.*

## 14. Učňovská škola Davisových indiánů

Davidova koupě zdravotnického letadla znovu prokázala, že Bůh rád činí zázraky. Jak to však bude s provozem letadla? Palivo je v Guayaně extrémě drahé, a to zvláště ve vnitrozemí. Avšak GAMAS (Guayana Adventist Medical Aviation Service) začala svou práci s vírou. Pacienti byli znovu dopravováni do nemocnic a zpět.

Pokaždé, když David vynaložil nějaké prostředky na jídlo, palivo nebo léky, někdo přiletěl a řekl, „Cítím nutkání dát ti tenhle dar na tvé výdaje.“

Tento postup dávání a přijímání začal Davidovi pomalu docházet. *Dávání je vlastně přijímání*, ale jen když tvým finančníkem je Bůh.

Jednoho dne přišel velký dar. „Neděláme něco špatně?“ zeptala se Becky. „Určitě jsou naše výlohy nedostatečné vzhledem ke zdejším potřebám. Je možné, že od nás Bůh chce, abychom pro tyhle lidi dělali víc?“

„Taky mi to tak připadá. Všiml jsem si, že zdejší mládež potřebuje vyšší školu než jen základní (1. – 8. ročník). Vidím potřebu návazné školy, která by připravila mládež pro službu. Potřebují být zaměstnaní, ne nečinní. Někteří z nich se už dostali do problémů.“

„Mnozí z našich mladých lidí odchází z Boží církve.“

„To je pravda. Potřebují internátní školu. Tak jednu postavme.“ Davidovo nadšení vzrůstalo. „Až do roku 1963 působili v Paruimě misionáři. Když se nová vláda dostala k moci, všechno skončilo. Rodina bratra Tolla byla nucena odejít a škola byla v r. 1964 zavřena. Měli bychom to místo prozkoumat. Je to méně než dva kilometry od vesnice. Myslím, že půda je tam velmi plodná. Tam bude všechno růst.“

Jako vždy, David, muž činu, zařídil let na přistávací dráhu vesnice Paruima, kterou William Toll před mnoha lety postavil.

Několikrát zakroužil nad vesnicí, čímž dal vesničanům znamení, aby za ním přišli k přistávací ploše, která se rozprostírala na druhém břehu řeky Kamarang. Všiml si, že je to opravdu krásná krajina. Vesnice byla postavena na poloostrově, ze tří stran obklopená černými, ale čistými vodami Kamarangu. Voda se zdála černá k vůli kořenům stromů podél břehu. Potom zakroužil nad pozemkem bývalé školy. Viděl několik menších polozbořených budov a jednu větší, která bývala domovem misionáře. V pozadí pozemku stála majestátní Dešťová hora a všude kolem se rozprostíral panenský deštný prales.

Když přistával, hovořil s Bohem. „Dej těmto lidem správnou představu. Vidím tady jen trosky. Žádní mladí lidé, jenom džungle. Ty to všechno můžeš změnit.“

Když přistál, dojednal schůzku s městskou radou. Protože mluvili dialektem, kterému David nerozuměl, měl sebou přítele, Alberta Anthona z Kaikanu, který překládal.

„Byli byste ochotní mít zde biblické učiliště?“ zeptal se přítomných.

„Velmi rádi, ale kde najdeme učitele?“

„Učitelé přijdou ze stejného zdroje, jako peníze. Bůh učiní zázrak. Moje otázka je, zdali uděláte všechno pro to, aby se plán uskutečnil, budete na tom pracovat?“

Chvilku přemýšleli: „My vám budeme účtovat za stromy, které porazíme a desky, které z nich vyrobíme,“ řekl mluvčí a stanovil sumu.

„Moment,“ přerušil ho David. „Tohle je váš projekt, ne můj. Já sem nepřicházím s penězi. Pokud chcete školu, postavíte ji vy! Já opatřím benzín a motorové pily, ale vy musíte stavět. A Bůh dodá vše, co budeme potřebovat.“

„My budeme účtovat za naši práci a...“

„Ne, ne. Tady nemůžeme mluvit o účtování za práci vydělávání peněz. Jediná otázka je, jestli tu školu chcete nebo ne.“

Členové rady mezi sebou hovořili. Davidův tlumočník ho informoval o směru, kterým se jejich rozhovor ubíral. Diskutovali o tom, kolik má každá vesnice dostat podle vlastních měřítek za služby, které dodávala a jak má být každý zaplacen. David je znovu přerušil.

„Podívejte se, přátelé, jestli opravdu chceme postavit školu, pak celá akce musí být postavena na vztahu, ve kterém obě strany dávají a obě strany z toho mají užitek. Já vím, že Bůh se postará o naše potřeby, protože On to dělá vždycky. Ale jestli neopatříte pracovníky vy, obrátím se na nějakou jinou vesnici.

Ženy, mladí lidé a děti stojící kolem místní „radnice“ (s nezasklenými okny) pozorně naslouchali diskusi. David uslyšel, jak lidé zvenku začali něco pokřikovat na členy rady. Zeptal se Alberta, „Co to říkají?“

„Ženy volají: Nebud'te hloupí. Neměli jsme školu už třicet let. Jestli to nepřijmete, nebudeme ji tady mít nikdy.“

S takovým povzbuzováním zvenčí netrvalo mužům uvnitř příliš dlouho, aby se rozhodli. „Uděláme, co je z naší strany potřeba. Dáme pracovníky.“

„Výborně,“ zvolal David. „Tohle bude jen a jen vítězství na obou stranách, protože budeme spolupracovat s Bohem.“ David si potřásl rukama se všemi členy rady, kteří se teď souhlasně usmívali.

„A teď začněme společně plánovat. Nejdříve je potřeba opravit ten velký starý dům, který byl postaven v padesátých letech. To bude pro tuto chvíli dostačující ubytovna pro dívky a učitelky. Menší budovy mohou sloužit jako ubytovny pro chlapce, učitele a rodiny. Vypadá to, že střechy zatékají a podlahy asi nejsou docela bezpečné, ale s pomocí vašich dovedných řemeslníků se to jistě dá spravit a domky se mohou používat, než bude postavena větší budova.“

Povzbuzení touto Davidovou představou a vírou se všichni modlili, aby je Bůh vedl a dal jim moudrost ke všemu plánování. Po dlouhé diskusi David shrnul plán, ke kterému dospěli:



*Učňovská škola Davisových indiánů v Paruimě.  
První budova s učebnami*



„Naše první budova bude mít dvě podlaží. Horní bude sloužit jako chlapecká ubytovna a přízemí bude mít tři třídy a dvě malé kanceláře pro učitele. Druhá budova bude biblickým centrem s třídami pro program biblických pracovníků a se shromažďovací místností v přízemí. Ve druhém podlaží bude knihovna a audiovizuální středisko, a ještě jedna třída.“

Měsíc před slavnostním započatím stavby vesničané vykáceli stromy a vyčistili celý pozemek od křovin a vymezili ho kolem dokola provazem. 4. října 1997 naplnil velký zástup lidí modlitebnu adventistů sedmého dne, stojící nad řekou. Někteří lidé ve tři hodiny odpoledne šlapali jeden kilometr po cestičce z vesnice Paurima do školy, zatímco jiní se plavili v kanoích proti proudu k místu, kde se mělo začít stavět. Všichni chtěli být přítomni slavnostnímu zahájení prací.

David, který byl posledním řečníkem tohoto odpoledne, oznámil: „Tato škola se zaměří na plnění Božího plánu. Veškeré studium a práce studentů bude směřovat ke službě Kristu skrze službu druhým. Pamatujte, že tohle je Boží škola. On sám financuje celý tento projekt. Bůh nám zajistí, že naše nádoby s olejem nevyschnou jen tehdy, budeme-li kráčet vírou vpřed. Mládež z okolních vesnic bude mít příležitost získat akademické i praktické vzdělání v křesťanském prostředí. Prosím, abyste se za tento vzrušující projekt každý den modlili.“

Stavba začala bez otálení. Kácení stromy v džungli a rozřezávání je motorovými pilami na hrubé desky. Dopravování těžkých čerstvých desek z pralesa celé kilometry bylo vyčerpávající prací, ale lidé v Paruimě pracovali s láskou a vírou, že Bůh opatří prostředky. Vše šlo dobře a dotace přicházely nepřetržitě.

Zatímco práce na stavbě školy pokračovala, Davidův letecký rozvrh byl náročný. Společnost v Georgetownu, která dodávala palivo, mu dovolila tankovat podle potřeby pod podmínkou, že na konci měsíce vždy zaplatí všechny účty.

Po několik měsíců přicházelo dostatečné množství prostředků ke krytí účtů za palivo. A potom přišel jeden měsíc, kdy se David podíval na bankovní účet dva dny před termínem zaplacení paliva a shledal, že tam je dvě stě dolarů. Účty za palivo však činily tisíc

dolarů. Vybral všechno, co zbylo na jeho účtu a poslal emailovou zprávu svému otci s dotazem, jestli nedošly nějaké nové dary. Odpověď byla záporná, ale přišla s povzbudivou zprávou, že večer tuto věc předloží Bohu s celou rodinou. Když David zavolal rádiem do Kaikanu a požádal o jejich modlitby, jeho švagr Ted přidal dalších sto dolarů. Suma však zdaleka nedostačovala k uhrazení potřebné tisícovky.

David byl zmatený a modlil se, „Pane, Ty máš všechny finanční zdroje. Všechny naše potřeby jsi doposud naplnil. Ty víš, že nemám přístup k žádným financím kromě těch, které mi pošleš Ty sám. Jestli nebudu mít peníze na zaplacení účtů, budu nucen zrušit lety a zastavit stavební práce na škole. Proč bys nás vedl tak daleko a potom tu práci zastavil? Chceš Ty, který vlastníš všechna stáda na tisíci horách, nechat mezi vesničany šířit pověst, že náš Bůh není schopen opatřit prostředky pro příští měsíc?“

Když si vzpomněl, že „Bůh má tisíc cest jak uspokojit naše potřeby, i když my nevíme o žádné,“ naplnil ho pocit pokoje. Té noci dobře spal. Brzy ráno vstal a začal den modlitbou. „Pane, dej mi pokoj. Ty víš, že jsem připraven dílo zastavit, pokud chceš, abych to učinil. *Ale odmítám věřit, že jsi nás vedl tak daleko jen proto, abys pak tyto prostředky zastavil.*“

Otevřel Bibli a vybral si ke studiu První Knihu královskou, kapitolu 17. Četl o Eliášovi a vdově a její každodenní dodávce oleje. Najednou mu přišlo na mysl, *Udělej to jako tato vdova – použij to, co máš. Ale Pane, odporoval David, já nepotřebuji olej. Já potřebuji hotovost.* Nemohl se však zbavit neodolatelného dojmu, že má alespoň sečíst to, co má. *Stejně to nemá žádný význam,* diskutoval sám se sebou. *Vždyť vím, kolik mám. Právě jsem to vybral z banky.* Ale protože nutkání bylo tak silné, rozhodl se nevzdorovat mu. Prostě spočítá peníze a tím to zhasne.

David otevřel aktovku a vytáhl z ní bankovní obálku s penězi. Byl překvapen, když uviděl velké množství dvacetidolarových bankovek a dvě stodolarové. Přepočítal peníze a pak je počítal znovu. Nemohl uvěřit tomu, co viděl. Celková suma byla jeden tisíc a padesát dolarů. Více, než měl zaplatit za palivové účty.

David padl na kolena se srdcem přetékaným vděčností.

„Bože, děkuji ti, že jsi seslal anděly, aby vložili do obálky ty peníze. Znovu jsi je opatřil.“ Pak otevřel Bibli a nahlas četl, „Dobrořeč duše má Hospodinu, a nezapomínej se na všechna dobrodiní jeho... kterýž



*Sbor CASD v Paurime*

nasycuje dobrými věcmi ústa tvá, takže se obnovuje jako orlice mladost tvá.“ Žalm 103,2.5. Rádiem zavolal rodině a poslal emailovou zprávu otci o tomto nádherném zázraku. Mladá žena, která přijímala peníze za Davidovy účty za palivo řekla, „Kapitáne Gatesi, jsme rádi, že jste

naším zákazníkem, protože vždy platíte své účty.“ David si pomyslel, *Bůh je uctíván tím, když Jeho děti platí účty včas.*

O šest měsíců později David oznámil celému okolí: „Připravte se na zahájení školy. Prozatímní budovy jsou opravené. I když nová budova ještě není dokončená, Bůh brzy opatří učitele.“

„Jak můžete začít vyučování bez učitelů?“ ptali se skeptičtí rodiče.

„Já jsem se od Boha naučil jedné lekci. Nezáleží na tom, co máte nebo nemáte. To, co zde platí je, že děláte to, co od vás chce. On sám je odpovědný za následky, ne já, ani vy. Oznámíme datum otevření a uvidíme, co Bůh učiní. Každý den budou studenti i učitelé pracovat na farmě, v zahradách, čistit pozemek, nebo pracovat v kuchyni. A rodiče budou dodávat potraviny až do chvíle, kdy zahrady začnou produkovat zeleninu a ovoce. Odpoledne budou mít hodiny angličtiny, španělštiny, náboženství a hudby,“ uzavřel David.

Dva týdny před začátkem školního roku zapůsobil Bůh na dva mladé francouzské manželské páry jménem Gotin a Mathieu z ostrovů Guadaloupe a Martinique, aby přišli učit jako dobrovolníci do těchto provizorních poměrů na jeden rok. Když lidé viděli, jakým způsobem Bůh opatřil učitele, nadšení v Paruimě vzrostlo.

Každý vesničan obětoval jeden týden dobrovolnické práce na škole. S vyhlídkou na cíl, vyčlenili jeden celý týden v dubnu

na dokončení posledních prací na dvoupodlažní školní budově. Potenciální studenti přišli o čtyři měsíce dříve, aby oseli půdu na farmě, uklidili celý pozemek, opravili stávající obydlí a postavili provizorní stavení s doškovými střechami za účelem vaření a uskladnění potravin. David dopravil letadlem 100 kg rýže, 50 kg hrachu a 50 kg mouky, vše darované, na obědy pro dobrovolníky. Bůh se jistě usmíval na



*Domorodec z Paruimy*

své šťastné děti, když se připravovaly na slavnostní vysvěcení první dohotovené budovy. O týden později Roland Thompson, pokladník Karibské unie a jiní návštěvníci z Andrewsovy univerzity přiletěli do Paruimy na otevření biblického centra a knihovny. Thompson, jako reprezentant oddělení globální misie, vyjádřil vděčnost za vykonané dílo a předal velký finanční dar Unie na započetí evangelizačního díla.

Po osmnácti měsících práce bylo učiliště Davisových indiánů v Paruimě oficiálně otevřeno uprostřed října 1998. Pojalo třicet jedna studentů. Byla to jediná adventní škola v Guayaně za uplynulých třicet let. Tito oddaní průkopničtí studenti, pečlivě vybraní z mnoha uchazečů, přišli ze sedmi pralesních vesnic. Čtyři zahraniční a tři místní pracovníci tvořili učitelský sbor – všichni na dobrovolném základě. Zasvětili se tomu, aby dali těmto studentům misijního díla solidní křesťanskou výchovu. Každý student bude čtyři hodiny dopoledne pracovat a čtyři hodiny odpoledne studovat.

Protože vzdělání bylo poskytováno zdarma, vyvstala otázka: „Jak budeme studenty živit?“ Většina z nich byla z pralesních vesnic. Ti, kteří přišli z Venezuely, přišli pěšky z velké dálky přes hory, takže sebou nemohli přinést mnoho potravin. A jejich rodiče tudíž také nemohli přispět. Věděli však, že Bůh jistě má i pro tuto věc své

řešení, a tak se modlili.

Když se David druhého dne ráno probudil, vzpomněl si, že se jednou setkal s ženou jménem Norma Thomas, která jako představitelka své vesnice Kamarang, byla také regionální zastupitelkou nevládní organizace SIMAP, zabezpečující potraviny pro indiány, kteří zkvalitní způsob života ve svých vesnicích. David ji navštívil. Když jí představil problém se školou, jen se usmála.

„Kapitáne Gatesi, minulý týden jsem obdržela sto tun potravin z Norska – široký sortiment výrobků. Uvažujeme, jak bychom tuto velkou zásobu potravin využili.

Jsem si jistá, že to naše organizace schválí pro první rok, než vaše farma začne produkovat ovoce a zeleninu. Požádám, abychom dodali potraviny pro každého studenta a taky abychom zaplatili transport potravin k vám do Paruimy“.

Dříve, než slíbené potraviny začaly přicházet, jídlo ve škole došlo. Studenti i učitelé se modlili a prosili Boha, aby uspokojil jejich potřeby. Téhož dne připluly po řece kanoe s potravinami od starostlivých rodičů. Bez nich by studenti museli hladovět. Příští týden přistálo letadlo s 250 kg jídla. Bůh slyšel a odpověděl.

Během onoho prvního roku David nalétal téměř tisíc hodin. Jen velmi špatné počasí ho někdy zdrželo od létání. O sobotách létal jen v nouzových případech, nebo když kázal ve vzdálené vesnici. Tak někdy strávil 5 – 8 hodin denně ve vzduchu a vykonal i sedmnáct letů za den. Večer usínal zcela vyčerpan.

Kdo platil účty za palivo? Bůh pohnul mnoho lidí k dodání potřebných prostředků.

Jak Bůh použil toto malé letadlo, aby otevřel dveře evangeliu? Mnozí obyvatelé okolních vesnic měli nepřátelský postoj vůči adventistům sedmého dne. V jedné z vesnic obyvatelé házeli na adventisty kamením dokud vesnici neopustili. David pocítil stejné nepřátelství, když zde přistál, aby odvezl jednoho nemocného k lékaři. Jednou se pastor wesleyanské církve v této vesnici přiblížil k letadlu.

Před odletem na něho David zavolaal, „Pastore, byl byste tak laskav a pomodlil se se mnou, než vzlétnu?“

„Já?“

„Ano, jste pastor, že?“

„Jsem,“ potvrdil. „Skloníme tedy hlavy a já poprosím Boha, aby požehnal bratra Gatese, jeho letadlo a toho pacienta.“

Poté pastor začal přicházet pravidelně. A David ho vždy požádal o modlitbu.

Později se pastor církve jménem Hallelujah odvážil přijít blíže. I jeho David požádal o modlitbu. Tato nepřetržitá setkání se stávala stále přátelštější. Nakonec David požádal, jestli by se mohl sejít s radou této nepřátelské vesnice.

„Bylo by možné, abych vám přinesl sérii přednášek na video? Nazýváme je NET '95. Náš biblický pracovník, který je také indián, může přinést videoprojektor s velkou obrazovkou a generator na elektřinu. Řečník Mark Finley představuje biblické pravdy fascinujícím způsobem. Můžeme vám dodat sérii evangelizačních přednášek na šest týdnů.“

Dříve by asi vesničané na Davida začali házet kamením, ale tentokrát jejich rada jednohlasně řekla *ano*. Po hlasování se přihlásil pastor wesleyanské církve. „Jsem ochoten zajistit všechny židle z mého kostela,“ oznámil.

Lidé z vesnice se shromažďovali v hale „*radnice*“ každý večer. Na závěr těchto přednášek byla asi třetina všech vesničanů pokřtěna. Mnozí z nich byli z wesleyanského kostela a nezdálo se, že by to jejich pastorovi vadilo. Zeptal se Davida, „Myslíte, že bych si mohl někdy půjčit váš videoprojektor?“

„Pastore, rád vám ho půjčím, kdykoliv ho budete potřebovat.“ Tak Bůh požehnal respekt, lásku, přátelství a zdravotní dílo prováděné pomocí letadla a otevřel dveře evangeliu.

Jednou při večerní pobožnosti řekla Becky Davidovi, „Bůh nám otevřel široké pole možností. Rozhodli jsme se Ho zkusit, jestli opravdu dodržuje svá zaslíbení. Teď naše rodina může jen potvrdit s apoštolem Pavlem, že *cokoli Bůh zaslíbil, mocen jest i učinit*. Ř 4,21.“



*Sylvelio Rueben připravuje jídlo  
přespolním studentům*

## 15. Nebezpečí v temnotách

O několik týdnů později letěl David se svou nejstarší dcerou Katie do Georgetownu s velkým seznamem věcí, které měli vyřídit. Když byli se vším hotovi, ubírali se směrem ke kancelářím Guayanského sdružení, aby tam strávili několik hodin vyřizováním e-mailové korespondence. Po setmění si vzali taxíka a jeli do nemocnice *Davis Memorial Hospital*, kde měli zajištěný nocleh.

David požádal řidiče, aby jim zastavil u obchodu s potravinami nedaleko nemocnice. Potřebovali nakoupit něco k večeři.

S malými taškami s jídlem pospíchali k nemocnici. David pevně svíral svou aktovku. Šel touto krátkou cestou už mnohokrát, ale tentokrát se cítil velmi nesvůj. Snažil se mu tím jeho anděl něco naznačit? Před sebou uviděl tři mladé muže, které viděl již dříve – takový druh lidí, který často obtěžuje kolemjdoucí. Šli rychle. David se ohlédl, ale nikoho za sebou neviděl.

Když obcházeli roh budovy a uviděli světla nemocnice, Davidovi se ulevilo. „Jsme jen asi 20 metrů od hlavní brány nemocnice. Jsem rád, že v té tmě s námi byli naši strážní andělé.“

O několik vteřin později dostal David ze zadu několik ran holí do hlavy. Ztratil rovnováhu a skácel se. Katie vykřikla, když ji v té chvíli někdo ze zadu uchopil za ruku a udeřil do hlavy. David pevněji sevřel aktovku, když se druhý muž snažil mu ji vytrhnout. Jídlo z tašek se rozsypalo po zemi. Vzhlédl a uviděl druhého muže, jak drží Katie za ruku a ve druhé třímá hůl. Další rána dopadla na jeho pravou tvář. David poznal, že je to muž, kterého minuli, když kráčeli k nemocnici. Katie stále křičela. Volnou rukou ji David uchopil za nohu a pevně ji sevřel. Věděl, že ji od něho nesmějí oddělit. I on začal křičet o pomoc. Doufal, že nemocniční stráž je uslyší křičet.

Když muž viděl, že nemůže Davidovi vytrhnout aktovku, začal mu druhý muž prohledávat kapsy. Naštěstí je David vyprázdnil předtím, než se vydali temnou ulicí pěšky k nemocnici. Právě v té

chvíli kolem projíždělo auto a ozářilo je svými světly. Muži okamžitě zmizeli. Dva strážní z nemocnice a několik sester uslyšeli rozruch a přispěchali na pomoc.

„To jste vy, doktore Gatesi s dcerou! Ach to je nám líto.“ Titul „doktor“ pocházel z doby, kdy David učil na koleji v Karibské unii v Trinidadu.

Pomohli Davidovi a Katie dovnitř, ošetřili je a zavolali policii. Než tři policisté dorazili, Davidova bolest hlavy poněkud polevila. Dr. Lara sepsal lékařskou zprávu.

„Budete schopni jet s námi v pickupu a ukázat nám, kde jste koupili potraviny a cestu, kterou jste šli?“ zeptal se jeden z policistů.

„Myslím, že ano.“

Když přijížděli ke křižovatce, na které David s Katie odbočili k nemocnici, uviděli ty tři mladé muže, kteří se chovali, jakoby se nic nestalo.

David na ně ukázal a zašeptal, „Tohle jsou ti tři hoši, kteří nás napadli.“

Policisté rychle zastavili a nařídili jim, aby nastoupili a pak pokračovali k policejní stanici. Ve světle kanceláře David identifikoval dva z nich. Přes jejich zapírání podal David spolehlivou zprávu o všem, co se stalo. Třetí podezřelý byl propuštěn. Ti dva identifikovaní byli vzati do vazby.

„Jsem velmi unaven a necítím se dobře. Je jedna hodina po půlnoci. Odvezte mne, prosím, do nemocnice, potřebuji spánek.“

„Rádi to uděláme, pokud můžete přijít ráno se svou dcerou k dalšímu vyšetřování.“

Příštího rána po snídani odjeli nemocniční strážní, kteří viděli pachatele, taxíkem na policejní stanici. Vzali každého zvlášť do místnosti, kde seděli pachatelé. Guayanské zákony vyžadují, aby svědkové a žalující postoupili vpřed a dotkli se obžalovaných. Tato procedura však naháněla strach Katie, která se pod tíhou stresu málem zhroutila. Rozplakala se a nebyla schopna odpovídat na otázky. David se modlil, „Dej jí odvahu, Pane.“

Policejní úředník povolil Davidovi vstoupit do místnosti a pomoci jí. Po několika minutách se vzpamatovala, dokončila své prohlášení a podepsala ho.



Když tento obřad skončil, zašli do obchodu s občerstvením, zhroutili se do křesel a nabírali novou energii popíjením ananasového a třešňového džusu.

„Tati, proč naši andělé včera večer nezasáhli?“ zeptala se Katie.

„Bochánku, někdy Bůh dovoluje bolest a ztráty. Já ti na to nedokážu odpovědět. Jednou však pochopíme, stejně jako Job, že Boží moc nikdy neselhává, pokud Mu důvěřujeme. On nás neopustil, i když nám na hlavu dopadaly rány, i když máme pohmožděniny. Modleme se jako Jeremiáš, „Uzdrav mne, Hospodine, a zdrav budu; vysvobod' mne a vysvobozen budu, ty jsi zajisté chvála má.“ (Jeremiáš 17,14)

## 16. Život v pralesní vesnici

David a Becky museli čelit neustálému nebezpečí nejhorší parazitické nemoci – malárii. Tato hrozná choroba se v Kaikanu stala téměř epidemií. Aby se to ještě víc zkomplikovalo, museli určit, o který ze dvou hlavních typů malárie se u daného pacienta jedná, aby mohli aplikovat správné léčení. Plasmodium vivax se dal léčit chlorochinem a primachinem, ale Plasmodium falciparum, mnohem vážnější a často smrtelný typ, se musel léčit chininem a jinými léky.

Jednou kolem půlnoci se probudili, když uslyšeli klepání na dveře. Vystrašený hlas za dveřmi oznamoval, „Ingrid zase zvrací.“

„Přijdu hned,“ odpověděla matka Becky.

„Půjdu s tebou, mami.“ Oblékly si kalhoty a obuly se, aby se ochránily proti hadům.

Jeden nový vesničan, jménem Errol se svou družkou Ingrid a jejich dvě děti, dvouletá Tyza a dvouměsíční Nicoleta se přistěhovali před několika měsíci. Bydleli u Errolovy sestry Lucity a jejího manžela Freemana, spolu s jejich třemi dětmi. Všichni dohromady žili v jednom domečku asi 3 metry širokém a 4 metry dlouhém. Ingrid těžce onemocněla malárií. Byla tak nemocná, že nemohla kojit svou mladší dceru. Brzy nato malou Tyzu něco štíplo a i ona onemocněla malárií. A poté i Freeman, manžel Lucity. Freeman onemocněl již před několika měsíci nějakou jinou chorobou. V té době byl tak zesláblý a trpěl žloutenkou, že ho David musel letecky dopravit do Georgetownské vládní nemocnice. Nyní se Freemanovi nemoc vrátila. Chvěl se zimnicí jako list ve větru.

S tolika nemocnými v domě to u Lucity vypadalo jako v nemocnici. Ingrid opakovaně zvracela. Malá Tyza měla vysoké horečky. Protože Ingrid nedokázala nic udržet v žaludku, Becky a její matka Patti jí nasadily intravenózní zavodňování s léčivou.

Druhého dne ráno se zdálo, že se její stav zlepšuje. Freeman byl však tak slabý, že nebyl schopen jít k přistávací ploše. Protože

nikdo nevěděl, kdy se David vrátí z letu, dva muži natáhli houpací síť na dlouhé bidlo a odnesli Freemana do lékárnického domku poblíž přistávací plochy. David se vrátil příliš pozdě nato, aby ho mohl transportovat do Georgetownu. Florencia Petersová, místní zdravotnice,



*Ingrid onemocněla malárií. Leží v bezvědomí.*



mu nachystala lůžko na spaní a Lucita s ním zůstala přes noc. Errol zůstal s Ingrid a dětmi v jejich domku. Když Ingrid začala znovu zvracet, Errol v zoufalství vyběhl z domu a spěchal k nedalekému domovu Gatesových. Ve tmě noci a bez baterky se mu podařilo nesejít z vyšlapané cestičky a nešlápnout na žádného hada.

Matka Becky s Errolem spěchala zpět k jeho domovu. Když se Ingrid pomalu obrátila na svém loži, aby mohla dostat injekci, zašeptala, „Je mi tak zle... Já myslím, že tohle nepřežiju.“

Brzy ráno David vzlétl s Freemanem na cestu do Georgetownu. Asi o hodinu později šla Becky zkontrolovat stav Ingrid. Zjistila, že již nezvracela. Dala jí tabletky a přemítala, proč je tak nezvykle ospalá.

Vzhledem k velkému počtu případů malárie v Kaikanu, přivezl David pracovníka z laboratoře, aby odebral vzorky krve

všem obyvatelům. Tento zravotník právě stál venku pod mangovým stromem s Becky a její matkou, když přiběhl malý Lucitin chlapec. O několik okamžiků později uslyšeli nářek. Náhlé bodnutí strachu proniklo srdcem Becky. Ani si neobula sandály a rozběhla se s modlitbami na rtech k domu. Její matka ji následovala. Lidé shromáždění kolem dveří vpustili Becky dovnitř. Errol hystericky nařikal, „Ona umírá! Ona umírá! Prosím tě Ingrid, neumírej! Slibuji, že si tě vezmu za manželku, jen mi neumírej.“

„Tep, dýchání i barva kůže se zdají dobré,“ zašeptala matka Becky. Krátký pohled jim prozradil, že Ingrid leží ve své síti v bezvědomí. Becky položila své paže kolem Errolových ramen a zeptala se, „Já nevím, jestli jsi křesťan, ale mohu se pomodlit k Bohu za Ingrid?“

„Ach ano,“ souhlasil Errol. Během modlitby se uklidnil.

Becky běžela zpět ke svému domu a posílala naléhavou zprávu rádiem: „Davide, vrať se zpět, jakmile bude postaráno o Freemana. Máme zde kriticky nemocného pacienta.“ O dvě a půl hodiny později ho slyšela rolovat po runwayi.

Errol ještě s dalším mužem znovu natáhli houpací síť na bidlo. Když takto přenášeli Ingrid k letadlu, Becky jednou rukou držela ve vzduchu infuzní láhev a druhou stínila Ingridinu tvář deštníkem. David posunul sedadlo spolucestujícího zcela dozadu, připoutal Errola do sedadla a vystlal podlahu spacím pytlím. Položili Ingrid na podlahu s hlavou na Errolově klíně a připoutali ji také. David zavěsil infuzní láhev pod strop kabiny.

Skupinka lidí se shromáždila kolem letadla s prosbou k Bohu o vedení a uzdravující moc. Když David vzlétl, Becky zavolala rádiem své přítelkyni, aby je čekala na letišti a odvezla pacientku, která je již v bezvědomí, do nemocnice. Pak se svými dvěma děvčaty vzala dvě Ingridiny děti domů dokud se Lucita, která každé ráno učila ve škole, nevrátí domů.

Rodina se zaradovala, když uslyšela, jak se letadlo vrací právě před pátečním západem slunce. Když se shromáždili k pobožnosti, Becky se modlila, „Ani nevím, jak ti poděkovat, Bože, za to letadlo, které zachraňuje životy a všemožně pomáhá všem těmto lidem. Máme vždycky radost, právě tak, jako Ježíš, když jim můžeme

pomocí v tělesných bolestech. Ale kéž také poznají Tvou velkou lásku, kterou k nim chováš.“

O dva dny později dostali rádiovou zprávu, že stav Ingrid se poněkud zlepšil. Errol však dostal vysoké horečky.

Během několika následujících týdnů se zdálo, že se ďáblovi andělé vyžívali v plánování nových a nových problémů. David a Becky nabídli některým vesničanům pomoc při sklizení jejich úrody. Když oba kráčeli pralesem za vesničany, David prosekával cestu mačetou. Jednou se však udeřil do kolena a ostří mačety proniklo kalhotami. Rána, na koleni si vyžádala pět stehů.

Téhož dne Leif, misijní student z Andrewsovy university, který byl Davidovým druhým pilotem na cestě z USA do Guayany, si hrál s dětmi v řece. Skočil do vody a narazil na něco ostrého. Skončilo to velkou krvácející řeznou ránou na čele.



*Ted Burgdorff ošetřuje L. Aena, mladého misionáře uštknutého hadem.*

Krátce nato Ted pracoval se dřevem a používal přitom dláto. Při práci narazil na suk, dláto se mu smeklo a rozřízlo mu dva prsty na levé ruce. Na jednom z prstů již měl nějaké kousnutí neznámého původu, které po této nehodě začalo otékat a vypadalo to, že se tam dostala infekce. Prst otekl do dvojnásobné velikosti a antibiotika ani hydroterapie nepomohly. Třetího dne se na ruce objevily červené proužky postupující vzhůru po jeho paži. Lymfatické uzliny ztvrdly. Jeho manželka Betsy měla velkou starost a neustále přikládala obklady dřevěného uhlí (charcoal). Stav se však dále zhoršoval. Čtvrtý den začal z prstu vytékat hnis a proužky z paže se začaly vytrácet. O tři týdny později otok zcela opadl, ale kůže stále byla namodralá. Uplynulo několik dalších týdnů, než prst konečně vyhlížel normálně. Vesničané měli za to, že kousnutí bylo

bud' od štíra, jedovaté stonožky nebo jedovatého pavouka.

Korunou celé série těchto neblahých událostí bylo, když skupinka lidí šla v pátek večer na zahájení soboty. Leif šel v malé vzdálenosti za hlavní skupinou, a když stoupali do kopce, všiml si kusu šedého hadříku ležícího v trávě. *Musím to odstranit*, pomyslel si. *Vypadá to jako had a mohlo by to někoho vystrašit*. Zvedl hadřík, sešel kousek s cesty a odhodil ho. Byl však obutý jen do sandálů a šlápl na chřestýše, který byl ukrytý v trávě. Ucítil ostrou bolest v palci u nohy.

Když uslyšeli jeho výkřik, Ted přiběhl zpátky a okamžitě začal vysávat ránu. Jedno z dětí běželo domů pro dřevěné uhlí a obvaz, aby ho mohli použít jako škrtidlo. Dospělí ve skupině uchopili Leifa a odnášeli ho zpět k domu.

To Bůh jistě zařídil, že Ted několik dnů předtím obdržel informaci, kterou mu poslal přítel přes internet, o tom, jak léčit uštknutí hadem pomocí elektrických šoků. Hovořil o tom se svou rodinou a hodně o tom diskutovali. A nyní, když byl Leif v krizi, Ted připojil kabel ke startéru motorové sekačky na trávu a začal dávat Leifovi malé dávky elektrického proudu v patnáctiminutových intervalech. Začal v centru uštknutí a při každém novém šoku pokračoval do širšího okolí rány.

V celé Guayaně není k dostání žádný protijed na hadí uštknutí, a tak léčba dřevěným uhlím byla vše, co mohli udělat. Leif trpěl prudkými bolestmi, ale při každém novém obkladu dřevěného uhlí se mu ulevilo. Vždy, když se bolest vrátila, aplikovali nový obklad. Tak to pokračovalo celou noc.

Zpráva se brzy roznesla „pralesní poštou“. Brzy se shromáždila asi polovina celého sboru a obklopili Leifa, aby z první ruky viděli, jak se úspěšně léčí hadí uštknutí. Lidé se modlili, aby Bůh zachoval Leifův život. Toho večera vesničané zabili během dvou hodin čtyři hady, a přinesli je do domu. Zdálo se, jakoby d'ábel byl znovu posedlý tím, aby zabíjel Boží lid skrze hady, stejně jako na poušti. Ale i v tomto světě je Bůh silnější než nepřítel.

V sobotu ráno Leif kráčel do modlitebny na uštknuté noze jen s malou bolestí. Byla to pro vesničany událost naprosto neslýchaná. Pokud oběti uštknutí chřestýšem přežijí, mají otoky a velké

bolesti po celé dlouhé měsíce. Leifovi se dokonce neudělal žádný otok. Bůh seslal moc a moudrost těm, kteří prováděli toto rychlé ošetření. Přírodní léčiva vykonala pozoruhodné uzdravení z uštknutí jedovatým hadem, jakého tito vesničané nikdy nebyli svědky.

Satan se svým znepokojováním však ještě nebyl u konce. Nějaký vychytralý a zkušený lovec se začal vkrádat do Kaikanu krást psy. V krátkém čase jich tento zabiják – jaguár – dostal celkem devatenáct. Nikdo se necítil bezpečný, zvláště děti. Tato troufalá šelma bez ostychu vstoupila do kuchyně jednoho domu a odtáhla odtud domácího psa poté, co mu uštkla paralyzující ránu svou tlapou. Děti přicházející ráno do školy viděly jaguára vyběhnout ze školní budovy. Bylo zjevné, že toto zvíře ztratilo svůj přirozený strach z lidí. Děti byly ve velkém nebezpečí. Vesničané našli napůl snědeného psa. Naléhali na místního policistu, aby jim pomohl, protože měl pušku.

Slíbil: „Já ho dostanu. Vezmu toho mrtvého psa a nastražím na jaguára léčku. Potřebuji jen jednoho vesničana na pomoc.“ Policista s druhým mužem vystavěli na jednom stromě pozorovatelnu. Kolem šesti hodin večer uslyšeli vesničané výstřel a krátce nato další. Pak někdo přiběhl.

„Je mrtvý. Pojd'te se na něj podívat. Je to velká kočka,“ oznámil posel.

Děti si nasadily boty a dlouhé kalhoty, aby se ochránily před hady, popadly baterky a se svými rodiči spěchaly, aby se podívaly na toto stvoření. Vesničané z něho stáhli kůži a maso dali zbývajícím



*Ošetření poraněné nohy*

psům. O několik dnů později uslyšeli řvaní dalšího jaguára, pravděpodobně jeho družky. Pak už byl od nich pokoj.

Po několika dnech dva chlapci přinesli domů třímetrového hroznýše královského. Byl po obvodu tak silný jako mužské stehno. Nafukoval se a na své okolí zlověstně syčel, pokud se k němu někdo přiblížil. Přivázali

„pana Syčícího“ ke stolu, na kterém Becky právala prádlo. Becky odmítla práť prádlo, dokud tu nestvůru nedají pryč. David dal hada do velkého pytle v zavazadlovém prostoru letadla s úmyslem, dát ho do zoologické zahrady v Georgetownu.

Becky vypadala ustrašeně. „Davide, nemáš strach, že se ta potvora dostane z pytle ven a uškrtní tě uprostřed letu?“

David ji objal. „Jsem tak rád, moje milá, že se tolik staráš o svého pilota. Dal jsem hada do dvojité tašky a zavázal jsem ji jedním provazem navíc. Nechtěl jsem svému strážnému andělu přidávat práci.“

V Georgetownu David obvykle přespával v domě vedoucí lékařky nemocnice a jejího manžela – Dr. Faye Whiting-Jensenové a jejího manžela Steva. Když přišel do jejich bytu, nikdo nebyl doma. A tak nechal hada ve dvojité tašce na verandě a asi na hodinu odešel. Když se vrátil, zpozoroval velký rozruch a uslyšel křik přicházející z verandy. Steve a jeden chirurg z nemocnice, Dr. Arsenio Gonzáles, stáli na pohovce, v rukou třímali hole a snažili se jimi udržet velkého hada na podlaze.

„Ach, tady je můj pan Syčící, kterého mám dovézt do zoologické zahrady,“ zvolal David. Chytil hada za hlavou a znovu ho bezpečně uložil do pytle.

„Tak takhle se sem ten had dostal,“ řekl Steve. „Nedokázali jsme si vysvětlit, jak se takhle velký had mohl po schodech dostat až do bytu a na verandu.“

O pár dní později nějaký muž zaklepal na dveře Gatesových v Kaikanu. Aby se k nim dostal, musel si v noci prošlapat sedmihodinovou cestu pralesem z vesnice Arau.

„Prosím pomozte. Osmiletý Daniel velmi onemocněl po hadím uštknutí.“

„Je dobře, že tam právě dokončili přistávací plochu,“ poznamenal David, když pospíchal k letadlu. Vzdálenost, která pralesními pěšinkami trvala sedm hodin, byla vzduchem překonána za sedm minut. Když David přispěchal k domu, kde ležel malý Daniel, jeho srdce pokleslo při pohledu na jeho enormně oteklou nohu. Všiml si také, že mu již začaly krváčet dásně. Jeho naděje na Danielovo přežití poklesla.



David shromáždil vesničany k modlitbě. Zsvětil chlapce Bohu, pokud jeho život bude zachován. Pokračoval na modlitbách, když chlapce převážel na kliniku v Kamarangu. Neměli tam žádné léky, ale hned přivolali další letadlo, aby převezli Daniela do Georgetownu.

Bůh modlitby vyslyšel. Daniel svůj ortel přežil a vrátil se do Arau. Otok však pokračoval a rána vypadala velmi ošklivě. David ho tedy převezl do Kaikanu, tentokrát do péče Becky. Ta mnohokrát odsála ránu na noze, namazala ji antibakteriálním krémem a zabandážovala. Nakonec se noha úplně uzdravila.

Becky často chválila svého božského Pomocníka. „Děkuji Ti, Ježíši. Tvoje uzdravující moc je tady v těchto pralesních vesnicích tak zjevná. Znovu a znovu prožíváme zaslíbení, kterýž odpouští tobě všechny nepravosti, kterýž uzdravuje všechny nemoci tvé.“ Žalm 103,3.

## 17. Řeka Jordán se rozestupuje

David udržoval úzký kontakt s guayanským ministerstvem zdravotnictví. Jeho povolení k provozu letadla ve vnitrozemí mělo vypršet 31. října 1997. Navštívil ředitele regionálních služeb a hovořil s vedoucím lékařem, který měl na starosti veškerou lékařskou péči v guayanském vnitrozemí.

Tento lékař mu řekl, „Slyšel jsem mnoho o vaší záslužné práci pro lidi ve vesnicích. Slibuji vám, že se postarám, abyste během tří dnů obdržel doporučující dopis pro ministerstvo zdravotnictví.“

Telefonní hovory a návštěvy ministerstva zdravotnictví však ukázaly, že tento lékař nedodržel svůj slib. Naopak, zdálo se, že se vyhýbá jak Davidovi, tak i jeho příteli Winstonu Jamesovi, který byl vedoucím vzdělávání v Guayanském sdružení adventistů sedmého dne a Davidovým pomocníkem pro letecký program v Georgetownu.

„Obávám se, že letadlo bude muset zůstat na zemi do té doby, než získáme ten doporučující dopis,“ řekl Winston a nevyhlížel přitom příliš optimisticky.

„Winstone, prosím tě, zavolej řediteli civilního létání a řekni mu, že jsme připraveni splnit jeho požadavky. Snad pochopí a povolí nám létání,“ řekl David. „Já vím, že Bůh pracuje, protože naše modlitby k Němu stoupají celé poslední dva týdny. Víím jistě, že pověřil celou armádu andělů, aby vykonali Jeho vůli. Zaslíbil, že sešle své anděly, kteří jsou mocní v síle a činí slovo Jeho, jsouce poslušní hlasu slova Jeho... a činí vůli Jeho (viz Žalm 103,20.21). Tenhle letecký program je Jeho. Moje volba je důvěřovat Mu v řešení, které vybere On.“

Příštího dne, 31. října, David zavolal Winstonovi, aby se dověděl výsledek. Winstonův hlas zněl vzrušeně. „Ředitel civilního létání nemohl uvěřit, že naše úsilí nepřineslo žádaný výsledek. Povzbuzuje nás, abychom pokračovali v létání a nenechali se ničím odradit a dodal, „Jestli vám ministerstvo zdravotnictví nechce pomoci,

znám někoho, kdo je mnohem výše než oni a vím, že vám poskytne podporu. Dojednejte si schůzku se samotnou předsedkyní vlády Janet Jaganovou. Víím, že podpoří vaše dílo.“

„Řekl jsi mu, že příští týden budeme mít návštěvu sedmi pracovníků ze Spojených států? Ví o našem plánu rozvinout zdravotní a vzdělávací program prostřednictvím organizace ADRA? Zmínil ses mu o lékaři z Michiganu, který přijal naše pozvání a poskytne čtyřdenní bezplatnou lékařskou službu vesničánům před svým odletem do Států?“

„Ano, všechno tohle jsem mu řekl. Navrhl, abychom pokračovali v létání, i když naše povolení dnes vyprší. Chce, abys ty návštěvníky dopravil do vesnic. Ale taky kladl důraz na schůzku s předsedkyní vlády, protože by nám mohla poskytnout podporu i v budoucnu.“

„Tohle zní povzbudivě,“ odvětil David. „Boží plány jsou daleko smělejší než naše. Předsedkyně vlády se příští rok bude ucházet o místo prezidentky. Představ si budoucí prezidentku podporující náš program. Bezesporu je to velká věc být v partnerství s Bohem.“

4. listopadu ve tři hodiny ráno přicestovalo všech sedm návštěvníků a byli uloženi k spánku o půl páté. O několik hodin později David spěchal do banky s šekem na zaplacení pronajatého letadla, které mělo dopravit pět z nich do školy v Paruimě. Odtud si měli vzít taxi do kanceláře sdružení, kde se setkají s Winstonem Jamesem. Pak budou pokračovat k ministroví pro indiánské otázky, kde by měli obdržet povolení na cesty ve vnitrozemí.

Když David vstoupil do kanceláře, zaslechl, jak Winston telefonicky hovoří s ředitelem civilního létání. Když uslyšel slova „letadlo nesmí vzlétnout,“ zamrazilo ho v zádech. Slíbený dopis ministerstva zdravotnictví neříkal téměř nic. Bez jeho doporučení nemohl ředitel civilního létání obnovit povolení. Misijní letadlo bylo uvězněno na zemi.

„Mohu s ním promluvit?“ zeptal se David. Winston mu podal telefon.

„Chápu vaši nesnadnou pozici. Dovolte mi však, abych vám vysvětlil, že naše cíle za uplynulý rok mají dalekosáhlý dopad. Tato návštěva byla pozvána, aby přezkoumala dílo, které zde bylo vykonáno a aby nabídla materiální pomoc v oblasti zdraví, vzdělání, zlepšení životních podmínek a dalších pozitiv lidem žijícím ve vnitrozemí. Tito lidé reprezentují celosvětovou organizaci ADRA. Poskytují širokou

škálu pomoci od hloubkových vrtů pro studny poskytující čerstvou vodu až po vyučování lidí pracovním dovednostem. Cokoliv se rozhodnou podpořit, bude předáno ústředí organizace ADRA ke schválení a financování. Je možné, že by náš problém zastavení provozu letadla – jediného dopravního prostředku do vzdálených oblastí – byl způsoben nějakým nepřítelem, který nenávidí, když se činí dobře potřebným lidem?“

Ředitel civilního létání souhlasil. David pokračoval a přitom se v duchu modlil.

„Byl byste ochoten prodloužit naše povolení o sedm dnů, abychom tyto návštěvníky mohli převést na potřebná místa?“

„To nemohu.“ Davidovy modlitby pokračovaly.

„Byl byste ochoten předložit naši prosbu výboru dopravního odboru?“

„To je zajímavé, že se zmiňujete o tomhle výboru – schází se totiž jednou za měsíc a tentokrát to bude právě dnes odpoledne.“

Davidovi začalo srdce tlouct s novou nadějí. „Pane, je mi jasné, že tohle není náhoda. Je zjevné, že se věci ujímá Bůh. Budeme se modlit, aby dali svůj souhlas, až jim představíte, jak velice je toho letadla zapotřebí.“

Ředitel odpověděl, „Zůstaňte na modlitbách, protože zřejmě jediné Boží moc je dokáže přesvědčit, aby udělali výjimku.“

Když David zavěsil, požádal spolu s Winstonem návštěvníky z organizace ADRA, aby se uchýlili do kanceláře předsedy sdružení. „Mám špatnou zprávu. Letadlo nesmí vzlétnout. Ale dobrou zprávou je, že náš laskavý Bůh, který nás vždy vedl v minulosti, je schopen v tom pokračovat. Poklekněme k modlitbě a prosme, aby nám udělili delší než sedmidenní prodloužení, o které jsme požádali.“

Upřímné opravdové modlitby o Jeho mocnou vysvobozující ruku stoupaly k Bohu. Poté všechny naplnil pokoj. „Pokračujme v našich plánech,“ řekl David, když skončily modlitby. „Pronajaté letadlo je připraveno přepravit vás do vnitrozemí. Víím, že Bůh naše modlitby již vyslyšel. Z Jeho milosti se k vám zítra připojíme.“

Když odešli, David a Winston jeli směrem ke kanceláři předsedkyně vlády a smluvili schůzku na nejbližší možný termín. Druhý den navštívili ministra pro indiánskou otázku.

„Naši představitelé vesnic ve vnitrozemí nám podali příznivé zprávy o vaší práci. Mám v úmyslu napsat doporučující dopisy jak ministru zdravotnictví, tak řediteli civilního létání se schválením vašich zdravotních a vzdělávacích projektů. Je mi potěšením dát povolení vašim návštěvníkům ze Spojených států.“

Winston s Davidem ministrovi poděkovali a odešli. Ve 3:45 odpoledne zavolali řediteli civilního létání právě ve chvíli, kdy se vracel do své kanceláře ze schůze výboru. „Přízeň se znovu obrátila na vaši stranu,“ řekl. „Po dlouhé diskusi jsme souhlasili s prodloužením vašeho povolení o deset dnů.“

Davidův hlas zněl vítězně. „Mnohokrát vám děkujeme. Bůh má zjevně věci ve svých rukou. Použil vás k tomu, aby odpověděl na naše modlitby.“

Když příštího rána vzlétli, David s Winstonem zpívali, „Chvalte Boha, z něhož všechna požehnání plynou.“

Winston zvolal, „Je nám znovu a znovu žehnáno pro bohatství Jeho milosti.“

Bůh toto malé letadlo použil, aby dal návštěvníkům poznat potřeby indiánů ve vnitrozemí. Přineslo to užitek několika odlehkým obcím. V Arau potřebovali základní školu. ADRA pomohla s její výstavbou. Také opatřila materiál pro Davisovo indiánské učiliště v Paruimě a zajistila stravu pro vesničany, kteří na škole pracovali jako dobrovolníci. V několika letech křesťanská laskavost spojená s péčí o zdraví a vzdělávání zbořila bariéru předsudků a vznikla úzká přátelství i ve vesnicích, které předtím byly vůči adventistům nepřátelské.

Ke konci desetidenního povolení k letům, David obdržel několik rádiových volání z guayanské vojenské letecké základny, která leží asi 40 km severně od Kaikanu. Devatenáct vojáků tam trpělo malárií. David jim odebral krevní vzorky a odvezl je do Kamarangu k laboratorní analýze, aby mohl rozhodnout, které léky vojákům nasadit. Další čtyři lety zachránily životy vážně nemocných pacientů v jiných vesnicích. Unavený, ale šťastný David nalétal tento měsíc téměř sto hodin.

Během období sucha bylo vždy obtížné obstarat pitnou vodu. Jeden pacient, kterého David dopravil do nemocnice, onemocněl

břišním tyfem ze znečištěné vody. David byl vděčný, že ADRA plánovala vykopat studny pro pitnou vodu.

Přemýšlel o dalším požehnání, které má přinést nový program – prevence nemocí. Na to, aby tento náročný úkol mohli uskutečnit, budou muset nalákat vesničany na videoprojektor, s velkou obrazovkou. Video o zdravotním vzdělávání v angličtině s překladem do dialektů Akawayo a Arecuna přiláká celou vesnici.

Poté, kdy David dopravil návštěvníky zpět do Georgetownu, přemýšleli spolu s Becky o tom, jak Bůh jedná za nejasných okolností. Před rokem s vírou a bez peněz vykročili do neznámé budoucnosti. Co se stalo, když se zcela spolehli na Boha? Měli obydlí, vyváženou stravu pro rodinu, malé letadlo, povolení k letům i peníze na palivo, nové přistávací plochy v odlehlých vesnicích, zázračně rozmnožené finanční prostředky na zaplacení účtů a učňovskou školu s ubytováním pro studenty. A navíc právě obdrželi zprávu, že jejich dcery získaly plné stipendium na jedné výborné škole ve Spojených státech.

Může člověk zcela důvěřovat Bohu? Naprosto!

\*\*\*

Desetidenní povolení k letům vypršelo až příliš rychle.

„Becky, musíme si promluvit.“ David jí položil ruku kolem ramen, „Musím odjet, miláčku. Musím letadlo zaparkovat na letišti v Georgetownu. Nechám na něm udělat potřebnou údržbu. Byl jsem požádán, abych se jako dobrovolný ředitel organizace ADRA v Guayaně, zúčastnil celotýdenního semináře o pohotovosti při katastrofách.“

„Kde to bude?“ zeptala se.

Na ostrově Antiqua. Pozvali vedoucí ADRY z karibské oblasti a francouzských Antil. Nerad tě tady nechávám samotnou s Carlosem a Krisem, ale zůstaneme ve spojení rádiem.“

Během této doby David používal solární baterii, aby mohl každý den dvakrát volat Becky. Daleko v guayanské džungli se musela Becky vypořádávat s několika vážně nemocnými vesnickými dětmi, trpícími pokročilou malárií. Viděla, že léky proti malárii začaly docházet.

Když ji David zavolal, řekla, „Potřebuji tě tady, Davide. Polovina naší rodiny je pryč a chlapci i já se tady cítíme opuštění. Mnoho pacientů potřebuje lékařskou péči, ne pouze zdravotní sestru. Jsem vděčná, že je tady s námi Ježíš.“

Jakmile se vrátil do Guayany, spojil se David s ředitelem civilního létání. „Lituji, ale přišla zpráva od ministra, že letadlo musí zůstat na zemi až do odvolání, což může trvat velmi dlouho.“

David a Winston zůstávali na modlitbách. „Máme jedno velké zaslíbení. Poslechni si to: V nás zajisté není žádné síly proti množství tomuto velikému, kteréž táhne proti nám, aniž my víme, co bychom činit měli, toliko na tebe patří oči naše.... Takto vám praví Hospodin: Nebojte se vy ani se nelekejte množství tohoto velikého; nebo ne váš bude boj, ale Boží.“ 2Pa 20,12.15.

Každá další návštěva na sekci civilního letectví však stále zůstávala bez pozitivního výsledku.

Hovory s Becky mu přinášely další starosti. „Včera odpoledne vůdce vesnice Aru vážil sedmihodinovou cestu pěšky do Kaikanu, aby dostal léky proti malárii pro vesničany, včetně několika našich domorodých misionářů. Všechno, co jsem mohla udělat, bylo, že jsem celá zoufalá prolévala slzy. Nejsme schopni opatřit léky na řádné léčení těchto lidí, které máme tak rádi. Kéž bys je mohl přivést.“

David se dovolával zaslíbení: „Náš nebeský Otec má tisíc způsobů, jak nás zaopatřit, o nichž my nevíme vůbec nic. Ti, kteří učiní službu Bohu a Jeho oslavu svou svrchovanou zásadou, shledají, že všechny složitosti se rozplynou a oni před sebou uvidí jasnou cestu“ (Touha věků, str. 330)

Příštího dne, když David a Winston jeli na letiště kvůli údržbě na letadle, modlili se o vedení. „Pane, prosíme Tě, ukaž nám, co máme dělat.“

Z ničeho nic se v Davidově mysli začala jasně odvíjet odpověď.

„*Připravte se k odletu!* Winstone, mám silný dojem, že tohle prodlužování je určitě Boží volání, abychom šli vpřed směleji. Říká nám, abychom rozšířili naši působnost do nových oblastí, odkud již po celá léta přicházejí požadavky na biblické pracovníky a lékařskou

péči.“

„To ale znamená větší letadlo a neomezený přístup do guayanského vnitrozemí. Určitě chápeš, že s větší možností létat, kterou potřebujeme, se nám také prudce zvýší provozní náklady. A taky – kdo bude pilotovat to druhé letadlo?“

„Tyhle problémy znám. Jsou součástí tohoto nádherného plánu. Financování našich programů vždy cele spočívalo na Bohu. Postup Božího díla podle Jeho pokynů automaticky vyústí v nárůst dostupných prostředků. Není to vzrušující? Každý krok učiněný vírou se promění ve zkušenost u řeky Jordán, a to buduje naši důvěru, že ten boj je skutečně Jeho, ne náš.“

Přemožen Duchem Božím, David zastavil auto. Oba sklonili hlavu. Se slzami stékajícími po tvářích se modlili: „Bože, všechny tyto plány svěřujeme do Tvých rukou. Prosíme Tě o úspěch u lidí, kteří jsou do nich zainteresováni. Prosíme o více prostředků, jako znamení, že postupujeme správnou cestou.“

Winston dodal: „Drahý Otče, nám se zdá, jako bychom stáli na březích Jordánu a měli nohy téměř ve vodě.“

Druhého dne brzy ráno David zavolal společnost pro leteckou taxislužbu a vysvětlil jim svůj plán. „Vyloučeno! Pojišťovací společnost tohle nikdy nedovolí.“

„Můžete mne spojit s generálním manažerem?“ požádal David.

„V tuhle chvíli ne, ale necháme mu od vás zprávu.“

Opoledne někdo ze společnosti zavolal. „Napište nám podrobnější vysvětlení vašeho plánu. A také tam uveďte pilotovou kvalifikaci.“ David jednal rychle. Na letišti se setkal s hlavním pilotem aerotaxi. „Vaše plány se mi líbí,“ řekl a souhlasně pokývl hlavou.

Druhý den David obdržel zprávu: „Dostavte se ihned k pohovoru s ředitelem a generálním manažerem.“

Muži v kanceláři pozdravili Davida s úsměvem. „Víme o vašem zdravotním programu, ale máme ještě několik otázek týkajících se vašich zkušeností s létáním v karibské oblasti i mimo ni. Vaše žádost má být zahrnuta pod naše pojištění, budete veden, jako pilot naší společnosti s tím, že budete používat naše letadlo



Cessna 206s. Je to v našem zájmu. Váš návrh je pro nás atraktivní.“

Jak jim naslouchal, Davidovo srdce začalo bít rychleji. „Zvláště jsme potěšeni tím, že máte ve své pilotní licenci zahrnuto letadlo Piper Seneca. Jak jistě víte, my jedno takové máme, ale často ho nemůžeme používat, protože není dost pilotů, kteří by měli vhodnou kvalifikaci. Vypomůžeme vám s Cessnou 206, pokud vy vypomůžete nám se Senecou pro příležitostné mezinárodní lety. Žádáme jen, abyste uhradili náklady na testovací let do Kaikanu v Cessně 206 s naším hlavním pilotem. Později vás také otestujeme na letadle Seneca.“

Když přehlédl celý jejich návrh, David stěží mohl potlačit příval euforie. „Rozumím tomu dobře, že budu ke svým současným operačním možnostem moci přidat pár dalších letadel pro náš zdravotní misijní program, a to bez jakýchkoliv omezení? Budu fungovat jako dočasný pilot společnosti pro aerotaxi?“

„Ano, budete mít povolení létat kamkoliv po celé zemi. Ale nejdříve musíte zkoordinovat své plány s vedoucím pilotem.“

„Za to vám moc děkuji. Tohle jistě usnadní dopravu skupin návštěvníků, do vnitrozemí.“

Když David vyšel z kanceláře, zdálo se mu, jakoby kráčel v oblacích. „Bože, řeka Jordán se začíná rozestupovat.“

Pak si uvědomil tvrdou realitu. Prostředky ze Spojených států na leden již obdržel a přidělil je na stavbu školy v Paruimě. Nyní mu nezbývalo dost peněz na testovací let. *Co mám dělat, Bože?* Přemýšlel. Myslí mu proběhlo zaslíbení z Žalmu 46,11: „Upokojte se a vězte, že jsem já Bůh.“

Uposlechnu, Bože. Nikomu neřeknu, že na to nemám dost peněz. Ale mám trochu strach se zavázat k něčemu, co je nad mé možnosti to splnit. Nicméně Tvá příkázání jsou zároveň naše uschopnění, a tak já ten let naplánuji na neděli.

Přemýšlel o tom, že by mohl tohoto letu zároveň využít k dopravení čtyř členů misijního týmu do vnitrozemí – Katie, jeho nejstarší dcery, Julie, jedné misijní studentky a francouzského manželského páru, který měl učit ve škole v Paruimě. Potřeboval nějaké prostředky na zaplacení, protože se nedalo předpokládat, že by něco přišlo během příštích tří týdnů.

*Veliký Bože celého vesmíru, děkuji Ti, že s Tebou mohu hovořit o svých problémech. A nyní tu věc nechávám ve Tvých rukou. Na cestě se David zastavil doma, aby si vyzvedl své e-maily. Nejdříve si přečetl ten, který přišel od jeho otce.*

*Milý synu,*

*„Včera večer mi řekla Helen Fischerová, naše sborová pokladní v Marionu, že z důvodu jejího odjezdu na dovolenou zařídila, aby prostředky, určené na evangelizaci, byly s předstihem odeslány na náš guayanský účet. Jsou tedy uloženy a můžeš je vyzvednout.“*

David s úctou poklekl. „Jaký předivný Bůh Ty jsi! Poslal jsi nám prostředky s téměř celoměsíčním předstihem za hodinu po tom, co jsem naplánoval testovací let. *Řeka Jordán se nyní úplně rozestoupila!* Plesej Bohu všeka země. Zpívejte žalmy k slávě jména Jeho. Ohlašujte slávu a chválu Jeho. (Žalm 66,1.2.)

David se odmlčel. „Ale Bože, Ty víš, že Tě nechci unavovat. Naše malé zdravotní letadlo stále ještě sedí na zemi. Ty víš, že naše plánované evangelizační dílo je téměř nemožné bez pralesních přistávacích ploch. Mnoho nemocných, kteří jsou ohroženi na životě, potřebují transport. Bez tohoto letadla nemůžu zůstat ve vnitrozemí. Naše oči vzhlížejí k Tobě. A já vím, že Ty učiníš, oč Tě prosím.“



*Příjezd dětí z Paruimy, aby přivítaly Davida po jeho přistání.*

## 18. Překvapení a nemoci

Do svého úřadu nastoupil nový ministr zdravotnictví. Schválí misijní zdravotní aktivitu, když minulý ministr ji zamítl? Když se chystali ho navštívit, David s Winstonem prosili Boha, aby ministra příznivě naklonil. Nejdříve se zastavili k návštěvě ministra regionálního rozvoje. Winston ho okamžitě poznal. Byl to jeho přítel z dětství, se kterým společně vyrůstali. Jeho přátelství jim dodalo odvahy.

„Mám opravdový zájem o rozvoj ve vnitrozemí. Určitě podpořím všechny vaše projekty.“

O novém ministru zdravotnictví se říkalo, že byl vychován jako adventista sedmého dne, ale před mnoha lety se obrátil proti náboženství. S další modlitbou vkročili do jeho kanceláře.

Seděl se zkříženými pažemi. Z jeho nepřátelského hlasu bylo znát, že ho obtěžujeme. „Včera jsem ve vládě souhlasil s podporou vašeho programu, ale prakticky nemám zdání, co všechno zahrnuje.“

David se usmál, „rád vám podám potřebné informace. Ve vnitrozemí pracujeme na rozvíjení partnerství s vaším ministerstvem. Chceme, abychom byli zavoláni, kdykoliv se naskytne příležitost k vakcinaci nebo k jiným nouzovým situacím. Naším cílem je, abyste nás považovali za hodnotný přínos pro zlepšení zdraví všech, kteří žijí ve vnitrozemí Guayany.“

Ministr se usmál a zdálo se, že se uvolnil. „Používáte naše rádiové frekvence?“ otázal se.

„K tomu jsme nedostali příslušné oprávnění.“ David sledoval, jak něco čmárá do svého poznámkového sešitu.

„Pošlu pověřovací listinu, která vám umožní přímou komunikaci s regionální nemocnicí a s naším ministerstvem, jak z vaší základny, tak z letadla. Již jsem také podpořil vaši věc u ministra dohlížejícího na oddělení civilního letectví. Budete-li potřebovat nějakou další pomoc, dejte mi vědět.“

Potěšen ze zjevné změny jeho postoje, se David otázel, „Mohli bychom na modlitbě požádat o Boží požehnání pro vaše nové vedoucí postavení?“ Ministr souhlasil.

O několik hodin později zavolal jeden představitel z oddělení civilního letectví. „Vaše povolení je obnoveno. Přijďte si co nejdříve vyzvednout dokumenty. Vzhledem k tomu, že vaše letadlo má zahraniční registraci, budete moci lety provozovat jen po dobu 3 měsíců maximálně jeden rok.“

Před sobotou David s radostí letěl do svého domova v Kaikanu. Když se se svou rodinou podělil o všechna požehnání Božího vedení, dodal, „A nyní se musíme modlit, důvěřovat a čekat na Pána, aby nám opatřil čtyřsedadlové letadlo, které by mohlo být zaregistrováno v místě.“ „Já myslím, že nám již dal odpověď“, řekla Becky, když otvírala Bibli. „Tomu pak, kterýž mocen jest nade všecko učinit mnohem hojněji, než my prosíme, aneb rozumíme, podle moci té, kterouž dělá v nás, tomu buď sláva v církvi skrze Krista Ježíše po všecky věky věků. Amen.“ (Ef 3,20.21)

Mezi vesničany se rozkřiklo, že letadlo je znovu v provozu. Počet volání o záchranné lety ze vzdálených vesnic rychle vzrůstal. Ve vesnici Phillippi poblíže hranic s Brazílií byla v minulosti postavena adventní modlitebna. Nyní však byla v troskách a mnozí z vesničanů patřili ke dvěma církvím, které měly nepřátelský postoj vůči adventistům. Kvůli suchému počasí, které nedovolovalo přepravu po řece, tak transport nemocného člověka trval více než čtyři dny. Poté, kdy David dopravil tři vážně nemocné pacienty do nemocnice, obdržel hřejivou odezvu od ještě nedávno nepřátelského lidu a jejich vesnického vůdce.

Zeptal se jich, „Kdybych sem přivezl video, chtěli byste sledovat přednášky o zdraví a o životě Krista?“

„To bychom byli rádi.“ Tucet hlasů za zády vůdce volalo, „Ano, ano!“

Když David přivezl video, ukázal se tam také okresní pastor. Zeď, která je rozdělovala se začala bortit. Souhlasili se sledováním pětítýdenního evangelizačního programu NET ,95. Výsledkem bylo, že lidé ve Phillippi znovu vystavěli modlitebnu, a to větší, než byla ta dosavadní.

Další dvě vesnice, Paruima a Waramadong, ve kterých již bylo několik adventistů, požádaly o sérii NET ,95. V samotné Paruimě se šedesát pět vesničanů rozhodlo následovat Krista a požádalo o křest. Následovala další skupina ve Waramadongu. Ve Phillippi a Chinowiengu bylo velmi málo adventistů. Když David létal po celé oblasti, přivážel také palivo pro generátory a jídlo pro ty, kteří prováděli v těchto vesnicích evangelizační dílo.

Arau dostala status vesnice teprve před pěti lety. Vesničané tam prosili o základní školu. Vyučování začalo se třemi učiteli – dobrovolníky. Byla to Beverly Dodetová, guayanská učitelka, Katie, Davidova dcera a její dobrá přítelkyně Julie Christmanová, studentka na misijní škole. Dospělí vesničané však prosili: „My bychom také rádi chodili do školy. Celý život jsme se chtěli naučit číst. Můžeme chodit taky?“

„Je mi to moc líto,“ řekl David, „ale prostě nemáme dost místa ani dostatek učitelů pro tak velké množství lidí.“

Zneklidnění tímto odmítnutím se David s Becky modlili o nějaké řešení. Křesťané mohli navštěvovat denní vyučování a mohli se stát biblickými pracovníky, ale jak se postavit k těm, kteří nejsou křesťany? Ti také potřebují pomoc.

„Možná, že bychom mohli vybudovat televizní stanici napájenou ze solárních panelů. Energie, o síle sto wattů by pokryla území sahající do okruhu 15 mil od stanice. To by obsáhlo čtyři z osmi vesnic na horním toku řeky Mazaruni. Celá vesnice by mohla dát své prostředky dohromady a zakoupit jeden solární panel, jednu baterii a jednu televizi. A všichni by mohli přijít a učit se.“

„To zní dobře. Nebylo by možné sledovat nic jiného než křesťanskou stanici, a tak bychom položili d'ábla na lopatky jeho vlastními prostředky,“ poznamenala Becky se smíchem. „Vesničané by se těšili z programu, který by byl jak v angličtině, tak i v místním dialektu. Používali bychom videa zaměřená na přírodu, zdraví a křesťanství. Ale kde získáme povolení k provozování něčeho takového?“

„Od vlády – od nového předsedy vlády, Samuela Hindse. Musím se zastavit v jeho kanceláři a získat nějaké informace z jeho sekretariátu.“

Sekretářka informovala Davida, „Musíte sesbírat podpisy všech vesničanů a jejich představitelů. Můžeme vám dát oprávnění, jedině tehdy, když i oni budou chtít to, co nabízíte.“

O měsíc později David uspořádal schůzku se všemi duchovními vůdci a náčelníky osmi vesnic kolem Kaikanu. Vysvětlil jim, jaký je jeho plán. Poslouchali pozorně. „Pokud chcete tento plán uskutečnit, je potřeba podepsat tyto dokumenty.“

První kdo se postavil, byl anglikánský kněz. Zvedl pero a řekl, „Chci být první, kdo podepíše, že tady chceme adventní televizi.“

Jeho příkladu následovali i ostatní. Učitelé a náčelníci vesnic, všichni dychtivě žádost podepsali.

David odnesl tyto stránky s podpisy do úřadu předsedy vlády. Neočekával, že dosáhne tak jednoznačného výsledku, ale věděl, že vliv zdravotního a vzdělávacího díla vnesl do celé záležitosti důvěru a vedl ke změně postojů. Signatáři ke svým podpisům dodali jednu podmínku: „Povolíme tuto televizní stanici jen pod podmínkou, že v jejím vedení bude David Gates nebo někdo, koho on sám pověří.“

Uprostřed všech těchto požehnání evangelia však satan také ukázal, že se svých záměrů a obětí tak lehce nevzdá. Vypukla další epidemie malárie, a to nejen v Kaikanu, ale v mnoha okolních vesnicích. Během tří týdnů byla i Davidova rodina třikrát upoutána na lůžko s horečkami, zimnicí, bolestmi hlavy a zvracením. David se zotavil z typu *P. Falciparum*, ale Becky onemocněla z kousnutí jediného moskyta, který se nějak dostal přes síť. Ten pak kouzlil i Davida. Okamžitě dostal *P. Vivax*. Po užití léků se znovu začal zotavovat, ale Becky opět onemocněla. Takto trpěly všechny rodiny ve vesnici. Jakmile se jeden začal cítit lépe, další člen rodiny onemocněl. Něco se s tím musí udělat!

Dva specialisté na malárii strávili celé tři týdny v Kaikanu léčením více než jednoho sta nemocných. Rodinní příslušníci však dále dostávali nemoc jeden od druhého. David zkontaktoval organizaci ADRA a požádal o pomoc v případě nouze. Protože bylo obtížné pacientům opakovaně nasazovat léčiva, bylo rozhodnuto, že se použije nákladné, avšak účinné jednorázové léčivo zvané Mefloquin. Jediná dávka tohoto prostředku působí proti mnoha druhům malárie. Kanadská a holandská ADRA schválila financování, takže každý ve

vesnici mohl užít toto léčivo ve stejnou dobu. Jako další prevence byly zaslány dvě zásilky sítí protimoskytům se speciální impregnací. Ty přišly z ministerstva zdravotnictví. Místní lidé dostali školení, jak takové sítě vyrobit a byl jim k tomu dodán i materiál.

Ministerstvo pro indiánské záležitosti půjčilo Davidovi rozprašovací zařízení k ošetření domů insekticidním roztokem s rostlinným olejem. Olej zajišťoval, že roztok zůstane na stěnách domů. Švábi, brouci a moskyti padali mrtví na podlahu. Každý den lidé nacházeli mrtvý hmyz na zemi a na stolech. Naplnění nadějí, se vesničané modlili, aby toto trojité opatření konečně zlikvidovalo



*Studenti učiliště Davisových indiánů při přípravě jídla.*

vážnou hrozbu malárie.

David přistál ve vesnici Arau a zjistil, že prakticky všichni vesničané mají malárii. Cožpak tahle epidemie nikdy neskončí? Doktorka Faye Whiting-Jensenová, ředitelka nemocnice Davis Memorial Hospital přistála

s Davidem a osobně dohlížela na plošné léčení všech vesničanů. Výsledkem byl pronikavý úspěch. Arau se stala jedinou vesnicí, ze které už po celý zbytek epidemie nepřišlo ani jedno hlášení o případu malárie.

Láskyplná pozornost věnovaná tolika nemocným lidem také vyústila ve velký duchovní růst. David se usmíval. „Dáváme Bohu práci, aby činil zázraky s lidskými srdci. Brzy vyprší tříměsíční povolení pro naše malé letadlo. Zatím přijdou další dobrovolníci pracovat do vnitrozemí.“ David se odmlčel a pohlédl k nebesům. „Bože, čekáme na Tebe! Víím jistě, že zasáhneš v pravý čas.“

Jako obvykle, spolehlivý Bůh, jehož zálibou je přinášet štěstí svým dětem, zasáhl včas. 11. června David obdržel telefonní hovor z úřadu civilního letectví. „Vaše povolení pro Cessnu bylo obnoveno

o další tři měsíce.“

David se o svou radost podělil s Becky a pak se zmínil o jedné potřebě, o které přemýšlel. „Doufám, že když Bůh nakloní správné lidi, aby dobrovolně sloužili jako letečtí mechanici, tak také pošle profesionálního pilota, který by pomohl nést mé břemeno.“

„Bůh vše opatří v čase, který sám určí,“ ujistila ho Becky. Vždy hovořila s vírou. „Je možné, že nás Bůh nechává čekat ve své nebeské čekárně, aby zdokonalil naši víru? Ale pro tuto chvíli jsem šťastná, že Davisova indiánská učňovská škola je bez dluhů. A příští týden položíme základní kámen pro biblické centrum a knihovnu. Náš pohár přetéká.“

„To je pravda,“ řekl David. „Zároveň s tím, jak nám Bůh otevírá nové pohledy do Jeho plánu pro Guayanu, denně čelíme novým problémům. Jsem zvědavý, co má v plánu pro příští období.“



## 19. Bůh posouvá vpřed

Když se David vrátil z Georgetownu, spěchal z přistávací plochy domů. Jak běžel dolů po cestičce ve svahu, volal už z dálky, „Becky, kde jsi? Bůh pro nás znovu dělá velké věci!“

Když Becky sešla ze schodů, uvítala ho objetím a polibkem. „Poslouchám.“

„Pamatuješ se, jak jsem ti říkal o té velké věži vedle přistávací plochy v Kamarangu, kterou vlastní oddělení civilního letectva? Tak tedy, jsou ochotni nám pronajmout místo na věži, kam můžeme umístit televizní vysílací anténu. Bůh mě přiměl k tomu, abych jim zaslal žádost a požádal o schůzku s předsedou vlády. Chtěl jsem s ním prodiskutovat autorizaci televizního vysílání pro Kamarang.“

„A co se stalo dál?“ „Předseda vlády přišel do úřadu s tříčtvrtěhodinovým zpožděním. Bezpečnostní služba nás dokonale prohlédla, jestli nemáme zbraně a nakonec Winstona a mne zavedli do jeho kanceláře. Stál za svým pracovním stolem, a jak listoval v nějakých papírech, vypadal nazlobeně. Aniž by se na nás podíval, zeptal se zvýšeným hlasem, ‚Proč jste tady?‘ Několikrát otázku opakoval, a to stále hlasitěji. My jsme zůstali zticha až do chvíle, než se odmlčel. ‚Chceme vám poděkovat za tu přednost, že s vámi můžeme osobně hovořit,‘ odvážil jsem se říct. Ale on řekl, ‚Přestaňte řečnit a řekněte mi, co chcete.‘ Zašeptal jsem Winstonovi: ‚Ty mluv a já se budu modlit.‘ Nakonec se předseda na nás podíval a nabídl nám židle. ‚Posaďte se,‘ řekl. Pak z ničeho nic mezi nás vstoupil a zakřičel na strážné, aby mu ihned poslali sekretáře. Než sekretář přišel, modlili jsme se: ‚Bože, dostáváme se do problému. Prosíme Tě, zasáhni. Pošli Gabriela, svého mocného anděla, nebo cokoliv, co pomůže změnit jeho drsný postoj.‘“

„Tohle bylo ale přijetí!“ poznamenala Becky.

„Když sekretář přišel, podíval se na Winstona a zeptal se, ‚Jaká je vaše státní příslušnost?‘ ‚Guayanská,‘ odpověděl Winston.

„A vaše?“ Řekl jsem, že jsem ze Spojených států. „Jaký máte imigrační status?“ Jeho hlas byl právě tak příkrý jako předsedův. „Já jsem v Guayaně už téměř dva roky, nejdříve na roční povolení, které pak bylo obnoveno na další rok.“ Pak jsem se obrátil k předsedovi vlády a řekl jsem mu, „Jistě si pane, vzpomínáte, že jsme spolupracovali s vaší manželkou na obnovení jednoho domu v Arau, který vyhořel, a jeho obyvatelé přišli úplně o všechno.“ Když jsem tohle řekl, oba muži se uklidnili.“

„Boží Duch a Jeho andělé usilovně pracovali na nastolení pokoje v té kanceláři,“ přerušila ho Becky.

„To je pravda. Bylo to, jakoby někdo otočil vypínačem. Předseda se posadil, dal si hlavu do dlaní a tak seděl bez hnutí nejméně minutu. Potom zvedl hlavu a řekl, „Pánové, jsem opravdu moc rád, že jste dnes přišli. Slyšel jsem o vaší práci mnoho dobrých věcí. Čím vám mohu posloužit?“

„Prostě byl najednou úplně jiným člověkem. Ježíš odpověděl na naše modlitby. Od té chvíle jsme si všichni čtyři povídali o Guayaně, o vnitrozemí a jeho potřebách a o tom, jaký typ televizní stanice by fungoval pro tuto oblast. Zmínili se o některých technických problémech a projevíli zájem, když jsem jim sdělil své zkušenosti z práce v Guayaně. Bylo to, jakoby se sešli čtyři staří přátelé k příjemnému popovídání.“

„Tohle je zázrak! Jen Boží přítomnost mohla zapudit zlé anděly. Mluvil předseda hodně?“ zeptala se Becky.

„Ano, smál se často, hlavně když utrousil nějaký žert o své cestě v kanoi proti proudu řeky Kamarang do Waramadongu a potom do Paruimy. Já jsem zdůraznil, že úzce spolupracujeme s vládními agenturami a ujistil jsem ho, že naše zdravotní evakuační služba zahrnuje každého, bez ohledu na to, k jaké církvi patří. Všichni mají stejný přístup ke zdravotní péči. Hovořili jsme nejméně čtyřicet pět minut.“

„Podpoří tu novou vysílací stanici?“ zeptala se Becky.

„Ano, oba vyjádřili důvěru, že povolení i podpora nám budou uděleny. Slíbil, že se příští den sejde se svým kabinetem. „Zítřka byste měli dostat odpověď“ dodal.“

David pokračoval, „Dříve, než jsme odešli, zeptal jsem se,

jestli by jim nevadilo, kdybychom se na závěr pomodlili. Souhlasili, a tak jsem prosil Boha, aby jim požehnal v jejich odpovědných postaveních, obklopil je svou přítomností a ochranou a dal jim pro jejich práci moudrost. Zdálo se, že za to byli vděční.“

„Davide, tahle zkušenost mi říká, že čas se blíží ke svému konci. Myslím, že Bůh chce, abychom jednali rychleji i v jiných oblastech Guayany.“

„Máš pravdu. Když jsme kontaktovali oddělení pro koordinaci vysílání, řekli nám, že předseda vlády právě volal a že nám mají udělit licenci pro televizní stanici, o kterou jsme žádali. Zeptali se nás, zda bychom byli ochotni postavit také druhou stanici v Lethem, poblíž hranice s Brazílií. Byly by to jediné dvě náboženské stanice v Guayaně a vysílání by se dostalo do tisíců domovů.“

„Bůh skutečně vyslyší modlitby,“ řekla Becky a pohlédla směrem k obloze.

„Musím ti říct ještě něco, Becky. Jak víš, Bůh pohnul našeho přítele Dana Peaka, inženýra přes elektroniku, aby se mnou pracoval na sestavení a instalaci televizní stanice. Když procházel celními procedurami, aby sem dopravil dvě satelitní paraboly pro NET ,98, zastavil se na oddělení pro koordinaci vysílání pro nějaké technické informace, které potřeboval. A tam objevil, že už obdrželi instrukce od vlády, aby nám přidělili licenci pro vysílání.“

„K neuvěření! Tak rychlé jednání se v Guayaně nevidí každý den.“

„A navíc nám řekli, že budeme moci používat kanál 7. Právě o ten jsme měli zájem pro jeho malou vzdálenost od komerčních frekvencí. A taky je mnohem levnější. Navíc se nám líbil význam čísla 7 jako symbol soboty sedmého dne.“

Řekni mi, jak to bude s NET ,98, který začíná v říjnu. Kam umístíš ty dva satelitní talíře v Georgetownu?“

„Dan přijede znovu, aby mi je pomohl instalovat. Vztyčíme jeden na pozemku našeho sboru Smyrna, kam chodí Winston, a druhý na pozemku modlitebny v Lindenu. Oba tyto sbory se připravují na to, že budou pozemním komunikačním kanálem pro NET ,98. Smyrna připravuje velký stan na nádvoří modlitebny, aby se mohli postarat o očekávané návštěvníky. Chodí dům od domu a zvou ke

sledování programu a již mají mnoho zájemců. Víím, že Boží Duch vykoná velké věci přes evangelizaci NET ,98.

Od té chvíle, co začal dopravovat lékařský a rozvojový materiál do osmi vesnic kolem Kaikanu, se Davidův letový řád zintenzivnil. Z vesnice Phillippi přišly smutné zprávy. Během jeho nepřítomnosti zemřelo osm lidí na malárii. Dopravil nové zásoby paliva a oleje pro čtyři motorové pily, které se používaly na přípravu stavebního dřeva ke stavbě druhé školní budovy v Paurimě. Také viděl hezky urovnané hranice připraveného dřeva, čekající na postavení nové televizní stanice v Kamarangu.

David však musel čelit vážnému problému. Objevil totiž, že má dost peněz pouze na zaplacení dělníků za červenec. Jak má najít dostatek prostředků na výplaty v srpnu a září? Určitě Bůh, který zasáhl již tolikrát v minulosti, opatří dostatečné fondy. Modlil se a čekal. Nic se však nedělo.

## 20. Volání k oběti

David nutně potřeboval letět do Spojených států. Datum odletu se blížilo a dary pro pokrytí potřebných nákladů zdaleka nebyly dostačující. Vzal pero a zapsal si seznam dluhů. Náklady na srpnové a zářijové výplaty dělaly 1500 dolarů, náklady na palivo do letadla 1000 dolarů, na stavební materiál a zastřešení pro televizní stanici v Kamarangu 1500 dolarů a na postavení druhého přijímače pro satelitní vysílání NET ,98 1000 dolarů.

Znovu se obrátil ke svému nebeskému finančníkovi. „Bože, mám zase problémy. Mám jen dva tisíce dolarů v hotovosti a potřebuji nejméně další dva. I kdyby přibyl jen jeden tisíc, umožnilo by to okamžitě vyplatit mzdy a zaplatit za materiál. Dalo by mi to několik dnů navíc na zaplacení paliva a účtu za satelitní přijímač ve městě. Dnes je čtvrtek. V pátek je poslední den na zaplacení a můj odlet do USA je plánovaný na neděli večer. Zoufale potřebuji Tvou pomoc. Naléhavost téhle situace je Tvoji záležitostí.“

S vědomím, že už jednou Bůh opatřil nutné finance tím, že vložil hotovost do jeho aktovky, David s důvěrou vzal dva tisíce a letěl s nimi do 300 km vzdáleného Kaikanu, ležícího uprostřed pralesa, kde nejsou banky, ani možnost obdržet dalších několik tisíc v hotovosti. Neměl absolutně žádné pochybnosti, že Bůh znovu vloží potřebnou hotovost dvou tisíc dolarů do aktovky, až bude v noci spát.

Krátce poté, co přistál v Kaikanu, přistoupil k němu jeden horník.

„Prosím, dopravte mne do Georgetownu. Moje manželka je velmi nemocná a potřebuji být s ní.“

„Je mi líto, ale poletím do Georgetownu až v neděli. Vezmu vás však zítra ráno do Kamarangu, odkud můžete letět do Georgetownu komerčním letadlem.“

Té noci spal dobře a bez starostí o potřebné peníze. Druhého dne ráno, plný elánu, začal své ranní studium, a byl znovu nadšen

příběhem Eliáše a vdovy. V duchu chválil Pána za to, že uspokojil potřebu dalších dvou tisíc dolarů, o kterých „věděl“, že je Bůh v noci vložil do aktovky.

Po modlitbě a díkůvzdání přišla chvíle k nahlédnutí do aktovky a spočítání důkazů Boží přízně. Vzpomínal na to, že Bůh rok předtím proměnil dvě stě dolarů na 1050 a s důvěrou očekával, že včerejší dva tisíce byly přes noc proměněny na čtyři. Začal počítat, „Jedno sto, dvě stě, tři sta... jeden tisíc dvě stě, jeden tisíc tři sta... dva tisíce.“ Začal počítat znovu, ale došel ke stejnému výsledku – dva tisíce dolarů.

„Tohle mi nemůžeš udělat, Bože,“ prosil. „Víš přece, že mám jen polovinu toho, co potřebujeme, abychom pokryli potřeby na tento měsíc. Jak mám rozmnožit dva tisíce na čtyři?“

Nešťastný a zklamáný David měl pocit, že ho Bůh nechal na holičkách. Ve svém podrážděném stavu myslí zcela zapomněl na zaslíbení, „Náš nebeský Otec má tisíc způsobů, jak se o nás postarat, o kterých my nevíme vůbec nic.“ (*Touha věků*, str. 330)

Právě tak, jako před rokem, David rozeznal tichý hlas šeptající, „Použij to, co máš.“ *Jenže já nemám, v tom je ten problém!*, pomyslel si podrážděně.

Protože byl zvyklý hovořit s Bohem každý den, na chvíli se odmlčel, věda, že Bůh slyší a že také odpoví. Zatímco čekal, jeho zrak padl na laptop, který ležel vedle něho na lůžku.

*Nedostal jsi nabídku, že od tebe někdo koupí tvůj laptop za dva tisíce dolarů?* Tato otázka mu vytrvale přicházela na mysl.

David si vzpomněl, že Pam Nickelová, nová učitelka ve škole v Paruimě, přijela bez laptopu. Požádala ho, zda by jí koupil podobný jako má on. Nakonec se rozhodli, že může používat jeho laptop, až odletí do Států. Koupí si nový, jakmile dorazí do USA. Pam s tím souhlasila a dala mu šek na dva tisíce.

„Ale Pane,“ začal David namítat, „Ty víš, že jsem za posledních patnáct let, kdy jsem kupoval a prodával laptopy, pečlivě spořil peníze, jen abych nahradil – starý počítač, za novější. Nejsem schopen fungovat bez počítače. Používám ho na e-maily, zprávy, digitální zobrazování, tvorbu webových stránek, finanční záznamy... prostě na všechno. Jak budu fungovat bez počítače?“

Znovu David zaregistroval nevíтанou myšlenku, *Bůh nesouhlasí s mými záměry*. V zoufalství se modlil nahlas, „Počkej chvíli, Bože. Jistě víš, jak důležité místo má počítač v mé práci. Nemohu uvěřit, že bys ode mne chtěl, abych použil peníze, odložené na zakoupení laptopu, na výplaty. Byl bych bez počítače jako ochromený a úplně ztracený. Pokud mi neukážeš zcela jasně, že tohle je to, co ode mne žádáš, nemohu tyto ‚svaté prostředky‘ použít na nic jiného než na zakoupení nového počítače.“ Okamžitě nato mu proběhla hlavou myšlenka, *Jak můžeš od ostatních očekávat oběti, aby ti posílali prostředky, když ty sám nejsi ochoten dávat tak, až to zabolí?* Byl to Duch svatý, který k němu hovořil?

A aby jeho duševní muka nebyla příliš malá, proběhl mu myslí celý řetěz biblických zaslíbení, která si s láskou uchovával v mysli po celá léta. „Dávejte a bude vám dáno... míru dobrou a natlačenou a natřesenou...“ (Lk 6,38), „Bůh pak můj naplní všelikou potřebu



*Dr. Peter Yesudian při trhání zubu.*

(Lk 21,4), „Ochotného dárce miluje Bůh.“ (2K 9,7).

Boj v Davidově mysli na chvíli nabyl na intenzitě. A potom přišel pokoj, který vždy doprovází dobrovolnou odevzdanost. Když tak klečel, hovořil s Bohem, „Dobře Pane, přesvědčil jsi mne. Použiji prostředky na počítač k zaplacení účtů. Je to přesně tolik, kolik je potřeba pro naplnění nejnnutnějších potřeb. S nákupem nového počítače budu důvěřovat Tobě. Jestli chceš, abych ho měl, určitě mi

vaši podle bohatství svého slavně v Kristu Ježíši...“ (Fp 4,19), „Věrný jest ten, kterýž povolal vás, kterýž také i učiní to.“ (1Te 5,24), „Tato pak ze své chudoby všecku živnost svou, kterouž měla, uvrhla.“

nějaký opatříš.“

David se cítil podobně, jako Abraham, když byl požádán, aby obětoval svého syna. Jeho odevzdání mu způsobilo citový zmatek. S rozhodnutím nastoupil pokoj, ale také se v něm usadila mírná deprese při pomýšlení na práci a život bez počítače.

Hned naplánoval let do Georgetownu, aby tam proměnil šek. Poslal vzkaz onomu horníkovi, aby rychle přišel k přistávací ploše. Horník byl celý bez sebe radostí a zvolal, „Včera večer jsem se po dlouhé době poprvé modlil k Bohu. Poprosil jsem Ho, aby mi nějak obstaral cestu do Georgetownu, abych mohl potěšit manželku. Ohromilo mě, jak rychle odpověděl.“

„Tentýž Bůh dnes ráno změnil moje rozhodnutí, když jsem se modlil, a poslal mne zpět do Georgetownu, přestože jsem nechtěl.“ Po přistání v Georgetownu se spolu na letišti pomodlili a David dal horníkovi knihu od Rogera Morneaua *Neuvěřitelné vyslyšení modliteb*. Davidovy pocity, že něco ztrácí, se rozplynuly při pomýšlení, že jeho rozhodnutí uposlechnout ho učinilo nástrojem pro vyslyšení modlitby někoho jiného. Možná, že Bůh použije jeho příklad k tomu, aby pohnul srdce jiných k podobným obětem pro Boží dílo.

V bance proměnil šek, vyzvedl zásoby na stavbu a spěchal zpět k letišti. U letadla stáli dva pacienti, kteří čekali na transport do vnitrozemí. David natankoval palivo do nádrže i do kanystrů a připoutal pasažéry, když si vzpomněl, že ještě nevyzvedl svou e-mailovou poštu.

A protože měl svůj laptop stále ještě u sebe (měl ho předat Pam až v neděli), zaběhl do kanceláře aerotaxi, a vyzvedl svoji e-mailovou poštu. Ačkoliv měl naspěch, udělal si čas a rychle přečetl osmnáct přijatých zpráv. Jedna, označená jako „Finance“ zaujala jeho pozornost.

Rychle zprávu přečetl.

*„Milý synu, tvá matka a já jsme si včera večer pod vlivem Božího vedení uvědomili naléhavé potřeby Božího díla v Guayaně. Cítili jsme, že máme něco obětovat k uspokojení potřeb Božího díla. Vystavili jsme šek na čtyři tisíce dolarů, který bude ihned vložen na tvůj guayanský účet. Tvůj otec.“*



Bůh to znovu udělal! Zasáhl, aby ochránil své dílo. Tentokrát nevložil peníze do Davidovy aktovky. Místo toho učinil větší zázrak. Změnil Davidovo srdce a pohnul srdce jeho rodičů k tomu, aby „položili vše na obětní oltář.“ David věděl, že neměli žádné peníze navíc právě tak jako on neměl peníze na nový počítač. Ale Bůh oběma stranám požehnal tím, že jim svěřil touhu po oběti. Věděl, že rodiče měli radost ze své oběti tak, jako on z obětování svého počítače. Boží požehnání způsobí, že dávání je vlastně získávání, které se pak obrátí v ještě větší dávání. Když Bůh pracuje se svými poslušnými dětmi, znásobuje zdroje dávání a přijímání.

Když David krácel zpět k letadlu, chválil Boha. „Jaké to požehnání! Důvěřuješ mi natolik, že mě žádáš, abych obětoval to, co nejvíce potřebuji. Bezpochyby opatříš to, co potřebuji tehdy, až Ty rozhodneš a způsobem, který je jen Tvůj. Jednoho dne mi dáš všechny ‚touhy srdce mého‘. Děkuji Ti za to privilegium, že mohu pracovat jen skrze víru. Kéž tento dnešní čin povzbudí ostatní po celém světě, aby také tak učinili a cele se Ti odevzdali. Můj drahý Otče, já Tě miluji a jsem si jistý, že jsi schopen postarat se o své dílo.“ David se s nadšením, které pramenilo z Boží péče, rozhodl, že okamžitě investuje celou částku 4000 dolarů do probíhající stavby školy, a že zdvojnásobí počet stavebních dělníků.

Po příletu do Spojených států byl David několik dnů bez počítače. Cítil se ztracený, bezbranný a handicapovaný, jakoby měl kocovinu. Během těchto dnů obdržel e-mail od předsedy Interamerické divize, pastora Israele Leita.

„Mám nějaké prostředky pro tvoje osobní potřeby. Rád bych ti koupil satelitní telefon. Víím, že ho potřebuješ.“

O několik dnů později ho napadlo, *Možná, že by mi předseda dal svolení, abych za ty peníze koupil něco jiného než satelitní telefon.* Zjistil, že předseda není ve své kanceláři, ale v Brazílii na výroční radě. A tak mu David poslal e-mail: „Velmi děkuji za laskavou nabídku zakoupení satelitního telefonu. Dovolil bys mi investovat tyto prostředky do laptopu místo do telefonu?“

Předsedova odpověď byla, „Můj drahý příteli a vzácný inspirátore, ty peníze jsou tvé. Můžeš je použít na zakoupení čehokoliv, co nejvíce potřebuješ.“

A to také David s vděčností učinil. Bůh nahradil jeho dar lepším, rychlejším laptopem než byl ten, který prodal. Pomyslel si, *My vlastně nikdy nic Bohu neobětujeme. On nám vždycky za to dá něco lepšího!*

## 21. Televizní zázraky

David si dobře vzpomíná na událost, která vzbudila jeho zájem o vysílání. Jednou procházel velkým obchodem ve městě Chattanooga ve státě Tennessee. Když byl v oddělení televizorů, zaslechl známý hlas. Byl to Dr. Gordon Bietz, tehdy vedoucí kazatel velkého sboru adventistů sedmého dne v Collegedale. V té chvíli dělal interview s Davidovým blízkým přítelem Stephenem Rufem. Předmětem, o kterém hovořili, byl tehdy živě diskutovaný problém vládního útoku na Davida Koreshe a davidíánské odštěpné hnutí ve Waco v Texasu. David již dříve poslouchal zprávy na stanici National Public Radio, kdy stanice mylně informovala, že toto hnutí patří k církvi adventistů. Ačkoliv Generální konference okamžitě podala správnou informaci o této věci, David vzpomínal, jak se mu kolem žaludku rozlily nepříjemné pocity. Viděl, jak snadno a rychle se dá obrátit všeobecné veřejné mínění proti určité skupině lidí a vyvolat vůči nim předsudky kampaní překrucující informace.

A nyní zcela fascinován sledoval, jak Dr. Bietz objasňoval toto nedorozumění. *Bůh mohl použít Stephena, protože měl určité postavení v televizní stanici*, přemítal David.

Zčista jasná mu v mysli vyvstala myšlenka, která změnila celý běh jeho budoucího života. *Nejúčinnější způsob, jak čelit krizi, je být na ni předem připraven. Jakmile krize propukne, je příliš pozdě něco začínat. Pane, jestli mi někdy dáš příležitost vybudovat vysílací síť, chci jí využít*, rozhodl se v srdci David.

Povzbuzen podporou guayanského předsedy vlády ohledně vybudování první televizní vysílací stanice, se David rozhodl usilovat o povolení postavit jeden vysílač také v Georgetownu. Vládní odpověď však byla nekompromisní „Ne“. O několik měsíců později požádal znovu, ale odpověď byla stejná. A důvod byl také tentýž: „Takovou stanici v tomhle městě nechceme.“

David znovu prosil Boha o moudrost. Zdálo se, že přichází

stejná odpověď jako v minulosti – *Použij to, co máš.*

„Mám celou sadu videokazet NET ,98. Ale používání komerční stanice stojí spoustu peněz. Prosím, ukaž mi, co mám dělat.“

Brzy nato mu zavolala nějaká žena ze Spojených států. „Bratře Gatesi, ty se modlíš o nějakou zvláštní potřebu. Bůh mne přiměl k tomu, abych ti zavolala.

David odpověděl, „Zřídka kdy někomu sděluji důvod svých modliteb, ale pokud tě Bůh přiměl, abys zavolala, řeknu ti o žádosti, kterou vznáším k Bohu. Vysílali jsme ve dvou sborech ze satelitu NET ,98 s velkou odezvou. A nyní mám dojem, že Bůh od nás chce, abychom totéž vysílali po celé oblasti Georgetownu. Vládní úředníci nám však zamítli povolení k provozu vlastní televizní stanice, a tak bych to rád udělal přes komerční televizi.“

„Kolik by to stálo?“

„V Guayaně je to relativně levné. V Trinidadu by to stálo asi deset tisíc, ale tady by to bylo jen asi tři tisíce dolarů.“

To je přesně tolik, kolik mám. Zítra ti pošlu tři tisíce.“

David rychle zkontaktoval Kanál 13 a naplánoval s nimi vysílání NET ,98 třikrát týdně po dobu deseti týdnů, počínaje 19. březnem 1999. A protože série vysílání ve Spojených státech již skončila, David rozeslal e-maily všem známým, ve kterých je požádal o zbylé Bible, brožury, nálepky, obálky, studijní karty, Biblické materiály, seznamy lekcí a knížky. „Zašlete je mému otci ve městě Anna v Illinois a on je pak pošle do Guayany.“ David obdržel téměř půl tuny tiskovin ze všech koutů Spojených států. Dvě palety materiálu prošly přes celní oddělení bezplatně. V těsné spolupráci s místním sdružením dostaly všechny sbory v oblasti zásoby literatury.

Téměř všichni členové sborů se zapojili do příprav. Horká linka, na které odpovídala kazatelova manželka, se postarala o požadavky volajících. Kazatelé a starší sborů zorganizovali modlitební skupiny a skupinky, které vítaly návštěvníky.

Mladí lidé rozšiřovali brožury do soukromých domů i na veřejnosti. V nedělních novinách se objevily velké inzeráty. Kanál 13 ohlašoval bezplatné vysílání po celou dobu deseti týdnů. Také

oznámení v rádiu přivolala mnoho posluchačů. Přicházelo mnoho žádostí o materiály zasílané zdarma.

Baptističtí a letniční pastoři, lidé ze všech křesťanských denominací a dokonce i hinduisté a muslimové řekli, že nacházejí pravdy, které hledali. Lidé z vládních úřadů a bank, členové vyšších tříd společnosti, vzdělaní lidé z města volali horkou linku a žádali knihy a biblické studijní materiály. Mnozí se ptali, „Kdo sponzoruje tyto přednášky? Líbí se nám projevy Dwighta Nelsona.“

Slyšeli odpověď, „Jedna skupina ve Spojených státech.“

Sbory adventistů sedmého dne v Georgetownu byly připraveny, když pastor Nelson přednášel o sobotě. Vítili mnoho návštěvníků, kteří přijali televizní pozvání. Jeden letniční pastor, hluboce pohnut tím, co slyšel, řekl, „Jsem pastorem již tolik let, ale nikdy jsem neslyšel o sobotě.“ Když pak představil tyto biblické pravdy ve svém kostele, věřící si vyžádali, aby k nim přišel adventní evangelista, bratr Osmond Baptist, a osobně jim představil tuto pravdu. Pastor a většina jeho členů přijali pravdu o sobotě.

NET ,98 měla velký dopad na guayanské obyvatelstvo. Mnoho lidí volalo do televize a děkovalo manažerovi za vysílání tak vysoce kvalitního programu.

Přibližně v té době David a Becky obdrželi e-mail od blízkého přítele ve Státech, který je šokoval a způsobil jim bolest. Byl plný kritiky a obviňování. Je možné, že ta kritika je oprávněná? Protože věděli, že Bůh často používá blízké přátele k tomu, aby oslovil někoho, kdo dělá chybu, rozhodli se tuto kritiku přijmout jako oprávněnou.

Na kolenou a se slzami David a Becky vyznávali Bohu své slabosti. David se modlil, „Drahý Otče, někteří lidé mají za to, že množství projektů, které se před námi v této služebnosti otevírá, je závažná věc a že to nemusí být správné. I my jsme užaslí nad možnostmi, které nám kladeš do klína. Ale tahle misie není naše, je Tvoje. My ochotně otvíráme ruce a všechny projekty, které jsou tak blízké našemu srdci, opouštíme. Neděláme to proto, že bychom byli zmalomyslnění, děláme to z víry. My Ti dáváme zcela k dispozici celé dílo tady v Guayaně.“

„Ano, drahý Otče,“ řekla Becky, když se připojila k modlitbě,

„víme, že můžeš potvrdit naše povolání ke službě. Pokud ne, věříme, že najdeš někoho jiného, kdo zde bude pokračovat. V těchto dvou letech jsi nás vždy udivoval svou spolehlivostí, když jsme každý měsíc na sebe brali stále větší rizika. Zjistili jsme, že nemůžeme dát víc, než kolik dáváš Ty. Čím více lidem dáváme, tím více přijímáme od Tebe.“

Znovu se do modlitby vmísil David, „My Ti, Bože, nemusíme připomínat, že v tomto roce jsme se vložili do projektů, které jsou třicetkrát až čtyřicetkrát větší, než náš počáteční rozpočet 200 dolarů přede dvěma roky. Prožíváme zkušenost, že málo, které je moudře a hospodárně použito ve službě Bohu nebes, se rozmnoží již samotným dáváním.“ (*Touha věků*, str. 371).

Modlitbu uzavřela Becky. „Chválíme Tě, Pane, že nás učíš dávat z toho, co máme. A že když dáváme, Kristus se stará o to, aby doplnil náš nedostatek (viz Svědectví k církvi, sv. 6, str. 345). Ale pokud nám zjevně neukážeš jinak, vrátíme se do Států. Tohle bolestné rozhodnutí činíme proto, abychom se nevzpouzeli Tvé vůli. Amen.“

Oba cítili, že je Duch svatý povolává, aby obnovili své odevzdání se. Ruku v ruce na kolenou prosili, aby Bůh učinil něco zvláštního, co by potvrdilo jejich povolání pro Guayanu.

Téhož večera zavolal Davidovi kazatel adventistů sedmého dne Kirk Thomas. „Můj bytný se s tebou chce setkat. Je majitelem Kanálu 2. Jeho manželka, paní Washingtonová se rozhodla nechat se pokřtít. V jejím rozhodnutí hrálo částečnou úlohu vysílání NET ,98. Když byla malá, znala adventní poselství, ale potom ho opustila. Ona i její manžel měli velmi příznivý dojem z toho, jak Dwight Nelson vykládal biblickou pravdu, a dali mi vědět, že by s tebou rádi navázali přátelství.“

Pro Davida byla tato zpráva velmi potěšující a začal doufat, že mu chtějí nabídnout bezplatné vysílací časy nebo nějakou levnou alternativu pro budoucí vysílání. Kazatel Thomas domluvil návštěvu. David se s nimi měl setkat o dva dny později.

Rodina Washingtonových přivítala kazatele Thomase a Davida ve svém krásném domově. Když tak seděli na verandě v příjemném vánku a popíjeli pomerančovou šťávu, pan Washington

se naklonil dopředu.

„Velmi jsme uvítali to, co jsme viděli na kanálu 13. Moje manželka se právě stala adventistkou. A já ji pravděpodobně budu následovat. Když jsme budovali naši televizní stanici, měli jsme na mysli především duchovní využití. Vystavěli jsme ji především díky Božím zásahům. Nedávno jsme se dověděli o vaší práci s organizací ADRA, jak pomáháte zdravotní leteckou službou a o vaší angažovanosti ve vzdělávání lidí ve vnitrozemí. Vyrozuměli jsme také, že jste se nedávno pustil do vysílání. Moje manželka a já máme něco, co bychom vám rádi darovali. Věříme, že od nás Bůh žádá, abychom vám dali padesát procent vlastnictví naší televizní stanice.“

David na chvíli ztratil slova. V mysli se vracel ke svému celoročnímu úsilí získat licenci pro výstavbu televizní stanice v Georgetownu. Je možné, že Bůh prostě řekl, „Čekej na mne, Davide. Až přijde čas, nebude pro mne těžké ti dát stanici, která je zcela schopná provozu.“

Pan Washington pokračoval, „Chtěl bych, abyste se ujal celého vedení stanice a abyste ji použil k vykonávání vaší misie. Já zůstanu zaangažován po právní stránce do té míry, abych zajistil, že se nedostane do nějakých právních, politických, nebo jakýchkoliv jiných problémů. Mým cílem je, aby stanice pokračovala ve vysílání a aby byla plně využita její kapacita.“

Washingtonovi zavedli oba muže do stanice. „Můžete používat obě poschodí budovy i s pokoji pro návštěvníky, jak uznáte za vhodné, třeba jako studio nebo produkční centrum. Jaká by byla vaše strategie pro provoz a rozšíření stanice?“

„Naše filosofie je docela jednoduchá – Boží podpora. Ve veškeré naší aktivitě spoléháme kompletně na Boha jak po stránce provozních, tak i investičních nákladů, a to z jednoho měsíce na druhý.“

„S tím souhlasím!“ zdůraznil pan Washington. „Ujměte se stanice a veďte ji.“

David se nemohl dočkat, až se o tyto zprávy podělí s Becky. „Bůh právě vykonal další zázrak. Pamatuješ na naše modlitby před dvěma dny? Nejenže nám Bůh potvrdil povolání pro tuto službu, ale

také je stvrdil tím, že nám dal televizní stanici.“

„Nerozumím. Co tím myslíš?“

„Bůh pohnul pana a paní Washingtonovy, aby vložili plně funkční televizní stanici, včetně celého majetku do našich rukou, abychom zde mohli dokončit Boží dílo. Je zjevné, že chtějí toto vysílání použít především pro šíření evangelia.“

„Ale kdo ji bude provozovat?“

„To si vyžádá jistý počet dobrovolných pracovníků a zdrojů, které přesahují všechno, co jsme doposud prožili. Tohle je opravdu dílo, které má Bůh ve svých rukou a jen Jemu za to může být vzdána chvála. Musíme prostě odložit všechny představy o tom, co On dokáže vykonat.“

„Mám po celém těle husí kůže. Přijal jsi tenhle úkol bez ohledu na to, jak nákladné nebo nemožné se to zdá?“

„Ano, Becky. Musíme se z této zkušenosti naučit, že Bůh, kterému sloužíme, nezná *žádná omezení*. Musíme jít vpřed povzbuzeni, že On se o vše postará ve dnech těžkostí, které jsou před námi. Než se tento návrh stane skutečností, budeme mít ještě několik schůzek s Washingtonovými, abychom prodiskutovali provozní záležitosti a udělali plány pro provoz a rozšíření.“

„Obávám se, že to satana pořádně rozzuří, Davide. Udělá všechno proto, aby tahle stanice nesloužila Bohu. Když Washingtonovi začnou chápat naši závislost na Bohu ve všech věcech, obávám se, že nastane boj o její zpochybnění. Potřebujeme pomocníky na modlitbách, aby Bůh obkloпил Washingtonovu rodinu nebeským světlem, které je ochrání od satanových úkladů.“



## 22. Bez hranic

Zprávy o Božích zázracích se v karibské oblasti a celé Jižní Americe nesly od jedné země ke druhé. Množily se žádosti církevních vedoucích i členů. „Pomoz nám, ukaž nám, jak máme začít činit to, co je v Božím plánu.“

„Je možné, že nám Bůh chce říct, že přišel čas jít vpřed, jako by neexistovaly žádné hranice?“ zeptal se David Becky.

Musíme prosit o moudrost. Možná, že nám Bůh říká, abychom vykonali cestu do Států. Můžeme poprosit naše rodiče, aby se k nám připojili v biblickém studiu a modlitbách za směr, kterým se máme vydat,“ navrhl.

Ve Spojených státech David předložil celou situaci jejich rodinám. „Právě tak, jak naše malé dvousedadlové letadélko otevřelo dveře ke službě v západní Guayaně, tak je rychlejší letadlo s dalekým doletem potřebné k práci po celé karibské oblasti a Jižní Americe.“

Po celé čtyři dny studovali, modlili se a zápasili s velkým rozhodnutím o financích. Jejich volba bude mít značný dopad na to, jak bude jejich dílo postupovat v budoucnosti. Pak se v nich rozhostil pokoj. Bůh je pohnul k tomu, aby investovali své prostředky získané z prodeje farmy Gatesových v Illinois k částečnému financování malého dvoumotorového letadla. Davidovi rodiče, kteří jim vždy byli oporou, se nabídli, že také prodají pozemek, v sousedství, který vlastnili a prostředky přidají k celkové sumě na zakoupení letadla. Potřebovali letadlo schopné bezpečně a rychle dopravovat osoby a zařízení mezi vzdálenými oblastmi a zeměmi. David začal pátrat po vhodném letadle, které by Bůh použil.

Našel jedno, typu Piper Twin Comanche, se speciální úpravou pro větší zavazadlový prostor. Ke svému údivu shledal, že to je tentýž letoun, se kterým létal před lety v Kentucky. Během jednání o koupi

se však zdálo, že to nevyjde. V jednu chvíli celá rodina zastavila veškerou svou činnost a všichni poklekli k modlitbě. „Bože, Ty znáš celou budoucnost. Jestli tohle není to letadlo, které jsi nám oddělil k používání, tak prosíme, způsob, aby tato koupě naprosto selhala.“ V několika minutách zazvonil telefon a vlastník letadla (zástupce letecké společnosti) řekl, „Přijímáme vaše podmínky. Můžete přijet, prohlédnout si letoun a provést testovací let.“

David se svým otcem a Brooksem Paynem, ředitelem údržby letadel v *Andrews Aviation Park*, letěli do San Jose v Kalifornii, aby si prohlédli letadlo. Všechny připomínky k závadám, které David a jeho dva pomocníci vznesli, byly touto velkou leteckou společností vzaty v úvahu a závady byly okamžitě odstraněny na vlastní náklady společnosti.

Rozhodnutí zakoupit toto letadlo by však způsobilo velké zadlužení. „Prožíváme podobné rozhodnutí, jako když jsme kupovali naše první malé letadlo, jen s větším rizikem,“ vysvětloval David svému otci. „Tehle stroj vyžaduje 75 procent dodatečných finančních zdrojů – krok, který bychom nikdy neudělali, kdybychom necítili přesvědčení a pokoj, který Becky a já, společně s tebou a maminkou sdílíme.“

S vírou se znovu modlili, „Bože, věříme, že toto riziko, které na sebe bereme, je Tvojí vůlí. Prosíme Tě, abys zaplatil zbytek dluhu během šesti měsíců od data, kdy si vezmeme půjčku. Ty znáš celkový obnos a také víš, co s tím udělat. Jen Ty sám můžeš poskytnout řešení.“

Na tomto krásném, šestimístném letadle podnikli cestu do Michiganu a naložili 260 kilogramů vysílacího zařízení pro televizní stanici v Kamarangu. David pak letěl do Guayany a spolu s ním i Dan Peek s manželkou Cynthií a malou dcerkou Hannou, kteří se měli v Georgetownu stát technickými vedoucími vysílání na dobrovolné bázi.

Od poslední návštěvy s Washingtonovými uplynul téměř měsíc.

Po přátelském uvítání otevřel David diskusi. „Dovolte, abych zopakoval postup, na kterém jsme se dohodli. Provoz televizní stanice nebude založen na komerčních zájmech. Ohledně financování

budeme spoléhat na Boha.“

Z různých komentářů a poznámek, které vyslechli, si David brzy uvědomil, že přecenili jejich ochotu přijmout takový postup. Nepřítel pracoval na tom, aby obrátil jejich pozornost zpět k filosofii světa – zaměřené na profit, místo na misi. Když jim tak David naslouchal, poznal, že očekávali, že bude vysílat výnosné programy, které jsou často v rozporu s posláním evangelia. Již předem viděl problémy vyplývající ze zaměření pracovníků, jejichž touhou byl finanční zisk.

„Je mi líto, ale mám pocit, že by Bůh s takovým uspořádáním byl nespokojen,“ řekl David, když s těžkým srdcem odcházel ze schůzky. Jedině Bůh mohl změnit postoje a porazit neviditelné síly, které pracně usilovaly o to, aby zabránily stanici vysílat programy k Boží slávě.

Jeho stálá modlitba byla, „Můj Otče, všechno záleží na Tvé moci a milosti. Pomoz rodině pana Washingtona, aby pochopili nebeskou filozofii, která se dá přijmout jen tehdy, když máme na zřeteli Boha, kterému můžeme důvěřovat.“

David připravil třístránkový dokument, ve kterém předložil teorii víry, kterou se on sám řídil. Uvedl, proč všechny dřívější návrhy na financování projektu byly zaměřeny výhradně na prospěch misie, ne na zisk. Potom zavolal panu Washingtonovi a požádal ho o další schůzku na příští den v 16:30. Toho dne se s přítelem Winstonem stále modlili a prosili Boha o zásah ve prospěch Jeho díla. David také poslal e-maily přátelům s prosbou o modlitby.

Bez obav se setkali s Washingtonovými v jejich domově, protože věděli, že Bůh má své dílo pevně v rukou. Přesto však cítili určité napětí, když si uvědomili, jak moc záleží na výsledku rozhodování. Cítili, že právě čelí další fázi velkého sporu mezi Kristem a satanem.

David se svým přítelem se tiše modlili, když pan Washington s manželkou četli jeho třístránkový dokument. Při čtení pan Washington podtrhl některé řádky a vždy přikývl hlavou.

Když jeho manželka dočetla, začala vysvětlovat, „Minulý čtvrtek jsme pozvali Winstona k nám, abychom mu řekli, proč jsme se rozhodli provozovat televizní stanici jako ziskovou společnost.

Nejenže by to zajistilo příjem pro nás, ale také by se zaplatil nájem pro dobrovolný tým, který by zde pracoval a žil. Ale když nám Winston předložil celý průběh vaší práce vykonávanou z víry, seděli jsme plní úžasu, naslouchali příběhům Božího zázračného vedení. V pátek jsem se celý den cítila nesvá z rozhodnutí, které jsme udělali. Z práce jsem zavolala manželovi a řekla jsem mu o své starosti.

Společně jsme se pak rozhodli, že *Bůh* nás musí přesvědčit, abychom se nepodřídili zaměřením naší stanice. A On nás pohnul k tomu, abychom v této věci vykročili cestou víry. Řekněme si však otevřeně, je nám trochu úzko při pomyšlení, že stanice bude fungovat jen skrze víru. Avšak vyznáváme, že také věříme, že Bůh se postará. Chceme mít vlastní zkušenost s Boží mocí v našem životě.“

Pan Washington dodal, „Také jsme se rozhodli, že můžete celou budovu používat zdarma. Budete platit jen minimální náklady na údržbu. Televizní stanice bude celá fungovat jen pro misijní účely. Jsem přesvědčen, že Bůh nemá problémy s financemi. Uvidíme, jak se postará o vysílání. Věříme, že posílí televizní signál vybudovaným zesilovacích stanic ve vzdálených oblastech.“

David s Winstonem odjížděli ze schůzky a z radosti si zpívali. „Winstone, program je znovu ve správných kolejích, a to díky větší odevzdanosti než předtím. Bůh zasáhl naprosto zázračně. Jen Jeho Duch může změnit lidské srdce a mysl. Díky za moc modlitby! Další boj pro Pána je vybojován!“

Během příštích dvou týdnů po přistání nového letadla v karibské oblasti cestoval David s Danem Peekem do Grenady, Antiguy a Tobaga na setkání s vedoucími církve a vládními úředníky. Měli diskutovat o plánech na ustavení adventních vysílacích stanic. Dnes je tato televizní síť známá pod názvem *Carribbean Family Network – FCN* (Karibská síť pro rodinné vysílání).

Bůh věrně opatřil dostatečné fondy na dodržení měsíčních splátek za nové letadlo až do splacení celého dluhu. Malá Cessna 150, která otevřela cestu dílu v Guayaně, byla prodána a suma byla použita na zaplacení poloviny stávajícího dluhu na Twin Comanche.

Právě před druhým odletem Davida do Guayany s televizním zařízením na palubě, se začal levý motor Twin Comanche silně zahřívát. David přistál na nejbližším letišti v Tennessee, kde

mechanici zjistili, že zdvihací tyčky ventilů jsou silně opotřebované a způsobily, že se kovové špony roznesly do celého motoru.

Zavolal Becky. „Máme tady jeden znepokojivý zádrhel. Je potřeba přestavět jeden motor. Na druhé straně je tu dobrá zpráva, že se to stalo tady ve Státech na výborném letišti, kde je možné motor opravit. Až to bude hotové, motor bude mnohem lepší, než byl kdy předtím. Zkontrolují i pravý motor dříve, než se letadlo uvede zpět do provozu. Tady vidíme, že vše je pod Boží kontrolou, protože jen On zná budoucnost.“

Ve vnitrozemí Guayany pokračovaly kladné reakce indiánského obyvatelstva na šířící se evangelium. Pět videoprojektorů bylo celý rok v provozu a v každé vesnici se promítaly pětidenní série. Během téměř dvou let neustálého používání, přepravování v kanoích po tropických řekách i pěšky pralesem, se v zařízení musely vyměnit jen dvě lampy. Tři vesnice začaly stavět modlitebnu a dvě další plánovaly zahájení stavby svých vlastních modliteben.

Guayana má celkem devět regionů, ale dílo s projektory a leteckou podporou se uskutečnilo pouze v jednom z nich – v regionu Upper Mazaruni. Co se dá udělat pro velké regiony, které s ním sousedí? Náčelníci vesnic přicházeli a žádali o lékařský letecký program a o biblické pracovníky, kteří by vedli evangelizační kampaň. Bez podpůrného letadla, profesionálních pilotů a mechaniků a zdravotních pracovníků zůstávaly tyto prosby nevyslyšené. David musel smutně konstatovat, „Celý život jsem pracoval v místech, kde každé nové dílo bylo těžké, riskantní a setkávalo se s nepřátelstvím a náboženskou nesnášenlivostí. Tady tomu tak není. Budou možnosti, které se tady otevřely, zase brzy uzavřeny? Otče, prosím vyslyš žádosti těchto vesničanů, kteří Tě chtějí poznat.“

Problém financování televizních stanic se ukázal být mnohem větší, než financování nového letadla. Bůh jasně ukázal svou moc v tom, když umožnil vystavění menší televizní stanice a darování druhé, větší. A jejich prostřednictvím se otevřely možnosti ve dvou dalších zemích. Jeho prozřetelnost opatřila spolehlivější a výkonnější dvoumotorové letadlo, které mohlo operovat v nových regionech. Ale těch, kteří neznají Boha je tak mnoho! Kdo přijde a pomůže?

S naprostou důvěrou byli David a jeho dobrovolníci ochotni spolupracovat s požehnáními, která Bůh udělí. Nevěděli, co si počít, ale jejich zraky zůstávaly u Něho.

Vývoj všech těchto událostí, které pomohly tisícům lidí odpovědět na Kristovo pozvání, rozzuřil satana k zoufalým činům. Protože jeho útoky zvenčí selhávaly, zkusil to zevnitř. Někdo, kdo měl zkušenost a vliv se musel cítit ohrožen tímto rostoucím, úspěšným dílem. Na jednom shromáždění církve navrhl, aby Guayanské sdružení adventistů sedmého dne přerušilo své vztahy s Davidem a Becky a s jejich projekty.

Každá krize se však stává důvodem k tomu, abychom klekli na kolena před Bohem. A David se svou rodinou udělali právě to. Činovníci unie a divize rychle zasáhli, uspořádali další shromáždění s cílem obnovit dobré vztahy a vzájemnou spolupráci. A Bůh uhladil všechna sporná místa. Tato skupina vedoucích diskutovala a hlasovala pro specifické plány pro lepší komunikaci a spolupráci týkající se každého projektu. Bylo ujednáno, že nově zvolení vedoucí navštíví projekty, které se rozvíjely ve vnitrozemí. Mohli tak z první ruky vše vidět a klást patřičné otázky, aby poznali všechny fáze Božího díla.

Z moci Ducha svatého se bratřím otevřely oči a uvědomili si, že Boží lid ještě není dost dobrý, dost horký, dost odvážný a nedokáže správně využít tuto hodinu skvělých možností.

## 23. Řvoucí lev

David odletěl ze Spojených států do Guayany s videokazetami s evangelizační náplní a profesionálním zařízením darovaným nové televizní stanici v Georgetownu. Letěl těsně před zimní studenou frontou a udělal několik zastávek, aby přenocoval v Miami, Portoriku, Dominie, Grenadě, a v Trinidadu. Stále udržoval rádiové spojení se svým otcem v Illinois. Po cestě se stále modlil, aby Bůh pohnul Guayanské úředníky, aby udělili jeho organizaci GAMAS (Guayana Adventisti Medici Aviatik Servis) povolení k trvalému neomezenému provozu letadel ve státním prostoru.

Když dorazil, dověděl se od Winstona nové zprávy. „Bůh připravil cestu pro přilet letadla do Guayany. Oddělení civilního letectví připravuje doklady. K Bohu stoupá mnoho modliteb o Jeho zásah.“

„Když Bůh otevře cestu k vykonání určitého díla a dá ujištění o úspěchu, pak vybraný nástroj musí udělat všechno, co je v jeho moci, aby zajistil zaslíbený výsledek. Úspěch celého díla bude v přímé úměrnosti k nadšení a vytrvalosti, se kterou je dílo vykonáváno.“ (*Proroci a králové*, str. 263)

Během Davidovy nepřítomnosti v Guayaně byl intrikánský nepřítel Boha extrémně aktivní. „Otec lží“ zaměstnával nepřátelsky smýšlející lidi k podkopávání Božího díla na všech úrovních.

Nejdříve si satan vybral někoho, kdo věděl, jak skrze pomluvu očerní Davidovu povahu. Obvinil Davida z nezákonného chování a učení kacířských doktrín. Potom se v jedněch novinách objevil článek, který tato obvinění publikoval. A pak onen člověk navštívil rodinu Washingtonových, aby se pokusil přesvědčit je, aby přestali jeho projekt podporovat kvůli Davidově nedobré pověsti. Onen muž vyjádřil názor, že on sám by měl být tím, komu má být stanice dána k dispozici. Bůh však jeho vliv rozptýlil a utvrdil Washingtonovy ještě více než kdykoli předtím v tom, že jednali pod vedením Ducha

svatého.

Nepřítel plánoval těžkosti při vyřizování povolení provozu letadla i televizní stanice – záludný způsob jak brzdit Boží dílo. Satan však nemůže zkřížit Boží plány. Protože znal moc modliteb, prosil David se svou rodinou a přáteli o andělskou ochranu a bezpečí při své práci pro Boha. S nebeským požehnáním David pracoval podle svého rozvrhu. Tři dny v týdnu létal v Guayanském vnitrozemí a uskutečnil také jeden let do Spojených států s komerční leteckou společností.

Ošklivé pomluvy se rychle šířily. Když se David ohlásil na letišti, zvláštní úředník mu kladl tucty otázek a prohledával všechna jeho zavazadla. Po dvou hodinách vyšetřování se zdálo, že na něho udělaly Davidovy projekty silný dojem a nabyl přesvědčení, že Bůh začal skrze něho vykonávat velké dílo ve vnitrozemí Guayany. Od toho dne se stali David a tento zvláštní úředník dobrými přáteli.

Jak Bůh zkrotil řvoucího lva? Jak bylo dojednáno již dříve, David dopravil vedoucí církevního sdružení do všech vesnic regionu Upper Mazaruni. Na vlastní uši tak mohli slyšet vděčnost náčelníků vesnic z Arau, Kamarang, Phillippi, Kako, Waramadong, Paruima a Kaikan. Viděli naplněné modlitebny a slyšeli o zachráněných životech pomocí organizace GAMAS, protože pacienti měli lékařskou péči a dopravu do nemocnice zdarma. Navštívili také několik slavností při vysvěcení sborů a zúčastnili se vysvěcení budovy pro vyučování náboženství a knihovny v Davisově indiánském učilišti v Paruimě. Nepřítel se nevzdával. Někdo se hlasitě ozval, „A kdo vlastní všechny tyhle modlitebny a školy, které byly postaveny z darovaných peněz?“

Přítrž pomluvám učinil náčelník jedné z vesnic, muž požívající velkou autoritu. Moudrým způsobem popřel nařčení, že David je vlastníkem těchto nemovitostí. „Každá budova, ať už se jedná o školu nebo modlitebnu, je majetkem indiánů. Vlastnictví nikdy nebude převedeno na ty, kdo financovali stavby. Patří indiánům. A proto, podle zákona této země všechny tyto školy a pozemky jsou majetkem indiánů.“ Obviňování ustalo velmi rychle.

Návštěvníci viděli výsledky práce videoprojektorů, které byly v provozu v každé vesnici a přehrávaly přednášky z NET ,95 a NET ,98. Sami se mohli přesvědčit, že toho roku bylo za tři měsíce



pokřtěno více indiánů, než za celý předchozí rok. Vřelé přijetí a nadšení indiánského lidu a jejich duchovní růst je přesvědčil o Božím vedení a požehnání. Žádná lidská bytost by nedokázala vykonat takové dílo. Místní i zahraniční dobrovolníci získali zaslouženou chválu za svou obětavou službu.

Návštěvníci ze sdružení slyšeli na vlastní uši, že náčelníci vesnic a vedoucí obcí ve všech regionech naléhají na vládu, aby schválila trvalé povolení pro GAMAS k cestám do všech koutů Guayany bez jakéhokoliv omezení.

Takto by mohl být systém bezplatné lékařské péče a dopravy zaveden po celé zemi. Není divu, že satanův hněv byl rozjitřen. Věděl velmi dobře, že udělení takového povolení by otevřelo brány pro rychlé rozšíření evangelia do celého guayanského vnitrozemí.

Návštěvníci souhlasili s Davidem, který to celé uzavřel, „Musíme jít vpřed. Až potud pomáhal nám Hospodin.“ (1Samuel 7,12) Jestli se něco má pro Boží dílo vykonat, musí se to vykonat právě v tuto chvíli.“

David poděkoval Bohu za to, že pro tentokrát znovu umlčel řev lva. Vzpomněl si však na slova v první epištole Petrově 5,8, která ho varovala, že on i jeho dobrovolní pracovníci budou bezpochyby tímto žalobníkem napadeni znovu.

## 24. Je pro Boha něco těžké?

Jednou v sobotu odpoledne se David s Becky těšili vzácné příležitosti, kdy si mohli zavzpomínat. Seděli spolu na verandě svého kaikanského domu.

„Cítím zvláštní pokoj, když spolu můžeme takhle sedět a pozorovat plynoucí řeku,“ Becky stiskla Davidovu ruku.

„Jsem vděčný za soboty, kdy můžeme uctívat Boha v našem kaikanském sborečku. Lidem září tváře, když jim při zpěvu hraješ na trubku. Ta stará dobrá trubka přitahuje na shromáždění mnoho návštěvníků.“

„Cítím velké požehnání, že máme tu přednost sloužit Bohu mezi těmito vzácnými lidmi. Od chvíle, kdy jsme Mu slíbili, že se v tomto roce využijeme každou příležitosti jak získat lidi pro Krista, pořádně prověřil naše odhodlání.“

„To je pravda. Žasnu nad Božími plány, které jsou tak nesrovnatelně větší, než jsme kdy snili. Každý den nám připomíná, že je naší povinností jít vpřed, protože On sám otvírá cestu. A podívej, co všechno udělal, Becky. Indiánské učiliště už funguje skoro tři roky, právě tak jako škola pro biblické pracovníky. Pamatuješ na den, kdy se otevřely možnosti založit tuto školu?“

„Pověz mi o tom,“ řekla Becky.“

„Pětatřicetiletá matka osmi dětí přišla ke mně s prosbou, ‚Dovolíte mi, abych mohla chodit do vaší školy?‘ S lítostí jsem jí musel odpovědět, že pro ni nemáme místo. Ale ona prosila dál, ‚Vždycky jsem snila o tom, že bych chodila do školy. A teď tady jednu máme. Prosim, dovolte mi chodit do školy a učit se.‘“

„A tak ji Bůh použil k tomu, aby nás napadlo, že dospělí adventisté by mohli začít chodit do školy pro dobrovolné biblické pracovníky.“ Becky se usmála. „Ale neměli jsme žádné kompetentní dobrovolné učitele. Vyprávěj mi znovu, jak Bůh otevřel dvěře.“

„Milá doktorka Sheila Robertsonová, lékařka v důchodu ve

věku kolem 75 let, přijela jako dobrovolník s prosbou: ‚Vezměte mě do té nejzapadlejší vesnice, kde bych mohla sloužit Bohu.‘ Dopravil jsem ji vzdušnou cestou do Phillippi, asi dvacet minut letu, což by si jinak vyžádalo asi čtyři až pět dnů cesty pěšky, a poučil jsem ji, ‚Tady je malé rádio, abys s námi mohla udržovat každodenní kontakt. Můžeš zavolat i víckrát za den, budeš-li to potřebovat.‘ Pak jsem ji tam nechal a ona si to tam zamilovala a vykonávala velké dílo pro Pána. Jednou, když jsem ji krátce navštívil, podělila se se mnou o myšlenku, otevřít v této oblasti školu biblických pracovníků pro dospělé i mladé indiány. A protože tito dobrovolní bibličtí pracovníci hovoří místními dialekty Akawayo a Arcuna, a jsou to také indiáni, nebudou potřebovat vládní povolení ke vstupu do vesnic. Připustil jsem, že jsem taky o něčem takovém snil, ale neměl jsem nikoho, kdo by takový program vedl.“

„Řekla mi, že nejraději pracuje ve vzdálených oblastech. ‚Paruima je velká vesnice s přibližně šesti sty obyvateli. Ale jestli mi Bůh řekne, abych tam dílo začala, neodmítnu.‘“



*Dr. Sheila Robertson s Adou a Sebastianem Edmundovými*

„Pamatuji se na nadšení vyzařující z tváří devíti indiánských biblických pracovníků při slavnosti na ukončení jejich studia,“ dodala Becky. „Pod vedením zkušených biblických pracovníků ze sdružení jich sedm již začalo vlastní průkopnickou práci v místech,

do kterých ještě nikdy evangelium neproniklo. S dr. Sheilovou jistě spolupracoval Bůh.

„Bez dobrovolníků by zdejší dílo nebylo možné. V každé oblasti stojí v popředí jako vedoucí týmů a vůdcové. Vím jistě, že Bůh odpoví na naše modlitby o nejméně patnáct dlouhodobých dobrovolníků, většinou učitelů, pro tento rok. Ale i krátkodobí dobrovolníci jsou velkým požehnáním.“

„To je pravda, Davide,“ řekla Becky s úsměvem, „bylo to

vzrušující pozorovat žáky z akademie a jejich ředitele z *Dakota Adventist Academy*, jak dokonale zapadají do zdejšího prostředí. Jen Boží andělé vědí, jak tvrdě všichni pracovali a jak se modlili a hráli si s dětmi i dospělými vesničany. Kolikrát jsi asi musel letět, když jsi s Cessnou 206 dopravoval polovinu téhle skupiny mezi Kaikanem a Arau. Ta velká skupina, která přijela ze školy *Laurel Brook Academy*, značně uspíšila práce na nové škole v Kimbii na řece Berbice.“

„Měla jsi vidět, jak přítomnost kazatele Phillipa Folletta, zástupce předsedy Generální konference adventistů sedmého dne, povzbudila indiány, když vedl zahájení nového studia pro videoprodukcí v Davisově indiánském učilišti. Máme naději, že se brzy začne s produkcí videí pro vzdělávání a evangelizační účely po celém regionu v dialektech. Byl jsem celý rozechvělý, když jsem viděl, kolik indiánů se dostavilo na položení základního kamene pro novou budovu zdravotní školy v Paruimě a na otevření obecní televizní stanice v Kamarangu. Ačkoliv ještě nevysílá, je postavena a připravena k zahájení provozu. Opravdu, moje milá, Bůh nezná žádná omezení. Když přemýšlím o nových biblických pracovnících jako je Sylvester Robertson a James Edwin, kteří začali práci ve vesnici Isseneru, raduji se z toho, že těchto dvě stě vesničanů je přijalo a ochotně naslouchají trojandělskému poselství evangelia. Sylvester mi nedávno řekl, že každý týden studuje Bibli s anglikánským knězem, který je ochoten přijímat mnohé pravdy, které mu předkládá. Sebastian Edmund s Ray Hastingsem začali pracovat v Koopenangu, kde jim vesničané opatřili vše potřebné, když jim otvírali Písmo. Při příležitosti ukončení studia další skupiny biblických pracovníků se každého půl roku evangelium dostává vždy do několika dalších vesnic, kde je dosud neslyšeli. Od chvíle, kdy jsme se rozhodli přijmout zásadu, že Bůh sám opatří finanční prostředky, se stalo mnoho velkých věcí. Naše jediné finance přicházejí skrze modlitbu k Němu.“

„Ty víš, Davide, že nejsem ráda, když se přepracovááš, ale taky vím, že Bůh už předem viděl jak je potřeba, aby ses stal článkem týmu sdružení jako vedoucí organizace ADRA Guayana, ne jako placený zaměstnanec, ale jako dobrovolník. Jsem přesvědčena, že úspěch díla zčásti spočívá na důvěře a úzké spolupráci

s místním vedením církve. Se svým zástupcem v kanceláři ADRA v Georgetownu, ses mohl v tomto roce svobodně zapojit do práce v šesti dalších zemích. Jak pravdivé je zaslíbení, že „pokud je toto dílo z Boha, pak se On sám postará o prostředky k jeho dokončení.““ (*Touha věků*, str. 371)

O několik dnů později, když David letěl do Georgetownu, uslyšel o místním letadle Cessna 172, které bylo na prodej. Bylo to první jednomotorové letadlo na prodej od doby, kdy začal pracovat v Guayaně. Nemohl si nechat ujít mimořádnou příležitost vlastnit letadlo zaregistrované v této oblasti. Na letišti k němu přiběhl ředitel údržby letadel a řekl, „Jestli pomýšlíte na zakoupení téhle Cessny 172, která je na prodej, musíte si pospíšet. Již o ni mají zájem dva kupci a sešli se vlastníkem a s výkonným ředitelem společnosti provozující aerotaxi.“

„Děkuji za toto upozornění,“ zvolal David, a rozběhl se napříč letištní rampou. Modlil se nahlas, „Pane, prosím Tě, nenech tohle letadlo prodat někomu jinému. Víš přece o těch vesnicích, do kterých jsme se ještě nedostali a které trpělivě čekají už tolik let.“ Když tak pospíchal, pocítil vděčnost, že před nedávnem hovořil s přítelem ve Státech, který mu řekl, že brzy uloží na Davidův účet v bance v USA značný obnos, který má být použit na výdaje při nenadálých potřebách.

Zavolal výkonnému řediteli aerotaxi.

„To je pravda, kapitáne Gatesi,“ potvrdil ředitel. „Dva zájemci podali své nabídky na letadlo. Přijďte ve čtyři hodiny. Kdo dřív přijde, ten dřív mele, to je moje zásada.“ A ředitel zavěsil.

David se podíval na hodinky. Měl k dispozici jen třicet minut, aby dorazil do banky před uzavírací hodinou. Když se rozběhl ven, aby našel taxík, vyvstaly mu na mysl myšlenky z ranního studia: „Boží dílo si žádá muže, kteří mají rychlý postřeh a okamžitě jednájí v Boží síle a moci.“ (*Dělníci evangelia*, str. 133)

Po patnácti minutách konečně našel řidiče taxíku, který ho byl ochoten vzít na půl cesty. Po cestě se modlil, aby našel ještě jednoho, který by ho do banky dopravil včas. Chtěl přijít do kanceláře ředitele aerotaxi s požadovaným obnosem v kapse.

A stále se ještě modlil, „Pane, ty jsi mi získal finanční důvěru

všude, kde jsem pracoval. Zním dokonce všechny zaměstnance banky podle jména. Víš, že vyzvednutí peněz ze zahraničních fondů může trvat dlouhou dobu. Jen Ty můžeš způsobit, aby úřednice zareagovala příznivě, když jí podám tenhle zahraniční šek. Děkuji Ti předem za rychlé vyřízení.“ Když přistoupil k bankovní přepážce, úřednice se na něho přátelsky usmála. „Dobré odpoledne, pane Gatesi, jak vám mohu posloužit?“

„Mohla byste, prosím, tenhle šek směnit hned na místě? Mám důležitou schůzku, kterou bych nerad promeškal.“

Pohlédla krátce na šek. „Obstarám příslušné podpisy z vedení banky a hned budu zpět s hotovostí.“ V několika málo minutách mu podala sumu deset tisíc dolarů!

„Mnohokrát děkuji,“ řekl David s úsměvem a spěchal ven, aby našel další taxík. Když byl zpět na letišti, hovořil tiše s hlavním pilotem společnosti. „Přicházím na toto setkání se zálohou v kapse. Rád bych nabídl o pět tisíc méně než je požadovaná cena.“

Nicméně skutečnost, že zde byli další dva zájemci, mu nedávala příliš šanci, že by mohl letadlo koupit za méně. Hlavní pilot ihned zavolal výkonnému řediteli. „Pan Gates je zde se zálohou. Jistě víte, že toto letadlo by bylo přínosem pro zdravotní dílo ve vnitrozemí. Mnozí indiáni jsou dnes naživu, díky jeho rychlé záchranné službě. Doporučil bych přijmout jeho nižší nabídku.“

„Řekněte panu Gatesovi, aby přišel na pohovor,“ odpověděl ředitel.

David vstoupil do jeho kanceláře. „Pane, lidé v guayanském vnitrozemí potřebují ještě jedno letadlo, které by sloužilo jejich potřebám. Tady je záloha na Cessnu 172.“ David položil peníze na ředitelův pracovní stůl a pokračoval. „Měl jsem v úmyslu nabídnout o pět tisíc dolarů méně než je požadovaná cena, ale vzhledem k tomu, že jsou zde dva další zájemci o tohle letadlo, je mi jasné, že...“

„Přijímám vaši nabídku, pane Gatesi,“ přerušil ho ředitel. „Hned dám příkaz k vyhotovení dokladu o prodeji. Zbytek peněz můžete poslat elektronickou poštou zítra. Blahopřeji vám k vašemu rychlému rozhodnutí. Kdybyste čekal až do zítřka, pravděpodobně byste o to letadlo přišel.“

„Ředitel vztáhl ruku a stiskl Davidovu pravici. „Velmi

vám děkuji za vaši ohleduplnost,“ řekl David. „Musím vás ujistit, že pracuji pod vedením svého nebeského Otce, který je hlavním vedoucím služebnosti GAMAS.“ David se loučil s děkovným úsměvem.

Ředitel odpověděl, „Velice mě zajímá vaše dílo tady v Guayaně za poslední čtyři roky. Vidím, že velmi pohotově využíváte příležitosti, které jsou ve prospěch indiánů. Jsem přesvědčený, že tenhle prodej je to nejlepší pro blaho Guayany. Pokud pomáháte guayanskému lidu, i když jsou to indiáni, jsem na vaší straně.“

Když David odcházel z kanceláře, zastavil se na odlehlém místě, aby si o celé situaci pohovořil se svým Božím finančníkem. „Bože, Ty víš, že ta záloha i zbytek peněz si vyžádá stoprocentní účast na financování, z čehož nemám dobrý pocit. Požádal jsem dlouholetého přítele o devadesát dnů, když jsem si půjčoval na toto letadlo.

Vím, že to nemohu splatit bez Tvého přímého zásahu. Ale věřím, že mojí povinností je jít vpřed. A protože tohle letadlo je životně důležité pro pokrok Tvého díla, spoléhám se na Tvé laskavé vedení a důvěřuji Ti i ohledně financování. Děkuji Ti za otevření této cesty, a za to, že jsi mi udělil privilegium, být Tvým partnerem v této maličké části nesmírného vesmíru.“

Od příštího rána zahájil David celotýdenní létání s novou Cessnou 172. Dopravoval palivo a zásoby studentům-misionářům. Dopravil indiánské biblické pracovníky do jejich vesnice, aby tam začali své dílo. Cessna 172 dopravila několik nemocných do nemocnice a v jednom případě také převezla mrtvé tělo jedné ženy, která zemřela v Georgetownu, k pohřbu ve vesnici Kamarang.

Když letěl nad široširým pralesem, jeho mysl byla naplněna pokojem. Povzbuzen slovy Písma, byl plný odvahy.

„Překážky a potíže budete mít všude, kam se obrátíte. S pevnou rozhodností je musíte zdolat, jinak ony zdolají vás... A jestli se má něco účelně vykonat, musí se to vykonat v pravém okamžiku. Je potřeba vidět i tu sebemenší výchylku na jazýčku váhy a okamžitě jednat.“ (*Dělníci evangelia*, str. 133, 134)

David si byl jistý tím, že jednal podle této instrukce, a očekával nyní se vzrušením, jaká bude Boží odpověď. Věděl, že

dlouhé odkládání unavuje anděly. Boží načasování jistě nebude na dlouhou dobu.

Po necelých deseti dnech obdržel informaci od jednoho dárce, že byly uloženy dostatečné prostředky k zaplacení půjčky včetně uložení částky na nové letadlo pro Venezuelu.

Proč byla vybrána Venezuela? V r. 1999 se mladí křesťané pustili do akce a rozšiřovali materiály organizace ADRA kvůli katastrofálním sesuvům bahna v Caracasu, které způsobily smrt tisíců lidí. Vládní úředníci viděli s jakou poctivostí a odevzdaností tato mládež jednala. A tak se otevřely dveře pro adventisty sedmého dne, aby pomohly obcím, které byly v nouzi.

Venezuelští vedoucí církve poslali Davidovi poselství, „Prosíme, připoj se k setkání s náčelníky třiceti vesnic, abychom s nimi jednali o dodávkách lékařských potřeb a služeb. Indiáni v Guayaně řekli svým přátelům za řeckou o požehnáních, která obdrželi z GAMASu. Tito domorodí vůdcové nás tady ve Venezuele požádali, abychom zřídili podobnou službu mezi jejich lidem. Vzhledem k velkému počtu vůdců, kteří chtějí dílo podpořit, potřebujeme tvoji pomoc a rady.“

„Bude mi potěšením se k vám přidat jakkoli to bude možné,“ odpověděl David. „Jestli Bůh otvírá brány k dalším indiánům, musím jít před pod Jeho vedením.“

David se setkal s vedoucími kanadské ADRY, Interamerickou divizí a Karibskou unií a vedl je v přípravě na zakoupení letadla pro Venezuelu. Také jim zdůraznil potřebu dobrovolných vůdců. Během jednání mu probíhalo myslí, *Jak je vzácné, že Bůh použil tuto malou Guayanu, aby pak pomohl její větší sousedce, Venezuele.*

Když se David vrátil do Guayany, překypoval radostí a toužil se o to vše podělit s Becky. Spojil se s ní vysokofrekvenčním rádiem. „Sám Bůh se nyní stará o věčné blaho jak Guayany, tak i Venezuely. Kéž bys tam byla a mohla prožívat to nadšení pro dobrovolnou službu na adventní universitě v Nirgua. Unie teď plánuje, že všichni absolventi budou po absolvování školy vyzváni, aby věnovali jeden rok dobrovolné službě pro církve. Co by se asi stalo, kdyby tahle myšlenka infikovala všechny naše koleje na celém světě?“

„Poslyš, můj milý,“ odpověděla Becky. „Nenacházím pro to



výstižnější slova, než jsou slova Mojžíšova. ‚Bůh silný není jako člověk, aby klamal, a syn člověka, aby se měnil. Což by řekl, zdaliž neučiní? Což by promluvil, zdali neutvrdí toho?‘ Tohle najdeš ve čtvrté Mojžíšově, v kapitole 23, ve verši 19.“

\* V Guayaně platí zákon, že cizinci nesmějí bez zvláštního povolení vstoupit na území místních indiánů a do jejich vesnic. Tato ustanovení byla vydána k ochraně původní indiánské kultury.

## 25. Bůh znovu jedná

S rokem 2001 přišly nové těžkosti, které by někdo mohl považovat za obrovské. Jak byli zvyklí, obrátili se dobrovolníci v Guayaně se svými prosbami o vyřešení k Bohu, protože věděli, že On činí zázraky. Věřili, že Bůh má ve svých rukou každý detail svého díla se zaslíbením, že „učiní našemu očekávání konec přežádnostivý“ (viz Jeremiáš 29,11).

První nesnáz přišla, když se Dan Peek snažil zcela sám čelit všem technickým problémům stavby vysílače, který by umožnil stanici vysílat v plném rozsahu. Staral se také o radiokomunikaci a řízení stanice. Ačkoli si nestěžoval, David se začal modlit o jednoho mladého odborníka z karibské oblasti, který by se mohl ujmout řízení stanice. Posílilo by to vedoucí personál a zároveň by to uvolnilo ruce Danovi, aby se mohl soustředit na technické potřeby.

Boží odpověď přišla rychle. Kontaktovala ho jeho bývalá studentka na koleji v karibské unii v Trinidadu jménem Esther Cedenová. Byla absolventkou Andrewsovy university, promovala v oblasti řízení podniků a také již skoro celý rok sloužila ve vesnici Arau jako učitelka, odkud se měla vrátit zpět do rodného Trinidadu. Uvědomovala si potřebu stanice v Georgetownu a řekla Davidovi, že je přesvědčena, že ji Bůh vede k tomu, aby mu pomohla sloužit jako manažerka. Její takt a dovednosti jí brzy získaly podporu celého týmu. Velkou pomocí pro ni byli Jacqui a Peter Adamsovi, kteří řídili televizní projekt v Trinidadu a Tobagu. Byli vždy ochotni jí pomoci. Jacqui několikrát přijela do Guayany a poskytla manažerské služby v nepřítomnosti Esther. Bůh znovu odpověděl.

Ani David ani Dan nevěděli, že Bůh má jednoho dobrovolníka pro vyřešení krize v Davisově indiánském učilišti v Paruimě. Jednou v pátek ráno David vysadil z letadla pastora v důchodu a jeho manželku, kteří měli působit jako knihovníci. Tito starší dobrovolníci přišli, aby založili první knihovnu, a také aby učili nové biblické pracovníky a vedli modlitební týden. Tentýž den odpoledne, krátce před západem slunce, někdo zjistil, že pramen vody, který zásoboval celou oblast kolem

Dešťové hory od r. 1950, přestal dodávat vodu. Na vaření, pití a umývání se bude muset používat voda z řeky.

Bůh však o tom věděl předem. Přiměl Davida Hosicka, dobrovolného strojníka ADRY z kanadského Ontaria, aby od ledna do března 2001 nabídl své dovednosti škole. Časně ráno v neděli, poté, kdy pramen přestal fungovat, vystoupil Hosick asi 800 set metrů po příkré stezce k velké skále, kde se nacházel hlavní pramen. Tam objevil, že sběrná nádrž byla zanesena bahnem a sutí a že potrubí, kterým voda proudila z hory do školy, bylo ucpáno. S pomocí studentů vyčistil sběrnou nádrž, zvedl ji a odkopal asi 60 centimetrů zeminy, aby mohl nádrž usadit hlouběji. Potom postavili jistící betonovou přehradu. Aby předešli stojaté vodě, umístili přepadovou trubku tak, že nádrž bude vždy naplněna zhruba do výše 45 cm.

Hosick si uvědomil, že v suchých letech pramen nebude stačit zásobovat školu vodou. Jeden starší vesničan mu řekl, „Můžu tě zavést 150 metrů nad tento pramen k dalšímu zdroji s malým vodopádem, který vyvěrá zpod velké skály.

Nadšený touto možností, Hosick s pomocí studentů nanosili do hor cement a postavili pod vodopádem betonovou záchytnou nádrž. Přikryli ji plechem, na ochranu před napadanou sutí a malými zvířaty. Potom k ní připojili tříčtvrtěcoulovou plastovou trubku. Prosekali se pralesním porostem a spustili ji téměř kolmo dolů k primárnímu zdroji vody. Nyní voda proudila z obou zdrojů dvoucoulovým potrubím do cisterny s obsahem 4000 litrů na úpatí hory. Tato cisterna za celou historii školy nikdy nebyla plná. Nyní se však naplnila až po okraj a během pěti hodin začala přetékat. Studenti vykopali příkop a nasměrovali přetéající vodu do školních zahrad. S tímto dodatečným zdrojem vody bude mít každá budova v areálu školy



*David Hosick pokládá vodovodní potrubí*

přisun čisté vody potrubím. Ježíš, Voda života, se bohatě postaral o své děti.

Zatímco David chválil Pána za tento nebeský dar, musel také svou pozornost obrátit k jinému důležitému dokumentu. První dva roky provozoval letadla GAMASu na podkladě dočasných povolení. Potom přišlo ultimátum: „Konec dočasných povolení. Vaše letadla nesmí vzlétnout až do chvíle, než vám bude uděleno trvalé povolení.“ Jediný způsob, jak David mohl nyní létat ve vnitrozemí, byl pronajmout Cessnu 206 za 250 dolarů na hodinu, nebo dvoumotorový Islander za 350 dolarů na hodinu. Každá zásobovací cesta do vnitrozemí by tak stála mezi 850 a 1200 dolary.

S myslí plnou starostí se o problém podělil se svým přítelem Winstonem Jamesem, „GAMAS zoufale potřebuje vládní povolení k trvalému oficiálnímu leteckému provozu v této zemi.“

„Víš o tom, že nedávná návštěva předsedy vlády v Paruimě a návštěva prezidenta v Kamarangu posunula naši žádost o povolení na první místo?“ odpověděl Winston. „Nepožádali jste o schůzku s prezidentem Jagdeem?“

„Požádali. Spolu s pracovníky sdružení jsme se s ním setkali v pondělí, druhého října r. 2000 ve čtyři hodiny odpoledne. Připravili jsme plán na ‚útok na nebesa‘ našimi prosbami. Každý sbor v celém vnitrozemí slíbil, že bude držet zvláštní modlitební a postní období. Ve čtyři hodiny odpoledne zvonili na zvony v modlitebnách, aby se každý vesničan mohl zastavit tam, kde právě byl a modlil se o Boží přítomnost během této schůzky.“

„Výborně!“ zvolal Winston. „Víme, že Nevyšší kraluje nad královstvím lidí. (viz Daniel 4,17) Bůh ty modlitby slyšel. Pověz mi, jak proběhla schůzka.“

„Připravili jsme důkladnou zprávu z minulých čtyř let, abychom ji předložili prezidentu Jagdeovi a předsedovi jeho kanceláře Dr. Loncheonovic. Dali jsme nádhernou knihu s příběhem Bena Carsona *Zlaté ruce* prezidentově manželce, která s námi úzce spolupracuje v oblasti lékařské péče o děti ve vnitrozemí. Také sbory v Georgetownu se modlily o Boží přítomnost. Zraky nás všech se upíraly k našemu Pánu. Při rozhovoru jsme jasně cítili Boží přítomnost a Jeho Duch nám pomáhal správně odpovědět na každou otázku. Když president přečetl

naši zprávu, konstatoval, „Jsem přesvědčen, že tato služba je velkým přínosem mnoha vzdálených vesnic ve vnitrozemí. Okamžitě začneme pracovat na schválení povolení k provozu zdravotnického létání po celé zemi pro GAMAS. Když jsme odcházeli z pohovoru, cítili jsme, že Ten, který nás povolal, je věrný a také to dílo dokoná.“

„Ale Davide,“ přerušil ho Winston, „tohle interview proběhlo v říjnu. Jak to, že obě naše letadla stále ještě sedí na letišti? Co se stalo?“

„Satan použil všechny své prohnané metody, aby zmařil nebo odložil to, co prezident slíbil. Byrokracie spolupůsobí se satanovými intrikami. Vyžadují, aby to prošlo různými vládními agenturami a ministerstvy. Nejdříve řekli, že nemohou udělit povolení, dokud to neprojde ministerstvem obrany. A protože máme s armádou velmi dobré vztahy a mnohokrát jsme jim pomohli, dostali jsme jejich souhlas bez průtahů. Doneslo se nám z jejich ministerstva, že povolení bude brzy na světě. Potom si někdo začal stěžovat, že smlouva o prodeji Cessny 172 nemá správnou formulaci. Okamžitě jsme se dali do práce a dali jsme to do pořádku během 24 hodin. A zase plynuly týdny a nic se nestalo. A tak jsme jim znovu zavolali. Třetí námitka byla, abychom vyjasnili vztah GAMASu k církvi adventistů sedmého dne. Museli jsme jim připomenout, že jsme jim tento dokument poskytli a že musí být v jejich záznamech. Po několika dalších odkladech dokument našli a zdálo se, že s ním byli spokojeni. Slíbili, „Přijďte si za dva dny pro povolení.“ Čekali jsme však dál a nevěděli, čím nám satan znovu zkříží cestu. Poslední zpráva, kterou jsme od nich obdrželi, byla, že jsme toto povolení dostali a že potřebné listiny jsou vyhotoveny. Celá věc měla být předána kabinetu k finálnímu podpisu.

Zdržování však pokračovalo tím, že Cessna 172 se musela zaregistrovat, musí se vydat nový certifikát na jméno GAMASu jako na majitele a také vystavit potvrzení, že letadlo je schopno provozu. S Boží pomocí jsme viděli pomalý, ale jistý postup.“

David věděl, že kolem poloviny března nastávají nové volby, a že tedy nemá mnoho času. Stovky vesničanů se modlily a postily. Po vypršení dočasných povolení toto malé červené letadlo sedělo na letišti a čekalo na konečné povolení.

Jedenáct dnů před volbami si David začal zoufat. Potom však k němu při ranní pobožnosti promluvil Bůh z evangelia Matouše 14,24.25. „Lod' pak již byla uprostřed moře, zmítající se vlnami, nebo byl vítr odporový. Při čtvrtém pak bdění nočním bral se k nim Ježíš, jda po moři.“ Jeho srdce se naplnilo pokojem. Byl přesvědčen, že Bůh mu říká, že povolení bude vydáno na poslední chvíli.

Ve čtvrtek 8. března 2001 ho s úsměvem uvítal ředitel civilního letectví. „Kabinet dal GAMASu plný souhlas k provozu v Guayaně. Vaše trpělivost a vytrvalost za posledních pět let se vyplatila. Zde je vaše povolení k leteckému provozu kdekoliv v Guayaně.“

V sobotu letěl David s malým červeným letadlem a přistál nejdříve v Paruimě a potom v Kaikanu. Rozradostněné děti i dospělí utvořili dva kruhy kolem Cessny 172 k oslavě, chvále, modlitbě a zpěvu. David, překypující radostí, vyjádřil díky svým modlitebním přátelům – Davisovým indiánům.

„Ačkoliv se zdálo, že bojujeme se zjevně nepřekonatelnými těžkostmi, pokračovali jsme v prosbách k Bohu a očekávali velké věci skrze víru v Jeho zaslíbení. Jsem si jistý, že jsme potěšili Boha, když jsme po NĚm žádali ty největší věci, abychom mohli oslavit Jeho jméno. Přes pět měsíců nás satan obtěžoval a zdržoval naše letadla od služby milosti v Guayaně. Ale my víme, že Bůh je stále nad lidskými záležitostmi. I když teď ještě nechápeme, proč toto zdržování dovolil, chválíme Ho za to, že nám dal tu milost, abychom při dlouhém čekání měli zraky upřené k Němu.“

Během příštích tří dnů, dříve, než rodina Gatesových odjela do Spojených států, David byl „více ve vzduchu než na zemi.“ Dopravil zásoby dobrovolníkům, přepravil některé pacienty a návštěvníky, zajistil zásoby léčiv a urychlil stavbu dopravením nových motorových pil a paliva v sedmém a osmém regionu Guayany. Jeden pastor ze sdružení se uvolil, že se nechá na dva dny GAMASem dopravit do vnitrozemí. V Paruimě a Kaikanu vysvětil starší sborů a vysloužil osm svateb. Dvacet pět lidí, přišlo pěšky do Kaikanu, když uslyšelo, že v oblasti je pastor a vyžádalo si křest. Členové církve se radovali, že letadla GAMASu mohla pokračovat v přinášení naděje, radosti a požehnání do vnitrozemí.

O nějakou dobu později vzal Dan Peek Davida stranou, aby

s ním prodiskutoval některé technické záležitosti a poukázal na jednu vážnou komplikaci.

„Když pan a paní Washingtonovi darovali Kanál 2, jedním z jejich požadavků bylo, že ho plně využijeme. Vysílač i zesilovač stojí, ale nefungují, jak by měly. Abych byl upřímný, nemůžu zjistit, v čem to vězí. Jestli ho brzy plně nezprovozníme, budeme asi muset uvažovat o zakoupení vysílače za třicet tisíc dolarů.“

Najednou si Dan vzpomněl na jednoho přítele, který měl velké znalosti vysílací techniky. Rozhodl se ho zkontaktovat. Přítel měl několik týdnů volna, a tak přijel a spolu s Danem na problému usilovně pracovali. Zdálo se, že stanice bude brzy uvedena do plného provozu. Přítel podnikl cestu do Států a přivezl některé součásti, aby práci mohli dokončit. Když však otestoval tento upravený vysílač, dal Davidovi seznam chybějících součástí, včetně doporučení, aby si opatřili nový vysílač. A tak byli znovu tam, kde začali.

Osmnáct měsíců po převzetí stanice stále ještě pracovali se slabým signálem. V té době se Dan a jeho rodina rozhodli vrátit do Států, kde jak Dan doufal, chtěl získat více znalostí a zkušeností s vysílací technikou.

Očekávání bylo veliké a důvěra klesala. Krize vyžadovala Boží zásah.

David se podělil o své starosti s vedením stanice. „Mně nebude vadit, prosit Boha o zázračné opatření prostředků na zakoupení nového vysílače. Ale jsem přesvědčen, že když jsme se soustředili na technickou stránku vysílání, zklamali jsme Boha v některých oblastech našeho programu. Všechno, co vysíláme, musí ctít Krista a jasně odrážet naši identitu.“

Všichni přítomní slavnostně poklekli, vyznali tuto nedokonalost a prosili Boha o zvláštní požehnání, pro nový směr, kterým se chtěli dát. Když tak vyvinuli nové úsilí, obě strany velkého sporu se okamžitě zmobilizovaly k akci. Během následujících dvou dnů, zatímco David byl mimo Guyanu, se vnější síly pokusily uchvátit televizní stanici z rukou vedení. Tito jednotlivci poukazovali na vnitřní finanční situaci a namítali, že dostatečné prostředky na zakoupení nového drahého vysílače se mohou opatřit jen tím, když oni převezmou vládu nad stanicí. Zdánlivé náhody však způsobily,

že David vždy byl jeden krok před každou krizí.

Se srdcem plným pokoje a radosti, nad tím, jak Bůh řešil situace a jak si s nimi vedení stanice poradilo, David s důvěrou žádal Pána o prostředky na zakoupení tak naléhavě potřebného vysílače. Během dvaceti čtyř hodin Davida zkontaktoval jeden manželský pár, který byl v částečném důchodě, a nabídl mu své finance uspořené z důchodu k zakoupení zařízení. V Davidových uších znělo zaslíbení, „Prvé než volati budou, já se ohlásím; ještě mluvití budou, a já vyslyším.“ Izaiáš 65,24.

David se rychle vrátil do Guayany a začal sám dohlížet na každodenní provoz stanice. Bylo jasné vidět, že Boží opatření nové vysílací jednotky pomohlo obnovit důvěru v misijní poslání stanice. Za pomoci pana Washingtona byli najati technici k instalaci nových satelitních kanálů pro 3ABN a AGCN a později pro Safe TV. V souladu s evangelijním posláním stanice začal David budovat tým biblických pracovníků, kteří by pracovali na rozšiřování literatury a biblických hodin, které stanice nabízela. A tak stanice TV2 byla zpět v mezích, ve kterých ji Bůh chtěl mít.

Několik měsíců předtím David vyznal Becky, „Přemýšlela jsi někdy, že až dostaneme trvalé povolení k provozu GAMASu, budeme muset čelit dalšímu problému? S Božím požehnáním přichází i nová odpovědnost. Já sám na to všechno nestačím. Bez pilotů a dalších zralých lidí s vůdcovskými kvalitami, kteří by se odevzdali dlouhodobé službě, se pokrok v Guayaně silně zpomalí.“

„To je pravda, ale pomysli na ty dobrovolníky, které Bůh poslal. Co by sis počal bez Dana Peeka a jeho rodiny, kteří v Georgetownu zvládli všechny technické situace. A bez věrné doktorky Sheily, která vede školu v Paruimě?“

David ji přerušil, „Nezapomeň na znamenité dílo místních dobrovolníků, kteří učí ve vesnických školách. Škola v Paruimě by nemohla fungovat bez misijních studentů z adventní univerzity Southern v Tennessee, kteří vyučují všechny předměty. A pak jsou tady také dobrovolníci z jiných zemí – z Kanady, Německa, Francie, Slovenska, Trinidadu a Tobaga, Bolívie a ze státu Oregon. Celkem jich je čtrnáct pro tento školní rok. A jakou oddanost projevují! V Georgetownu taky máme výborný tým leteckých mechaniků. Teď



ale potřebujeme piloty pro malá letadla, kteří by měli dostatek oddanosti, aby obětovali pohodlí domova, čas, rodinu, opustili svou zemi a připojili se k týmu GAMAS.“ Tohle předložím Pánu. Poprosím, aby vybral dobrovolníky, kteří by Mu dovolili změnit těžkosti na osobní



*Orville a Odil, Andrew a Christina,  
Donesky a Gary Roberts*

úkol a překážky na období, kdy se rozvíjí důvěra a trpělivost. On přiměje ty, kteří se Mu odevzdají, i když někdy selžou, aby znovu získali vítězství v Jeho moci k Jeho slávě,“ řekla Becky, vzala svou Bibli a odešla do ložnice.

Po nějaké chvíli příběhla dolů ze schodů, objala Davida a zvolala, „Bůh mi dal odpověď. Pamatuješ, jak Mojžíše tížila přemíra administrativní práce a Bůh mu řekl, aby shromáždil sedmdesát starších? Bůh řekl, „A vezmu z ducha, kterýž jest na tobě, a dám jim. I poneseš s tebou břímě lidu, a tak ty ho sám neponeseš.“ Je to ve čtvrté knize Mojžíšově, kap. 11, verš 17. Jsem si jistá, že Bůh právě v této chvíli připravuje posvěcené piloty, kteří vyкроčí a přijdou ti dobrovolně pomoci a tak usnadní tvé břímě.“

David byl povzbuzen důvěrou Becky. Poklekli spolu a vložili své trápení na Pána.

O několik týdnů později David s Becky směřovali do adventní univerzity Southern, kde měl David hovořit ke shromáždění bývalých studentů na jejich výročním víkendovém setkání. Nevěděl, že byl také vybrán jako absolvent roku. Byl jmenován hlavním řečníkem celé události. Všiml si, že tělocvična je plná posluchačů středního a staršího věku. Nebylo tam ani jedno místo prázdné. Někde mezi ostatními posluchači seděli Orville Donesky a Gary Roberts – dva piloti, které velmi oslovilo to, co slyšeli v Davidově kázání.

Gary vyrostl v rodině, kde otec byl zdravotním pilotem. Nyní, byl diplomovaným zdravotníkem, profesionálním pilotem a mechanikem a modlil se, aby ho Bůh vedl tam, kde by uplatnil

všechny své dovednosti především ve zdravotní službě. A Duch svatý promluvil do jeho mysli, *GAMAS je odpovědí na to, co hledáš*. Chodil s dívkou, která také byla zdravotní sestrou. Svěřil se jí, že se cítí povolán ke vstupu do oblastí guayanského vnitrozemí, kam ještě neproniklo evangelium.

David si pamatoval, že před třinácti lety létal v Mexiku s Orvillovým bratrem Conroyem. Orville, jeho manželka Odil a jejich děti, sedmiletý Andrew a tříletá Kristena, také cítili povzbuzování Duchem svatým, aby zvážili, zda se nemají připojit k leteckému programu v Guayaně. To by znamenalo prodat jejich krásný dům a Orville by musel skončit se svým velmi výnosným zaměstnáním jako inženýr ve společnosti McKee v Collegedale ve státě Tennessee. Ačkoli měli obavy udělat tak drastickou změnu života, začali o ní uvažovat s vírou.

Oba, Gary i Orville, spolu s Orvillovou rodinou, cítili tak silný vliv (působení), že si zaplatili cestu a strávili většinu ledna 2001 v Guayaně, kde létali s Davidem. Přijali pozvání Clyda Peterse z letecké základny v Pucallpa v Peru, kde se zúčastnili intenzivního kursu, jak přežít v džungli. Orville a Gary se střídali v pilotování při celonočním letu přes Brazílii. Přistáli v Bolívii k několikahodinovému odpočinku a k doplnění paliva. Když toho večera přistáli v Pucallpa, neměli ani tušení, jak Bůh zařídí další leteckou službu v Guayaně.

Pilot peruánského projektu Alberto Marin je uvítal a řekl, „Pojďte se podívat na ‚J. J. Aikena‘, naši první Cessnu 182. Právě rekonstrují některé její poškozené části. Až to bude hotovo, bude silnější než nové letadlo. Létáme teď s druhým letadlem a modlíme se, abychom našli kupce, který by používal ‚J. J. Aikena‘ k Boží slávě.“

Orville zašeptal Davidovi, „Tenhle člověk přece nemůže vědět, že Odil a já hledáme Cessnu 182, kterou bychom mohli koupit pro Guayanu.“ David zakroutil hlavou. „Nechápu, jak by to mohl vědět,“ zašeptal Orvillovi. „Je možné, že by Bůh měl pro nás něco mimořádného?“

Cena byla dohodnuta v několika dnech a prodej byl schválen. Obě strany byly nadšeny, že letadlo bude pokračovat ve vykonávání

služby Bohu. Byla zaplacená polovina ceny, druhá polovina měla být uhrazena během několika příštích měsíců po převzetí letadla.

Orville a Gary se připojili k dobrovolnému týmu GAMAS v létě 2001. David a Becky s nimi hovořili těsně před odletem do Spojených států. S rukou okolo Odilíných ramen, Orville otevřel své srdce. „Nemůžeme pochybovat o Božím zaslíbení z Izaiáše 30,21, „Ušima svýma slýchati (budeš) slovo tobě po zadu řkoucích: To jest ta cesta, choďte po ní, buď že byste se na pravo neb na levo uchýlili.“ Boží pokoj naplňuje naši mysl, protože jsou nám připomínána Boží zaslíbení, že se postará o všechny naše potřeby. S třesoucími koleny jsme plánovali postavit malý domeček na březích řeky Kamarangu poblíž paruimského učiliště v důvěře, že nás Bůh povede. Cítíme to jako privilegium, že můžeme být součástí leteckého programu a podílet se na administrativní odpovědnosti za školu. Jednoho dne, velmi brzy, bude muset každý člověk naprosto důvěřovat Bohu ve všem. My jsme si zvolili tuhle cestu a máme obrovskou radost z toho, co pro nás Bůh již teď dělá.“

Gary souhlasně přikývl. „Moje návštěva v Guayaně potvrdila mé přesvědčení, že Bůh mě volá k podpoře tohoto rychle rostoucího díla. Já už jsem se taky rozhodl. Orville bude létat na Cessně 182, aby podpořil dílo v sedmém regionu, a já budu létat na Cessně 172 a začnu nové dílo v osmém regionu. Všichni zůstaneme věrni ve spoléhání na Boží pomoc. A zároveň budeme spolupracovat s bratry, kteří jsou věrni Boží církvi a jejímu poselství. Jsem nadšen možností připojit se k Božímu lidu a spolupracovat na spasení indiánů, kteří v téhle chvíli neznají nic o Boží moci a milosti.“

Brzy nato David obdržel zprávu od Warrena McDaniela II., jenž doprovázel skupinu z Laurel Brook Academy, která pracovala na nové škole v Kimbii na řece Berbice. Warren a jeho manželka Jodi, spolu s jejich devítiletou dcerou Taylor a šestiletým synem Warrenem III, se zavázali, že se ujmou vedení nové školy Berbice Adventist Academy v Kimbii.

David stiskl Becky ruku a zašeptal, „Tolik mě povzbudilo, že jsem byl svědkem jak se Orvill Donesky a Warren McDaniel, vzdali velmi výnosných vedoucích postavení ve dvou velkých společnostech, aby mohli následovat Boha do neznáma. A udělali to i

se svými rodinami. Stát se dobrovolným misionářem s profesionální kvalifikací je něco jako být odsouzen na hranici. Lidé přicházejí a přihlížejí, protože jsou fascinováni, když vidí Boží radost na tvářích obětí a přitom zatouží prožít totéž.“

Becky byla příliš pohnuta, než aby byla schopna mluvit. Pouze stírala slzy z tváří.

David pokračoval, „S tak dobrým týmem, který je v Guayaně, jsem byl schopen obrátit svou pozornost na rostoucí potřeby stanice Caribbean Family Network fungující na všech ostrovech. Zapomněl jsem ti říct, že náš dobrý přítel a dlouhodobý spolupracovník v církvi ze Svaté Lucie, Gilbert Jn-Francois, se připojil k týmu této stanice jako sekretář společnosti. Bůh plní svá zaslíbení. Opatřil pomoc, kterou jsme zoufale potřebovali. Jsme jen nástroji v Božích rukou, ochotní dobrovolníci k Boží službě, kteří mu důvěřují, že z nás učiní požehnání pro ostatní.“

David se s úctou sklonil a modlil se nahlas, „Prosím, drahý Otče, naše zraky spočívají na Tobě. Jen Ty, který jediný umíš číst v lidských srdcích a znáš pohnutky, můžeš pokračovat v přivádění odevzdaných dobrovolníků. Ty víš o srdcích, která jsou ochotná obětovat pohodlí tohoto života, ba i život samotný, aby šli tam, kdež ani jmenován nebyl Kristus‘. Římanům 15,20. Raduji se z Tvých zázraků milosti s letadly, televizními stanicemi, školami, zdravotní evangelizační službou. Tito indiáni jsou Tvými dětmi právě tak, jako miliony lidí ve městech zasažených evangeliem skrze televizní vysílání. Děkuji Ti za ujištění, že dokončíš to, co jsi započal. Tak, jako Jozue, se opíráme o Tvé zaslíbení, ‚Posilni se a zmužile se měj, neboj se ani lekej, nebo s tebou jest Hospodin, Bůh tvůj, kamž se koli obrátíš.‘ Jozue 1,9. Chválíme Tvé svaté jméno. Amen.“

# Dodatek:

## Rozhovor s Davidem Gatesem

**Otázka:** Davide, co je za potřebí k tomu, aby se člověk stal misionářem?

**Odpověď:** To nejpotřebnější pro úspěšnou misijní službu je důvěrný vztah s Bohem, doprovázený přesvědčením, že tě Bůh vede k misijní službě. Když vyvstanou těžkosti, myslím, že je podstatné, aby si člověk „uvědomoval důležitost svého povolání“. Takové vědomí ho povede k tomu, že uvrhne všechny starosti na Toho, který ho povolal k službě a prosí Ho o vyřešení. Někteří mají toto vědomí svého povolání již od mládí, jiní ho obdrží v jistém období života vlastními zkušenostmi nebo tím, že navštíví misijní pole.

**Otázka:** Vyžaduje to nějakou zvláštní osobnost nebo dovednosti?

**Odpověď:** Každý člověk se narodí s rozdílnou kombinací zájmů, dovedností, povahou, a osobností. Ty se stanou základním materiálem, který se má zušlechťovat, má se na něm stavět pomocí sebekázně a vzdělání. Bůh má ve svém díle místo pro každou schopnost, talent, dovednost a osobnost. Pochopení tohoto principu a jeho přijetí je

nezbytné pro to, aby člověk mohl akceptovat ostatní a pracovat s nimi jako tým.

Zázrak pěti chlebů a dvou ryb u Matouše 14 a Marka 6 nás učí, že Pán nám přikázal: „Dejte vy jim jísti.“ Matouš 14,16. Musíme si uvědomit, kolik máme a potom vložit sto procent „vše“ do Božích rukou. On pak vezme to, co jsme Mu dali a dostatečně to rozmnoží, aby nám umožnil splnit Jeho rozkaz. Jasně učení o hřivnách u Matouše 25 také tento princip potvrzuje. Buď hřivny použiješ, nebo je ztratíš.

Dejme tomu, že tě fascinuje japonská kultura. Za předpokladu, že tvůj zájem je Božím darem, má být rozvinut, Jemu pak za něj děkuj a pros Ho, aby zasáhl, pokud s tebou má jiný plán. Pamatuj ale, že překážky nemusí nezbytně být důkazem, že Bůh neschvaluje tvůj plán. Překážky jsou zde na to, aby byly zdolávány. Mezitím začni číst vše, co se týká japonské kultury a uč se japonsky. Naplánuj krátký misijní pobyt jako dobrovolník na jeden rok. A jak jdeš vpřed, shleď, že tu i onde se ti začnou otevírat brány možností. A když se tohle začne dít, pokračuj v cestě a přitom nikdy nezapomeň každodenně podřizovat svou vůli nebeskému Otci. A nakonec můžeš zjistit, že ses v Japonsku stal misionářem „na plný úvazek“. Ovšem je také možné, že skončíš na Aljašce, pokud Aljaška je místem, kde tě Bůh chce mít.

Jak tě Bůh vedl? Tím, že ti dal zásadu, kterou máš následovat – vzít hřivny, které jsi dostal a rozvíjet je pro svého Mistra. A protože máš vypěstován zvyk každodenně podřizovat svou vůli Jemu a studovat Jeho slovo, není třeba se stále obávat, jestli následuješ Jeho vůli. Bůh je každopádně schopen a ochoten kdykoliv zasáhnout, pokud je to potřeba. Dokud, jsi ochoten Ho následovat, potud můžeš jít vpřed a mít v noci dobrý spánek v důvěře v Jeho vedení.

**Otázka:** Jaký je tvůj názor na přípravu a vzdělání?

**Odpověď:** Nejdříve mi dovol zdůraznit, že v dnešním světě každá organizace potřebuje ke své dobré funkci co nejméně administrativy. Jen tak může pružně a rychle reagovat na příležitosti. Tahle zásada

se nevztahuje pouze na podnikání ale i na Boží dílo.

Moje rada je, abys identifikoval své přirozené zájmy a schopnosti a vzdělával se v těch oblastech, které tě přirozeně těší a máš k nim sklony i schopnosti. Navštiv někoho, kdo již je součástí tvého zamýšleného pole služby a získávej od něho rady.

Další stránka věci, kterou bych rád podtrhl, je, abys byl schopen vykonávat více různých činností. Takže, místo, aby ses stal specialistou jen v jedné oblasti, snaž se rozšířit své vzdělání a najdi si kombinaci dovedností, vhodných pro různé potřeby díla. Tím, že se člověk stane „všeumělcem“, se velmi dobře uplatní v předních liniích. Specializace může být dobrá pro práci na univerzitě, pro vědce, který potřebuje doktorát v určité oblasti služby, vyžadující specializaci. Pro všeobecné dílo v přední linii však je mnohem důležitější různorodost dovedností.

Znalost místní kultury a jazyka je naprosto nezbytná ke komunikaci s lidmi, které se snažíš zasáhnout. Jakmile jsi zjistil, ve které zemi chceš pracovat, jakmile Bůh pro tebe otevřel možnosti a ty jsi přesvědčen, že to je právě ta země, kam máš jít, přijmi tuto zemi, jako by byla tvou vlastní. Vycvič svou mysl k tomu, abys myslel a mluvil tak jako myslí a mluví místní lidé a snaž se osvojit si jejich přízvuk. I když jsi ze Severní Ameriky nebo kterékoli jiné země, pokud sloužíš v jiné zemi, měl bys o ní mluvit jako o své vlastní. Například, když jsem v Guayaně říkám, „My guayaňané jsme hrdí na svou nádhernou zemi.“ Dělán to záměrně. Nejsem Guayaňan, ale přijal jsem tuto zemi a když tam jsem, hovořím o ní jako o své. Pamatuj na to, že je to ctí, když tě považují za svého, když ti řeknou, „Jsi jedním z nás.“ Něco takového ti okamžitě dá status, zasáhnout srdce lidí a zvýšit svůj vliv.

Obzvláště v oblasti létání, piloti potřebují získat, být držiteli alespoň licence komerčního pilota s minimem pěti set nalétaných hodin. Dvanáct set hodin je doporučeno, ale pět set by mělo být absolutní minimum. Vyškolení v údržbě letadel je velmi důležité. Většina pilotů musí dělat i údržbu. Ne každá země to však vyžaduje. Např. v Guayaně požadují, abychom k údržbě měli někoho jiného. Ale pokud jsi zároveň mechanikem, umožní ti to lépe se postarat o své letadlo.

Piloti nejsou jen taxikáři. Podle mého názoru jsou především misionáři. Tvoje letadlo je jen prostředkem, jak se přemístit z místa na místo. Měli by také uvažovat o vyškolení ve zdravotní oblasti a získat kvalifikaci diplomovaného zdravotníka, praktického zdravotníka, nebo lékaře záchranné služby. Měli by být schopni pracovat v poradenské službě, praktické výuce, evangelizačním díle – všechny tyto dovednosti jsou pro piloty důležité, protože jakmile přistanou na určeném místě, okamžitě se s těmito potřebami setkají.

**Otázka:** Jak si vybrat své vlastní misijní pole?

**Odpověď:** Způsoby, jak si vybrat misijní pole, jsou různé. Některé lidi, jako např. apoštola Pavla, Bůh povolal do Makedonie. Pavel předtím neplánoval do této oblasti jít. A tak někteří také obdrží specifické povolání do určitého místa. Většinou tomu však tak není.

Myslím, že Bůh vyvolá v člověku zájem. Některí lidé prostě sní o Číně a chtějí jít do Číny. Milují její jazyk, což vytváří touhu poznat tuto zemi. Jiní chtějí jít do Jižní Ameriky a jiní zase do Afriky. Ať už je to touha po kterékoliv zemi, věřím, že je od Pána. To by tedy byla první rozhodující věc, když se rozhoduješ pro misii – zjistit, která oblast tě nejvíce přitahuje. Poznej, na který světadíl, region a zemi, se soustředí tvůj zájem. Dobře se seznam s historií země, geografii, kulturou a jazykem. Jeď na cestu s Maranathou nebo jakkoliv jinak do oblasti, kam bys rád šel. Navaž kontakty s vedoucími místních sborů, protože budeš pracovat pod jejich záštitou. Jednoroční služba je dobrým způsobem, jak navázat a rozvinout kontakty. Pokud znáš vedení církve, kazatele a vedoucí, spolu s ostatními členy, poslouží ti jako podklad k rozhodnutí. Budeš-li odpovědný a spolehlivý, budeš-li hodnotným přínosem místního díla, můžeš téměř s jistotou počítat, že se tam pro tebe najde místo.

**Otázka:** Jak si zajistím prostředky na živobytí?

**Odpověď:** Když pracuješ jako misionář, hned na začátku tvé práce většinou není nikdo, kdo by naplnil tvé finanční potřeby. Některé



typy lidí se cítí lépe, když všechny finanční potřeby jsou zajištěny předem. Jsou ale i takoví, kteří jsou velmi pružní a ochotní začít jen s minimální nebo vůbec žádnou zárukou financování. Většina lidí se nachází někde mezi těmito dvěma krajními typy.

Bůh je ochoten pracovat se všemi typy plánů. Bud' si však vědom toho, že obvykle postaví člověka mimo takzvanou zónu pohody, aby ho naučil důvěřovat Mu i v nejistotě. Misijní služba je vždy spojena s celou řadou překvapení, která musí být vložena do Božích rukou, aby člověk mohl pokračovat. A také nezapomeň, že jednou, a to velmi brzy, se všichni v Božím lidu ocitnou v postavení, kdy veškerá zemská podpora jim bude odňata.

Aby misionáři pokryli osobní potřeby, když pracují v cizích zemích, mohou pracovat různým způsobem:

*Jako zaměstnanci církve.* Někteří jednotlivci mají profese nebo dovednosti, které jsou v souladu s potřebnými pozicemi, placenými z církevního rozpočtu. Tyto placené pozice jsou koordinovány Generální konferencí nebo kanceláři divizních sekretariátů. Těchto několik postavení je obvykle rezervováno pro specialisty v určitých oborech. V *Organizacích Self-supporting* (organizace, které se samy podporují). Tyto sponzorující organizace mohou poskytovat kandidátům misie stále stipendium nebo plat. Některé z nich žádají kandidáta, aby si zaopatřil vlastní podporu dříve, než jeho misie začne. Tyto typy organizací mají obvykle prostředky pro zakládání sborů a jejich technické potřeby.

*Self-supporting people* (jednotlivci, kteří se sami financují). Někteří nadějní misionáři mají osobní fondy dostačující k pokrytí jejich potřeb, když pracují v cizích zemích. Jiní mohou spolehnout na své dovednosti a získat práci, když již pracují v misijním poli, podobně jako apoštol Pavel, když vyráběl stany. Zdroje podpory mohou přicházet od členů rodiny, přátel, nebo členů sborů. Mnohé sbory podporují dobrovolné misionáře.

*Spoléhání na Božskou podporu.* Tato radikální, ale úchvatná metoda spočívá v naprosté důvěře v Boha, že se o tebe postará. Na tom je postaven děj celé této knihy – Boží schopnost a ochota postarat se o všechny tvé potřeby, zatímco ty se soustředíš na práci pro Něho. Tento biblický způsob se nachází v evangeliu Marka

6,7-13 a Lukáše 10,1-11, kde Ježíš poslal své učedníky po dvou a s prázdnýma rukama. Museli prostě vyjít v důvěře v Boha, že se o jejich potřeby postará. Když se vrátili, Ježíš se jich zeptal u Lukáše 22,35, jestli v něčem měli nedostatek, a oni s radostí odpověděli, „v ničem“.

Lidé jako George Müller nebo Hudson Taylor jsou dnes známí pro svou důvěru v Boží schopnost „opatřit“. Šli vpřed s oběťmi a s důvěrou a Bůh jednal přesně tak, jak zaslíbil. Opatřil je ve všech potřebách podle svého bohatství v slávě. „Věrný jest ten, kterýž vás povolal, kterýž také i učiní to.“ 1 Tessonickým 5,24.

Fascinující skutečností je, že všechny Boží děti, bez ohledu na to, jaký plán si vybrali, budou jednoho dne *nuceni* přijmout plán božské podpory, protože všechna lidská pomoc bude zastavena. Nemám pochyby o tom, že pro většinu to bude ta nejkrutější zkouška jejich života a mnozí v ní neobstojí.

Ti, kteří si však zvolí život vedený touto nádhernou zásadou již dnes, uvidí Boží ruku pracující v jejich prospěch. Budou čelit budoucím událostem s důvěrou a stanou se úžasným povzbuzením pro ostatní, kteří budou nuceni se této důvěře učit poprvé v životě.

Jestli se cítíš povolán k misijní službě, doufám, že tato kniha tě povzbudí k vlastnímu prožití zkušeností se zásadou Boží podpory, dokud je čas. Shledáš, že „není ukrácena ruka Hospodinova, by nemohla zachovat, aniž jest obtíženo ucho jeho, aby nemohlo slyšet.“ Izaiáš 59,1.

**Otázka:** Máš nějakou radu, jak jednat s místními vedoucími církve a s vládními úřady?

**Odpověď:** Za prvé, uznávej odpovědnost místních vedoucích církve za vedení a zabezpečování díla v jejich teritoriu. Koordinuj s nimi své plány jak je to jen možné a buď pružný. Vybuduj si úzké pracovní vztahy mezi tvou misii a pracovníky sdružení nebo unie. Navštiv je osobně a rozhodni se, jak nejlépe bys jim mohl pomoci v jejich misii. Staň se tváří, ne pouze jménem. A uznej, že vzájemné rozdíly v kultuře a v pohledech na věc mohou způsobit frustraci jak u

misionářů, tak i v místním vedení. Je také důležité poznat duchovně vyspělé členy sborů té země, kteří mohou dobře poradit.

Musím ti však dát jedno varování. Můžeš se setkat s vedoucími, kteří se budou snažit zasahovat do každého detailu práce v jejich oblasti, včetně díla, ke kterému tě povolal Bůh. Tito lidé to dělají navzdory radám Ellen White a navzdory církevním zásadám práce. Takové jednání způsobuje stres. V tomto případě vytrvale předkládej svůj případ před Pána a hledej rady od těch, kterým důvěřuješ.

Mezi nejdůležitější a nejkritičtější aspekty patří finance. Tvoji odpovědností je, abys své dárce informoval. Finanční informace týkající se tvého projektu musí sloužit jen těm, kteří projektu věnují své prostředky. Odolávej každému nátlaku, poskytnout informace o důvěrném zdroji příjmu a nedávej finanční informace těm, kteří nejsou v kategorii dárců. Nicméně, dovolit příležitostnou revizi pracovníku unie nebo divize je vhodné a získává to důvěru.

Co se týče vládních úřadů, některé země vítají misionáře s otevřenou náručí, jiné v nich vidí podezřelé osoby a jsou k nim nepřátelští. Snaž se poznat předem (od jejich státních příslušníků a od ostatních misionářů), jaké jsou jejich postoje a hodnoty. Vždy jednej s vládními úředníky s nejvyšší úctou. Všeobecná zásada je, abys jim podal jen takové informace, které si od tebe vyžádají, a neposkytuj jim další sám od sebe. A to platí i o ambasádě nebo konzulátu tvé vlastní země. A také udělej vše, co je v tvých silách v souladu a Boží vůlí, abys zachoval jejich zákony a požadavky.

Další důležitou věcí je udržet si naprostý odstup od politických hnutí a stran. Zdržuj se i ve vyjadřování vlastních názorů na jednu či druhou politickou stranu. My jako cizinci a misionáři nemáme s politikou nic společného.

**Otázka:** Jak mohu zůstat v kontaktu se svou rodinou a přáteli?

**Odpověď:** Máš-li sborovou rodinu nebo vlastní rodinu, která se za tvé dílo modlí a snad poskytuje i finanční podporu, pravidelně je informuj o svých náročných úkolech a pokrocích, které už jsi dosáhl. Buď poctivý v popisu svých těžkostí a zmalomyslnujících

zkušeností ale nesoustřeď se na negativa. Buď optimistický. Pokud se zmíníš o problémech, spolehni se na Boží moc při jejich vyřešení. A pokud již Bůh našel cestu z problémů, napiš zprávu plnou chval.

Nezapomeň, že to, co napíšeš, se může vrátit do misijního pole. Pečlivě zvaž, co říkáš a jaký postoj ve svých zprávách tlumočíš. Může se stát, že tvůj vliv bude větší doma než ve tvém misijním poli. Jestliže Bůh zasahuje ve tvůj prospěch, pak dopřej i ostatním, aby viděli, jak On působí.

Využívej moderní techniku, jak je to jen možné. Počítače a e-maily urychlují komunikaci. Digitální kamery se dají používat k posílání obrazových materiálů tvým sponzorům a vedoucím církve. Také nezapomínej na děkonné vzkazy tvým dárcům. Pokud přijímáš podporu nebo dobrovolnou pomoc od místních lidí, i oni od tebe potřebují slyšet slova vděčnosti.

A konečně, přijmi tolik nabídek ke kázání, kolik je to jen možné. Když budeš inspirovat ostatní a sdílet se s nimi o Boží požehnání, budeš je sám získávat.

**Otázka:** Jak se měří úspěch v Božím díle?

**Odpověď:** Bůh povolává lidi, aby s ním spolupracovali a nesli břímě Jeho díla na této zemi. Musíme vložit naši osobnost, kulturu, jazyk, dovednosti, hřivny a zdroje do Jeho rukou, aby mohly být užity pod Jeho vedením. Úspěch nezáleží jen a jen na Bohu. Záleží do značné míry na naší volbě. Poslechni si tento citát z knihy *Patriarchové a proroci*, str. 263: „Když Bůh otevře cestu k vykonání určitého díla a dá jistotu úspěchu, pak vybraný nástroj musí udělat vše, co je v jeho silách, aby dosáhl zaslíbeného výsledku. Úspěch bude završen v přímé úměrnosti k nadšení a vytrvalosti, se kterými je toto dílo konáno. Bůh může pro svůj lid dělat zázraky jen tehdy, když se oni sami chopí své role s neúnavnou energií.“

Bůh obvykle nezasahuje tam, kde je špatné vedení, zneužívají se prostředky, kde je nedostatek duchovního vidění, sobectví, lehkovážnost, neochota k oběti, sobecké zájmy a nelaskavé jednání. Mnoho projektů je odsouzeno k nezdaru – ne proto, že by to bylo

z Boží vůle, ale pro naše mylné názory a nepružnost. Jak velmi jsme tedy zodpovědní za vyznání těchto slabostí a bezvýhradné následování Jeho instrukcí! Uvedu ještě jeden citát, tentokrát z knihy *Touha věků*, str. 369: „Pokud plánujeme podle svých představ, Bůh nás ponechává našim vlastním chybám.“

Na to, jak změřit úspěch, existuje mnoho kritérií. V Božím díle však nemáme za úkol měřit úspěch. Naším úkolem je být nalezeni věrnými Božímu povolání, vyzařovat Jeho lásku k umírajícímu světu a připravit lidi na Kristův příchod. Nic jiného zde nemá cenu! Žádné instituce, budovy, letadla, zařízení, televizní a rozhlasové stanice, majetek, bohatství, vliv, školy a modlitebny. Ačkoliv svět obvykle používá tato kritéria k měření úspěchu, my si musíme uvědomit, že tohle všechno jsou jen prostředky k vykonávání misie.

Když se scházíme k plánování Božího díla, musí být naším neustálým cílem následovat to, co Ježíš činil a učil. „Jen a jen Kristův způsob nám zaručí opravdový úspěch při získávání lidí pro Něj.“ *Služba zdraví*, str. 143. Evangelium podle Matouše zahrnuje: kázání poselství, uzdravování nemocných, křížení mrtvých, vyhánění zlých duchů, nasycení hladových, podání vody žíznivým, péče o ty, kteří nemají domov, oblečení nahých, navštěvování nemocných a těch, kteří jsou ve vězení, získávání učedníků ve všech národech, křtění a učení, aby zachovávali vše, co Kristus přikázal. Viz Matouš 10,6-8; 25,35,36; 28,19-20.

Bůh dal církvi adventistů sedmého dne velmi zvláštní poselství pro tuto poslední dobu. Je to poselství pro každého, ale svým způsobem je to také poselství pro Boží lid, pro ty, kteří Ho již znají, ale nevědí, co je v sázce. Jak se nepřítel soustřeďuje na útok na Boží charakter lásky a spravedlnosti zjevené v Kristu. My jsme povoláni k tomu, abychom ve svém životě zjevovali pravdu o Bohu, Jeho zákoně, Jeho charakteru, a o přípravě na Ježíšův brzký příchod.

**Otázka:** Máš nějakou přínosnou závěrečnou myšlenku pro misionáře?

**Odpověď:** Možná nesloužíš v cizí zemi, ale ve své domovské zemi.

I doma jsou mnozí, kteří zoufale potřebují slyšet, že Bůh je stále živý, schopný a ochotný se postarat o své děti. Vyprávění druhým, co Bůh vykonává pro tebe je jednou z tvých nejdůležitějších odpovědností. Být dobrým hospodářem je absolutně nezbytné pro trvalý přísun Božích požehnání. Máš-li služebnost založenou na víře, ještě to není omluva toho, že špatně hospodaříš s financemi.

Když se církevní shromáždění rozhodne, že bude přímo zainteresováno na podpoře misionáře nebo nějakého projektu v zahraničí, výsledkem je obvykle zvýšené dávání. Sbor, který je takto misijně orientován, je rostoucím sborem. Rozumný kazatel své shromáždění povzbuzuje k účasti na misijních projektech.

Vykoč tehdy, když cítíš přesvědčení, že tě povolává Bůh, ne z pouhé touhy po dobrodružství.

Věř Božím zaslíbením a jednej podle toho. A vždy pamatuj na to, že Bůh „naplní všelikou potřebu vaši podle bohatství svého slavně.“ Filipenským 4,19. „Náš nebeský Otec má tisíc cest, jak nás zaopatřit tam, kde my neznáme ani jednu.“ *Touha věků*, str. 330.

Vypěstuj si ochotu riskovat tím, že se postavíš čelem k proměnlivosti neznámé budoucnosti, což může zahrnovat nedostatek zdrojů. Je pochopitelné, že máš strach, když jdeš vpřed bez dostatečných prostředků. Při takových příležitostech však klekej na svá kolena a předkládej Bohu Jeho zaslíbení, a žádej naplnění každého z nich. Když tě naplní Jeho pokoj, vykoč vpřed.

Pamatuj na to, že tvůj projekt nemusí mít trvalý úspěch. Některé projekty mají jen krátké trvání a brzy se v nich nedá pokračovat. Ukončení projektu nemusí nutně znamenat jeho selhání. Nenech se zastrašit neúspěchem. Ale boj se toho, že bys nezkusil jít vpřed.

Pracuj s možnostmi, které máš. Pokud bys čekal, až nastanou ideální podmínky, nemusel bys nikdy začít. Jdi vpřed a poslouchej Boha bez ohledu na to, jak obtížné se to v některých situacích může zdát. Připomeň si, že učedníci byli požádáni, aby nasýtili veliké množství lidí jen pěti bochníčky chleba a dvěma rybami. Mohli se vymlouvat, že nemohou poslechnout, protože zdroje pokrmu jsou mizivé (tak nepatrné), že nemohou stačit k provedení takového úkolu. Ale tím, že poslechli, ukázali, že „se máme podělit s tím,

co máme. A když dáváme, Kristus se postará, aby náš nedostatek doplnil.“ *Svědectví k církvi*, sv. 6, str. 345.

Důležitější než věci jsou lidé. Nejdůležitějším vlastnictvím organizace jsou její lidé. Postarej se o své lidi a oni se postarají o ostatní. Bůh se nás i dnes stále ještě ptá, „Co jest to v ruce tvé?“ Exodus 4,2. Použij to, co máš!

[www.gospelministry.org](http://www.gospelministry.org)  
Gospel Ministries International, Inc  
P.O. Box 55  
Anna, II. 62906  
USA  
Tel. 001 (618) 833-8380  
[gates@gospelministry.org](mailto:gates@gospelministry.org)

Gospel Ministries International, Inc  
P.O. Box 662  
Hermitage, TN 37076  
USA  
Tel. 001 (615) 885-5777  
[gates@gospelministry.org](mailto:gates@gospelministry.org)





Třetího dne jim strážný přikázal, „Pojďte se mnou.“

Pickupem je dopravili do blízkého městečka, do kanceláře okresního soudece. V místnosti bylo několik úředníků a všichni psali na psacích strojích. Jeden z nich se postavil a začal číst obvinění proti Davidovi a profesorovi. V tuhle chvíli se poprvé dověděli, co stálo za jejich únosem.

„Jste obviněni z několika zločinů v souvislosti s používáním letadla.“ David naslouchal dlouhému výčtu ilegálních činností – zdálo se, že zahrnuje všechno, co si člověk dokáže vymyslet. „Věžňové, jste obviněni ze všech těchto věcí,“ zdůraznil mluvčí.

David věděl velmi dobře, že nikdy nepilotoval ilegálně. Avšak úředník, který řídil tento výslech, jim nedal možnost promluvit. David přemýšlel: *Vypadá to, že tihle vládní úředníci mají v úmyslu být nám co nejbližší na dostřel a vypálit na nás všechnu municí, všechny kulky a všechny střely najednou a doufají, že se něco uchytne.*

„Máme svědka, který může dokázat, že obvinění je oprávněné.“ David zaslechl jméno člověka, který byl také vězněm. „Je ochoten proti vám svědčit.“

„Zpátky do vězení,“ zařval úředník.

---

Věříme v Boha, víme, že existuje, vidíme kolem sebe dílo Jeho stvoření a říkáme, že Mu bezpodmínečně důvěřujeme. Proč potom býváme překvapeni, když v našich životech udělá zázrak?

Knížka *Misijní pilot* volá mocným hlasem do celého světa o skutcích velkého Boha a Jeho přímých zásazích do života Davida a Becky Gatesových.

Poznáte Boží zázračnou ruku, když novorozenému Davidovi Bůh dal do pořádku jeho vnitřní orgány tak, aby začaly fungovat. Uvidíte, proč Bůh inspiroval osmiletého Davida, aby požádal jednu dívku o ruku, až bude velký. Pochopíte, proč Bůh zachránil mladíka Davida před leteckou havárií, a zachvějete se, když David ucítí ve svých zádech něčí samopal při únosu svého letadla. Nebudete mít žádné pochyby o tom, že Bůh vybral Davida a Becky ke zvláštní službě, když je povolal, připravil a vedl k tomu, aby vzali svých pět dětí do vesnice v džungli bez jakýchkoliv financí a záviseli jen a jen na Něm.

To, co je na tom krásné je, že konec tohoto příběhu ještě nemůže být dovyprávěn, protože stále pokračuje.